

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄົມພິ ພາສາລາວ

Copyright © 2007 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ທາງຄຣິສຕະຈັກເຮັດກອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນໆ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັຽກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ ກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄົມຜ້ອງອົງໃນບົດຮຽນນີ້ ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄົມພິຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງຊີ້ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີ່ຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄົມພິເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ, 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 3, 5, 7, 10, 13
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 1, 3, 5, 7, 10, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 2, 9, 11
Bounchanh Vongsurith, Crieewood Baptist Church, Nashville, Tennessee
Editor for Lessons 2, 9, 11
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 6, 8, 12, Easter Lesson
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 4, 6, 8, 12, Easter Lesson
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1 ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ

ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ກະສັດ 2: 10-12; 3:1-15

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜີ: 1 ກະສັດ 1- 3

ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ການສແວງຫາສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງສໍາລັບຜູ້ນໍາ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການຈະເປັນຜູ້ນໍາພາທີ່ດີຕ້ອງເລີ່ມຈາກບ່ອນໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດເບິ່ງຄໍາອ້ອນວອນຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະຄໍາຕອບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ຫລັກໃນການນໍາພາ.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມພິທີຫລັກສໍາຄັນສໍາລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ຈັດຕຽມສະມາຊິກໃຫ້ເປັນຜູ້ນໍາແບບຜູ້ຮັບໃຊ້

ຄໍານໍາ

ການຮູ້ຈັກຄວາມແຕກຕ່າງອາດຈະຫວ່າງຄວາມຮູ້ ແລະສະຕິປັນຍາເປັນກຸນແຈສໍາຄັນສໍາລັບການນໍາພາທີ່ດີ. ຫລັງຈາກກະສັດດາວິດໄດ້ຕາຍໄປ, ໂຊໂລໂມນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນກະສັດແທນບັນລັງ; ໂຊໂລໂມນເປັນກະສັດອົງທີ່ສາມຂອງອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານທຸກຢ່າງທີ່ກະສັດອົງໃໝ່ຕ້ອງການ. ນີ້ນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ສຶກສາຄໍາອ້ອນວອນແບບບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງໂຊໂລໂມນ. ກະສັດໂຊໂລໂມນເລີ່ມການຄອງຮາຊໂດຍເລືອກສະຕິປັນຍາເປັນນຶ່ງແທນທີ່ຈະສແວງຫາອໍານາດ ແລະຄວາມຮັ່ງມີ. ກະສັດຫລາຍອົງໄດ້ໃຫ້ແບບຢ່າງບໍ່ດີສໍາລັບຜູ້ສືບຕໍ່ບັນລັງ, ແຕ່ໂຊໂລໂມນໄດ້ເລີ່ມຈາກຈຸດທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ກະສັດດາວິດສິ້ນພະຊົນ (1 ກະສັດ 2:10-12)

ການຕາຍຂອງດາວິດໄດ້ສ້າງບັນຫາໃຫຍ່ໃຫ້ກັບປະເທດອິສຣາເອນ. ການຂຶ້ນຄອງຮາຊຂອງໂຊໂລໂມນໄດ້ພົບກັບອຸປະສັກພໍ່ສົມຄວນ: ອາໂດນິຢາຜູ້ຮູບຫລໍ່ຊຶ່ງເປັນລູກຄົນທໍາອິດຂອງດາວິດກໍຕ້ອງການຢາກເປັນກະສັດ. ໃນຂະນະທີ່ດາວິດກໍາລັງປ່ວຍ ແລະໄກ້ຈະຕາຍຢູ່ນັ້ນ, ອາໂດນິຢາ, ໂດຍການຮ່ວມມືຂອງໂຢອາບແມ່ທັບຂອງດາວິດ, ໄດ້ຕຽມເອົາຮົດມ້າ, ທະຫານ 50 ຄົນ, ແລະປະໂຮທິດອາບິອາທາ ອອກໄປຮ່ວມກິນລ້ຽງ ແລະຖອາຍເຄື່ອງບູຊາ ເພື່ອສລອງການຂຶ້ນຄອງບັນລັງ. ຫລັງຈາກນັ້ນລາວກໍໄດ້ຈັດການສລອງໂດຍໄດ້ເຊີນລູກທັງໝົດຂອງກະສັດດາວິດເຂົ້າຮ່ວມ ຍົກເວັ້ນແຕ່ໂຊໂລໂມນ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມນາທານ, ປະໂລທິດເບນາອິຢາ, ແລະທະຫານຮັກສາກະສັດດາວິດ.

ນາງບັດເຊບາແມ່ຂອງໂຊໂລໂມນໄດ້ເຂົ້າເຜົາກະສັດດາວິດແລະເຕືອນເພິ່ນເຖິງຄໍາສັນຍາທີ່ດາວິດໄດ້ໃຫ້ໄວ້ວ່າຈະໃຫ້ໂຊໂລໂມນເປັນກະສັດຄົນຕໍ່ໄປ (1:11-17). ຖ້າມາກາງຄວາມສັບສົນ, ດາວິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂຊໂລໂມນໃຫ້ເປັນກະສັດປົກ

ຄອງແທນຕົນ. ສາດິກແລະນາທານໄດ້ທຳພິທີຫົດສົງແຕ່ງຕັ້ງ ແລະໄດ້ເປົ້າແກ່ຮ້ອງໂຮຂຶ້ນວ່າ "ຂໍໃຫ້ກະສັດໂຊໂລໂມນ ຈົ່ງໝັ້ນຍິນ" (1:25). ສະນັ້ນໂຊໂລໂມນຈຶ່ງກາຍເປັນກະສັດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງອິສຣາເອນ (1:28-53). ໃນທັນໄດນັ້ນ ອາໂດນິຢາ, ໂຢອາບ, ແລະອາບິອາທາກຳພາກັນປະກາດຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ.

ກ່ອນດາວິດຈະສິ້ນພຣະຊົນ, ທ່ານໄດ້ເອີ້ນໂຊໂລໂມນເຂົ້າເຝົ້າ ແລະໄດ້ສົ່ງສອນລູກຊາຍເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍວ່າ, "ເວລາ ແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງພໍ່ໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ຈົ່ງກ້າຫານແລະເດັດດ່ຽວ ຈົ່ງເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ເຈົ້າ ເຮັດ..." (2:2-3). ນອກນັ້ນດາວິດຍັງໄດ້ແນະນຳໂຊໂລໂມນໃຫ້ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຄ້າງຄາຢູ່ກ່ຽວກັບໂຢອາບ ແລະຊິເມອີ (2:15-9).

ໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ສຳລັບໂຢອາບ ແລະຊິເມອີ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ໂຊໂລໂມນ ຍັງໄດ້ສົ່ງປະ ຫານອາເດນິຢາຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດຕົນເປັນກະສັດ (1 ກະສັດ 2:13-25).

ຄວາມຜິດພາດບາງຢ່າງຂອງໂຊໂລໂມນ (1 ກະສັດ 3:1-3)

ເຖິງກະສັດໂຊໂລໂມນຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ "ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງກະສັດດາວິດພໍ່ຂອງຕົນ" ກໍດີ, ແຕ່ເພິ່ນກໍໄດ້ ເຮັດຜິດຫລາຍຢ່າງ. ເໝືອນດັ່ງຄົນທົ່ວໄປ, ກະສັດໂຊໂລໂມນເລືອກຄວາມສະດວກ ແທນທີ່ຈະເລືອກເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າ.

ໃນສມັຍແລກຂອງການຄອງຣາດ, ໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງຜັນທະນິດກັບປະເທດເອຢິບ ໂດຍການແຕ່ງງານກັບລູກສາວ ຂອງຟາໂຣ. ການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນເປັນການເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງ ບໍ່ໃຫ້ກະສັດຂອງອິສຣາເອນມີເມັຽຫລາຍຄົນ ຫລືສະສົມຊັບສົມບັດເປັນເງິນແລະທອງ (ພຣະບັນຍັດທີສອງ 17:17). ໂຢຊວຍກໍເຄີຍໄດ້ເຕືອນຊາວອິສຣາເອນໃນເລື່ອງນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນ (ໂຢຊວຍ 23:12-13).

ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງບໍ່ໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງຊາດ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງການແຕ່ງງານທີ່ມີຄວາມເຊື່ອບໍ່ຄືກັນ; ພຣະອົງຮູ້ລ່ວງ ໜ້າແລ້ວວ່າການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນຈະກໍ່ໃຫ້ມີການນຳເອົາສາສນາອື່ນໆມາປະປົນກັບປະເພນີຂອງຊາວອິສຣາເອນ. ເມັຽ ນ້ອຍແລະໃຫຍ່ທັງຫລາຍຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ເຕືອນເລື່ອງບໍ່ໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ (1 ໂກຣິນໂທ 6:14).

ຄວາມຜິດອີກອັນນຶ່ງຂອງໂຊໂລໂມນແມ່ນການຖວາຍບູຊາພະຕ່າງຊາດຕາມແທ່ນບູຊາຕ່າງໆທີ່ເທິງພູ (3:3). ກະສັດ ໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະບ່ອນຂາບໄຫວ້ພຣະເມໂກດຂອງຊາວໂມອາບ, ພຣະມິນໂກນຂອງຊາວອຳໂມນ, ແລະ ໄດ້ສ້າງບ່ອນຂາບໄຫວ້ ໃຫ້ບັນດາເມັຽຕ່າງຊາດຂອງເພິ່ນທັງຫລາຍ (11:7-8). ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະທັຍໃນ ການປະພຶດຂອງໂຊໂລໂມ ເພາະໂຊໂລໂມນເອງກໍໄດ້ແບ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນຮະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະຂອງຊາວຕ່າງ ຊາດ.

ການເລີ້ມຕົ້ນທີ່ສລຽວສລາດຂອງໂຊໂລໂມນ (1 ກະສັດ 3: 4-15)

ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງກິເບໂອນເປັນປະຈຳ ເພາະທີ່ນັ້ນມີແທ່ນບູຊາທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄວ້ສຳລັບການ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຣວາ. ທ່ານໄດ້ "ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາໃນບ່ອນນີ້ເປັນຮ້ອຍໆເທື່ອ" (3:4). ພຣະ ເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍຫລາຍໃນຊີວິດຂອງກະສັດໝູ່ ແລະເຄື່ອງເຜົາບູຊາຂອງເຂົາ.

ໃນຕອນນຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວກັບ ໂຊໂລໂມນຜ່ານທາງຄວາມຜິນວ່າ "ເຈົ້າຢາກໄດ້ຫຍິງຈາກເຮົາ" (3:5).

ໂຊໂລໂມນໄດ້ຕອບພຣະອົງດ້ວຍການສແດງຄວາມຮັກ, ການຖ່ອມຕົວ, ແລະການຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະອົງ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ທູນຂໍສະຕິປັນຍາເພື່ອຈະສາມາດປົກຄອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ (3: 7-9). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງພໍພຣະທັຍໃນການຂໍຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະພຣະອົງໄດ້ຕອບທ່ານວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານສະຕິປັນຍາ ແລະສິ່ງອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ຂໍ ເຊັ່ນ: ກຽດຕິຍົດ ແລະຄວາມຮັ່ງມີ ຕລອດຊີວິດຂອງໂຊໂລໂມນ (3:10-14).

ຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນທີ່ສາດາຈະຕ້ອງຖ່ອມຕົວ. ຜູ້ນຳທີ່ດີບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ຄົນຈົ່ງຮັກຜັກດີ; ຜູ້ນຳທີ່ດີກໍມີຄົນນັບຖືເພາະຄວາມສັດຊື່, ສະຕິປັນຍາ, ແລະການຖ່ອມຕົວຂອງເພິ່ນ. ຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກຄວນເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງໂຊໂລໂມນໃນຕອນນີ້. ພໍດີນຳຈາກຜົນ, ໂຊໂລໂມນກໍໄດ້ເດີນທາງໄປທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອທຳພິທີຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕໍ່ໜ້າທີ່ບຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ (3:15).

ຫລັກຖານເຮືອງສະຕິປັນຍາຂອງໂຊໂລໂມນ (1 ກະສັດ 3:16-28)

ໃນຕອນນັ້ນ, ມີໂສເຜນີສອງຄົນທີ່ຢູ່ບ້ານຫລັງດຽວກັນເກີດການຂັດແຍ່ງກັນຂຶ້ນເຮືອງລູກ. ພວກເຂົາເກີດລູກຜູ້ຊາຍພ້ອມໆກັນ ແຕ່ປາກົດວ່າລູກຂອງຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຕາຍໄປໃນເວລາກາງຄືນເພາະຖືກແມ່ນອນເຕັງ. ພໍດີນຳຂຶ້ນຍິງທີ່ນອນເຕັງລູກຕາຍກໍອ້າງວ່າລູກຊາຍທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນເປັນລູກຂອງຕົນ. ແມ່ທີ່ແທ້ຂອງລູກຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ກໍບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະຍັງຢືນໄດ້ວ່າລູກຊາຍຜູ້ມີຊີວິດນັ້ນແມ່ນລູກຂອງລາວແທ້. ພວກເຂົາໄດ້ມາຂໍໃຫ້ກະສັດໂຊໂລໂມນຕັດສິນໃຫ້ວ່າລູກຊາຍຄົນນັ້ນແມ່ນເປັນລູກຂອງຍິງຄົນໃດແທ້.

ຫລັງຈາກຟັງເຮືອງລາວຕ່າງໆແລ້ວກະສັດໂຊໂລໂມນຈຶ່ງສັ່ງຄົນໃຫ້ໄປເອົາຕາບມາ ແລະເພິ່ນສັ່ງວ່າ "ຈົ່ງຕັດເຕັກນ້ອຍຜູ້ຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນເປັນສອງຕ່ອນ ແລະປັ້ນໃຫ້ຍິງທັງສອງຄົນນີ້ຜູ້ລະຕ່ອນ" (3:25). ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງຮ້ອງອອກວ່າ "ຢ່າເອົາມັນໃຫ້ຜູ້ໃດເລີຍ ຕັດເປັນສອງຕ່ອນສາ, " ແຕ່ອີກຄົນນຶ່ງຂໍຮ້ອງວ່າ "ຢ່າຂ້າເດັກນ້ອຍນັ້ນເອົາໃຫ້ຍິງອີກຜູ້ນຶ່ງນັ້ນສາ ເພາະນາງເປັນແມ່ທີ່ແທ້." ເມື່ອໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນໂຊໂລໂມນຈຶ່ງຕັດສິນຄະດີ ໂດຍມອບເຕັກຊາຍທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃຫ້ຍິງຄົນທີສອງທີ່ຂໍຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ຂ້າເດັກນ້ອຍ ເພາະພຣະອົງຮູ້ວ່າຍິງຄົນນີ້ຄືແມ່ທີ່ແທ້ຈິງ.

ຄວາມສລຽວສລາດຂອງໂຊໂລໂມນ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບສະຕິປັນຍາແລະການຮູ້ຈັກສັງເກດດີຊົ່ວໃຫ້ທ່ານຢ່າງແທ້ຈິງ (3:10) ເພາະການອ້ອນວອນຂໍແບບຖ່ອມຕົວ (3:9). ເຖິງວ່າ ກະສັດໂຊໂລໂມນຈະມີຄວາມຜິດພາດຫລາຍໆຢ່າງໃນການປົກຄອງອິສຣາເອນ ແຕ່ການອ້ອນວອນຂໍສະຕິປັນຍາໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ພວກເຮົາເຮືອງການເປັນຜູ້ນຳໃນສມັຍນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ມີຄຸນລັກສະນະແນວໃດແດ່ທີ່ຜູ້ນຳຄວນສແດງອອກໃຫ້ເຫັນ? ໃນຄວາມຄິດຂອງທ່ານ, ຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດບໍ່? ພວກເຮົາຄວນເປັນຢ່າງນັ້ນບໍ່?
2. ຄຣິສຕຽນຄວນແຕ່ງງານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນບໍ່? ຜູ້ທີ່ມາເປັນຄຣິສຕຽນ ຫລັງຈາກແຕ່ງງານແລ້ວ ຄວນມີທ່າທີ່ແນວໃດກັບຄູ່ຄອງທີ່ຍັງບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນ?
3. ມີຄຸນລັກສະນະແນວໃດຂອງໂຊໂລໂມນທີ່ພວກເຮົາສາມາດນຳມາໃຊ້ໃນຊີວິດ? ມີຄຸນລັກສະນະແນວໃດແດ່ໃນຕົວເຮົາ ທີ່ພວກເຮົາຄວນຫລີກເວັ້ນ?
4. ທ່ານຈະຕອບພຣະເຈົ້າແນວໃດຖ້າພຣະອົງຊົງເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, "ເຈົ້າຢາກໄດ້ຫຍັງ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າ?"

ບົດຮຽນທີ 2 ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກສາຄຳສັນຍາ

- ຂໍ້ພຣະຄົມຜິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ກະສັດ 8:22-36,41-51
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜິ:** 1 ກະສັດ 7:1-9:99
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ ເວລາພວກເຮົາອ້ອນວອນຂໍສິ່ງທີ່ຕ້ອງການຈາກພຣະອົງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ການອ້ອນວອນດ້ວຍໃຈຈິງເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງພະລັງຫລື ເປັນຈຸດອ້ອນໂດຍສະເພາະໃນກຸ່ມຜູ້ນຳທັງຫລາຍ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະສຳຮວດກວດເບິ່ງເຖິງຄຳອ້ອນວອນຂອງຕົນເອງເພື່ອຈະເອົາມາປຽບກັບການອ້ອນວອນຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າອັນໃດຄວນດັດແປງແກ້ໄຂໃນການອ້ອນວອນ.

ຫນ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ບອກເຖິງອຳນາດຂອງພຣະຄົມຜິທີ່ໃຊ້ແນະນຳໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້.
- ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບທຸກຄົນ
- ເພື່ອເສີມສ້າງຊີວິດໃຫ້ຈະເຣີນ, ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.
- ໃຫ້ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງທຸກຄົນວ່າເຂົາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
- ຝຶກສອນໃຫ້ຄົນກາຍເປັນຜູ້ນຳຮັບໃຊ້

ບົດນຳ

ທີ່ຈະເປັນຄຣິສຕຽນຜູ້ມີພະລັງ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງມີຊີວິດດີໃນການອ້ອນວອນກັບພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ. ພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າກັບພວກເຮົາ. ການອ້ອນວອນເປັນສິ່ງສຳຄັນ! ການອ້ອນວອນເປັນເຄື່ອງມືຂອງຄຣິສຕຽນເພື່ອຈະຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍຕົງ.

ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍທີ່ຈະຕິດຕໍ່ກັບມວນມະນຸດ. ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກເຮົາທາງພຣະຄຳ, ທາງຜູ້ປະກາດ ແລະທາງພວກສາວິກ ທາງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍທີ່ໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງຂໍຫລືຄຳສິນທະນາຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕອບຫລືສິນທະນາກັບພຣະອົງດ້ວຍການອ້ອນວອນ, ດ້ວຍການນະມັສການ, ດ້ວຍການອ່ານພຣະຄົມຜິ, ດ້ວຍການສຶກສາ, ດ້ວຍສຽງເພງ, ດ້ວຍການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ການອ້ອນວອນເປັນສິດທິພິເສດຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອພຣະເຢຊູເປັນມະຫາປະໂຫຍດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາມີທາງເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໂດຍຕົງ. ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການປະໂຫຍດ, ອາຈານ ຫລືຄົນກາງ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຂອງໂລກຈັກກະວານໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງແຕ່ລະຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າປລາດໃຈທີ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ມີຄວາມສົນໃຈກັບຄວາມນິກົດຂອງມະນຸດ ແລະຄຳອ້ອນວອນຂອງເຮົາໄດ້ໄປເຖິງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຫລາຍຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກກັບຄົນໃດຄົນນຶ່ງຜູ້ມີຄວາມສາມາດສິນທະນາກັບພຣະເຈົ້າເປັນໜ້າສະອອນ. ນັກເທດ

ຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າເປໂຕ ມາໂຊລ (1902-1949) ເປັນນັກອ້ອນວອນ. ລາວໄດ້ເຂົ້າມາຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນສະຫະຣັດໃນປີ 1927 ຈາກປະເທດສະກອດແລນ. ເວລາຍົກຍ້າຍມາໃໝ່ກໍເຫັນວ່າເປັນຄົນຍາກຈົນ ແລະອີກບໍ່ນານລາວກໍເຂົ້າຮັບໃຊ້ກັບຄະນະ ແພສບາຍທິຣຽນ. ລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນອາຈານຂອງພວກສະພາໃນປີ 1947-1949. ຄົນງານຂອງຮັຖບານໄດ້ປະວຽກຂອງຕົນ ເພື່ອຈະໄດ້ຟັງນັກເທດຄົນນີ້ອ້ອນວອນເວລາເປີດກອງປະຊຸມສະພາ. ຄຳອ້ອນວອນຂອງລາວເປັນໜ້າຈັບໃຈຫລາຍ, ໃຊ້ຄວາມຄິດ, ຈາກໃຈ, ສັດຊື່, ແລະເປັນສ່ວນຕົວ. ການອ້ອນວອນຂອງລາວຫລາຍໆເທື່ອໃຊ້ສອງສາມປະໂຫຍກເທົ່ານັ້ນ. ລາວໃຊ້ເວລາອ້ອນວອນບໍ່ເຄີຍເກີນສອງນາທີຈັກເທື່ອ. ແຕ່ຝູງຊົນໃຊ້ເວລາໄປຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງທ່ານອາຈານ ເປໂຕ ມາໂຊລ ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈຟັງ.

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄົນຈິ່ງມັກຟັງ? ຄຳຕອບນັ້ນງ່າຍໆ. ທ່ານ ເປໂຕ ມາໂຊລອ້ອນວອນນັ້ນເໝືອນກັບລາວສິນທະນາກັບພຣະເຈົ້າໜ້າຕໍ່ໜ້າ. ລາວໄດ້ປັດທຸກໆສິ່ງອອກຈາກຊີວິດ ເວລາອ້ອນວອນຈາກສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານ.

ຄຳອ້ອນວອນທີ່ມີຄວາມໝາຍນັ້ນອອກມາຈາກພຣະຄົມຟີ. ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຄົ້ນຫາຄຳອ້ອນວອນສຳຄັນຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນທີ່ເພິ່ນຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນແກ່ພຣະວິຫານໃໝ່ທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຄຳອ້ອນວອນຕອນນີ້ເປັນຄຳອ້ອນວອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພຣະຄົມຟີ. ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ອ້ອນວອນຈາກໃຈຈິ່ງແລະຖ່ອມໃຈຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຕ້ອງການຍົກເອົາເລື່ອງນີ້ມາໃຊ້ໃນການອ້ອນວອນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ.

1. ການສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ກະສັດ 5-7)

ປະວັດການອ້ອນອອນຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເວລາເພິ່ນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຜູ້ເປັນບິດາ ຄືກະສັດດາວິດໄດ້ເປັນຄົນເລີ່ມຈັດຕຽມອຸປະກອນກໍ່ສ້າງ. ໃນປີ 1 ຂ່າວຄາວ 22:14, ກະສັດດາວິດ ໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍຄືກະສັດໂຊໂລໂມນ "ສຳລັບການສ້າງພຣະວິຫານນັ້ນ ພໍ່ໄດ້ລົງແຮງສະລິມທອງຄຳໄວ້ແລ້ວ ຫລາຍກວ່າສີ່ພັນໂຕນແລະເງິນອີກຫລາຍກວ່າສີ່ສິບພັນໂຕນ. ນອກນີ້ຍັງມີທອງສຳລິດແລະເຫລັກທີ່ຖືກຈັດຫາໄວ້ແລ້ວຈຳນວນບໍ່ຈຳກັດ. ພໍ່ຍັງໄດ້ຈັດຫາໄມ້ ແລະຫີນໄວ້ເຊັ່ນດຽວກັນ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຫາມາຕື່ມອີກ."

ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງພຣະວິຫານເວລາຄອງຣາຊບັນລັງປີທີສີ່. ໃນເມື່ອເຈົ້າຮີລາມ ກະສັດແຫ່ງເມືອງຕີເລໂດຣັບຂ່າວວ່າ ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງພຣະວິຫານ ເພິ່ນໄດ້ເອົາໄມ້ ແລະຄົນງານມາຊ່ອຍເພື່ອຈະແກ່ເອົາຕົ້ນແປກ ແລະໄມ້ສົນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ (1 ກະສັດ 5:1-12). ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເກນເອົາຄົນງານສາມພັນຄົນ, ແປດພັນເປັນຜູ້ຕັດຫີນ, ເຈັດພັນເປັນຜູ້ແບກຫາມ, ສອງພັນສາມຮ້ອຍເປັນຜູ້ຄວບຄຸມງານ (5:13-16). ກະສັດໂຊໂລໂມນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ອຳນາດບັງຄັບພວກອິສເອນໃຫ້ເປັນທາດເພື່ອກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ. ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ໃຊ້ຄົນຕ່າງດ້າວຜູ້ມາອາສັຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຕົນ (9:20-22).

1 ກະສັດ 6:1-10 ໄດ້ເວົ້າເຖິງຂະນາດຂອງຕົກ. ກະສັດໂຊໂລໂມນ ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດເງິນຄຳເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານ. ຄວາມງົດງາມ ແລະເອ້ຍອຸງພາຍໃນໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ 1 ກະສັດ 6:14-36. ທ່ານຈະໄດ້ຄວາມຮູ້ເພີ່ມໃນເມື່ອທ່ານອ່ານເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ເຫັນຄວາມງົດງາມທີ່ໃຊ້ເຄື່ອງຂອງມີຄ່າສູງໃນການສ້າງພຣະວິຫານ. 1 ກະສັດ 7:14-15 ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສວຍງາມທາງຂ້າງນອກຂອງພຣະວິຫານ, ແລະຍັງມີຂອງໃຊ້ຕ່າງໆ. ຊ່າງກໍ່ສ້າງຜູ້ຊຳນານໃຊ້ເວລາເຈັດປີເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ສຳເລັດ. (6:38).

2. ຫີບພຣະສັນຍາໄດ້ຍ້າຍເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່ (1 ກະສັດ 8:1-21)

ການຍ້າຍຫີບພຣະສັນຍາຈາກພຣະວິຫານທາງພາກໃຕ້ຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ເມືອງຂອງກະສັດດາວິດ) ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່ນັ້ນເປັນໂອກາດສຳຄັນຫລາຍ. ການເດີນແຫ່ໄປຍັງພຣະວິຫານນັ້ນປະກອບດ້ວຍພວກ ປະໂຮທິດ, ພວກເລວີ, ຜູ້ເຖົ້າແກ່ສິບສອງຕະກູນ, ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນອິສເອນ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳ ຫີບພຣະສັນຍາ ເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆໄປຍັງພຣະວິຫານທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ນັ້ນ. ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ຖວາຍບູຊາສັດເປັນຈຳນວນຫລາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. (8:5).

ໃນເມື່ອພວກມະຫາປະໂຫຍດໄດ້ເອົາທິບພຣະສັນຍາວາງໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໜີໄປ. ໃນທັນທີນັ້ນກໍມີເມກເຂົ້າມາຫຸ້ມພຣະວິຫານນັ້ນ. ສ່ວນພວກມະຫາປະໂຫຍດບໍ່ສາມາດທີ່ຈະທຳພິທີສອງນັ້ນໄດ້ ເພາະມີເມກຫລາຍເກີນໄປເຕັມໃນພຣະວິຫານ. (8:10-11) ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ປະກາດວ່າເມກນັ້ນເປັນພຣະຜັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເດັດລົງມາຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ນັ້ນ.

ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ຍອມຮັບວ່າ ຜູ້ເປັນບິດາຂອງຕົນມີພຣະປະສົງຢາກສ້າງພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (8:17-19). ໂດຍຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດນາທານ ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ພຣະເຈົ້າບອກກະສັດດາວິດວ່າ ບໍ່ແມ່ນດາວິດເປັນຜູ້ສ້າງພຣະວິຫານຊຶ່ງເປັນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ຊາມູເອນ 7:5-17). ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ເຮືອນຂອງກະສັດດາວິດເປັນຢູ່ຕອນລຸ່ມໄປ: "ໃນເມື່ອວັນເວລາຂອງທ່ານໝົດໄປ ແລະທ່ານໄດ້ໄປຢູ່ກັບບັນພຣະບຸຣຸດແລ້ວ, ເຮົາຈະໃຫ້ມີຜູ້ນຶ່ງມາເກີດແທນທ່ານ, ຜູ້ຈະອອກມາຈາກຕົວຂອງທ່ານ, ແລະເຮົາຈະໃຫ້ອານາຈັກຂອງລາວເປັນຢູ່ (2 ຊາມູເອນ 7:12). ມີຜູ້ແປພຣະຄົມພິທລາຍງທ່ານໄດ້ເຫັນວ່າຄຳທ່ານວ່າຍນີ້ໄດ້ໝາຍເຖິງອົງພຣະເຢຊູ.

3. ກະສັດໂຊໂລໂມນຖວາຍພຣະວິຫານ (1 ກະສັດ 8:22-30)

ໝາຍເຫດ: ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ຍືນຢູ່ເວລາເຜີ້ນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ໄປໃນຄຳອ້ອນວອນອັນດຽວນັ້ນເຜີ້ນໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງ (1 ກະສັດ 8:54). ສິ່ງສຳຄັນກວ່າລັກສະນະທ່າທາງແມ່ນຈິດໃຈຂອງຜູ້ອ້ອນວອນວ່າສິ່ງນັ້ນໄດ້ອອກມາຈາກຈິດວິນຍານຫລືບໍ່. ກະສັດໂຊໂລໂມນຈິດຈຳຈິດໃຈຂອງຕົນໃນການອ້ອນວອນ, ແລະຈິດວິນຍານຂອງເຜີ້ນຢູ່ເໝືອກວ່າທ່າທາງໃດໆທີ່ເຜີ້ນໄດ້ປະພຶດມາ. ເວລາອ້ອນວອນນັ້ນພວກເຮົາອາດຈະໃຊ້ທ່າທີ່ອັນໃດກໍຕາມ ສິ່ງນັ້ນຄວນກະທຳໃຫ້ຖືກຕ້ອງແລະເປັນໜ້ານັບຖື.

ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການອ້ອນວອນ. ເຜີ້ນໄດ້ກ່າວວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງໃດເໝືອພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຣວາ. ເຜີ້ນໄດ້ຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຕໍ່ກະສັດດາວິດຜູ້ເປັນບິດາ. ເຜີ້ນຍັງໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັກສາຜູ້ເປັນບຸດຊາຍຂອງກະສັດດາວິດໃຫ້ປົກຄອງບັນລັງສິບຕໍ່ໄປ. ບຸດຊາຍຄົນນີ້ມີໂອກາດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອນເວລາ. ກະສັດດາວິດ ແລະ ກະສັດໂຊໂລໂມນບໍ່ອາດ ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳສັນຍາແຫ່ງພຣະເມຊີອາໄດ້ ແຕ່ຕໍ່ມາຫລາຍໆສັດຕະວັດຜູ້ຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ສັດຊື່ ຜູ້ລໍຄອຍການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາຈິ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລີ້ມອີກ.

ໃນປື້ມ 1 ກະສັດ 8:27, ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ຍອມຮັບວ່າບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ມະນຸດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນພຽງພໍຫລືສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໄດ້. ພວກເຮົາສົມຄວນຈະຈິດຈຳເອົາຄວາມເວົ້າທີ່ມີບັນຍານີ້ໄວ້ໃນຊີວິດ ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນຕຶກທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ຈະເປັນຕຶກໃຫຍ່ເທົ່າໃດກໍຕາມ. ພວກເຮົາບໍ່ມາສາດປະພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນຕຶກພຣະວິຫານ ເວລາພວກເຮົາກັບບ້ານໃນວັນອາທິດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂອບເຂດຕໍ່ເວລາ ແລະເຂດແດນ. ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກເຮົາທຸກໆວັນໃນບ່ອນຕ່າງ ເຊັ່ນໃນພຣະວິຫານຊຶ່ງເປັນບ່ອນນະມັສການ.

4. ກະສັດໂຊໂລໂມນອ້ອນວອນໃນນາມຂອງພວກອິສເອນ (1 ກະສັດ 8:31-51)

ກະສັດໂຊໂລໂມນ ເຮັດເປັນໂຄງຮ່າງໃນຂໍ້ນີ້ເຖິງເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງຄົນເຮົາຈິ່ງໄປພຣະວິຫານ. ຄຳທູນຂໍເຈັດຢ່າງໃນຄຳອ້ອນວອນ ຜູ້ເຂົ້າອ້ອນວອນຄວນຍົກເອົາມາເວົ້າໃນພຣະວິຫານ. ແຕ່ກະສັດໂຊໂລໂມນ ບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າຄຳອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ຄວນໃຊ້ເປັນຕົວຢ່າງອັນຕາຍຕົວ. ຄຳທູນຂໍທຸກປະການນັ້ນຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍົກໂທດໃຫ້ (8:30).

ຄຳທູນຂໍອັນທີນຶ່ງ (8:31-32) ຈະໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເມື່ອຄົນໃດຄົນນຶ່ງໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເພື່ອນບ້ານ. "ຜິດ" ໄດ້ແປຈາກພາເຮັບເຮື່ວ່າ ກ້າວເກີນເຂດ, ໝາຍຄວາມວ່າໄດ້ຂ້າມເຂດແດນຢ່າງຜິດກົດໝາຍ. ກະສັດໂຊໂລໂມນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຕັດສິນຢ່າງຢູ່ຕິກມໃນເຮືອງນີ້. ຖ້າວ່າມີຄົນນຶ່ງໃດເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານສາບານວ່າຕົນເອງເວົ້າຄວາມຈິງ,

ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ຕັດສິນຄວາມຈິງຂອງຜູ້ສາບານນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນໃຜເວົ້າຄວາມຈິງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າໃຜເວົ້າຈິງແລະບໍ່ຈິງ.

ຄຳທູນຂໍອັນທີສອງ (8:33-34) ແມ່ນຄວາມປາຊັຍຂອງພວກອິສເອນໃນສົງຄາມຍ້ອນຄວາມບາບທີ່ບໍ່ຍອມສາລະພາບຜິດ. ໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 26:17 ແລະປຶ້ມພຣະບັນຍັດສອງ 28:25, ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ປະກາດວ່າພຣະອົງຈະຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາໃນສົງຄາມຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ພວກອິສເອນຕ້ອງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານອ້ອນວອນໂດຍການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ຢ່າງ ແທ້ຈິງ.

ຄຳທູນຂໍອັນທີສາມ (8:35-36) ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດເວລາພຣະເຈົ້າສົ່ງຄວາມແຫ້ງແລ້ງມາຍິ່ງແຜ່ນດິນຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ. ໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 26:19-20, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນ, " ເຮົາຈະທຳລາຍຄວາມດີດຶງຄວາມຈອງຫອງຂອງພວກເຈົ້າ; ຜົນຈະບໍ່ຕົກ ປະເທດຂອງພວກເຈົ້າຈະເກີດແຫ້ງແລ້ງ ແລະດິນປູກຝັງຈະແຂງດັ່ງຫີນ. ພວກເຈົ້າເຮັດວຽກໜັກ ແຕ່ມັນຈະບໍ່ນຳຜົນດີຫຍັງມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ ເພາະວ່າດິນທີ່ປູກຝັງນັ້ນຈະບໍ່ຜະລິດຜົນປູກຫຍັງໃຫ້ ແລະຕົ້ນໄມ້ກໍຈະບໍ່ເກີດໝາກອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ ທັມມະຊາດເພື່ອຈະລົງໂທດ, ແຕ່ການທຳລາຍຈາກທັມມະຊາດເປັນສິ່ງທີ່ເຕືອນພວກເຮົາເຖິງຄວາມອ້ອນ ແອຂອງພວກເຮົາຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳທູນຂໍອັນທີສີ່ (8:37-40) ຄ້າຍຄືກັບຂໍ້ທີ່ກ່າວມາແລ້ວ ວ່າດ້ວຍເຫດໃດຄົນເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໄປຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່. ໝາຍເຫດ ສິ່ງທີ່ຖືວ່າເປັນພັຍທັມມະຊາດນັ້ນປະກອບດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ການປູກຝັງ, ໂຣກພະຍາດຮ້າຍ, ສົງຄາມຈາກຄົນຕ່າງຊາດ. ໃຫ້ສັງເກດວ່າການອ້ອນວອນນີ້ເປັນຂອງສ່ວນຕົວເທົ່າໃດ. ຄຳເວົ້ານີ້ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງ, " ຄຳຮ້ອງຂໍເພື່ອຄົນອິສຣາເອນ ຜູ້ໃດກໍເຂົ້າໃຈດີເຖິງຄວາມເຈັບປວດພາຍໃນໃຈຂອງຕົນເອງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງອ້າແຂນເຂົ້າໄປເຖິງພຣະວິຫານ " (8:38). ການອ້ອນວອນແລະການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ນີ້ເປັນຂອງສ່ວນຕົວ. ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າໃຫ້ຕອບຕໍ່ຄວາມອ້ອນວອນຂອງແຕ່ລະຄົນຂຶ້ນຕາມຄວາມຈິງໃຈຂອງຄົນນັ້ນ.

ຄຳອ້ອນວອນທີຫ້າ (8:41-43) ໃຊ້ຄວາມນິກຄິດພິເສດ. ກະສັດໂຊໂລໂມນ ຍິ່ງໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນ ຕ່າງຊາດ ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າມາອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິຫານຂອງພວກຢິວມີ " ບ່ອນຂອງພວກ ຕ່າງຊາດ " ເພື່ອອ້ອນວອນ. ທ່ານອາດຈຳໄດ້ໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດ ພວກປະໂຣທິດໃນພຣະວິຫານໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຂ້າງນອກຊຶ່ງເປັນບ່ອນຂອງຄົນຕ່າງຊາດກາຍເປັນຕລາດ. ອົງພຣະເຢຊູເຄືອງພຣະທັຍທີ່ເຫັນພວກ ຢິວໄດ້ຍອມໃຫ້ມີການສໍ້ຮາດເກີດຂຶ້ນທີ່ບໍ່ຢາເກງຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງ ການໄດ້ຍິນຄຳທູນຂໍຂອງພວກເຂົາ. (ລູກາ19:45-46). ກະສັດໂຊໂລໂມນ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຟັງ ແລະຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງແຕ່ລະຄົນ ເພື່ອຄົນທັງໂລກຈະໄດ້ຍິນແລະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.

ຄຳອ້ອນວອນທີຫົກ (8:44-45) ໄດ້ເວົ້າເຖິງການໄປຕໍ່ສູ້ທີ່ສາມາດຮິບ. ສົງຄາມແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ທຳໃຫ້ເປັນບັນຫາຕລອດ. ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາໄດ້ປະເຊີນກັບສົງຄາມດ້ວຍຄວາມລຳບາກ. ບົດນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃຫ້ນຳເອົາບັນຫາເຮື່ອງສົງຄາມມາຫາພຣະເຈົ້າວ່າ ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນບໍ່ໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງໃຫ້ມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນ. ການອ້ອນວອນຕ້ອງມີຂັ້ນກ່ອນການທຳສົງຄາມ.

ຄຳອ້ອນວອນທີເຈັດອັນສຸດທ້າຍ (8:46-51) ເວົ້າເຮື່ອງຄວາມບາບຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ. ຄຳເວົ້າຂອງອາຈານໂປໂລໃນ ໂຣມ 3:23, " ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນເປັນເຮັດຜິດບາບແລະຂາດຈາກພຣະຮາສມີຂອງພຣະ ເຈົ້າ. " ໃຫ້ຊອກຫາກິກເຫງົ້າຂອງຄວາມບາບ. ໃນເມື່ອເຮົາເຮັດຜິດບາບ ເຮົາຄວນປາກົດຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ຂໍອະພິຍາຈາກພຣະອົງເຈົ້າ. ກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ ພຣະເຈົ້າອະພິຍາ " ຕໍ່ຄວາມບາບທຸກຢ່າງ "

ຄຳຖາມ:

- 1. ໃຫ້ເວົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນເປັນປະຈຳບໍ່?

2. ກະສັດໂຊໂລໂມນ ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຫດຜົນເຈັດຢ່າງທີ່ຄົນເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງອ້ອນວອນ. ທ່ານມີຄວາມຄິດເຫັນເຖິງເຫດຜົນແນວອື່ນອີກບໍ່ທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
3. ໃນວິທີໃດທີ່ຄຣິສຕຽນທົ່ວໄປພະຍາຍາມຈະເກັບພຣະເຈົ້າໄວ້ພາຍໃນພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນບົດທີ 3 ການເລືອກແບບໂງ່ງຂອງຜູ້ນຳຄົນນຶ່ງ

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ກະສັດ 12: 1-20

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບເບື້ອງຫຼັງ: 1 ກະສັດ 11-- 12; 14: 21-31

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອຜູ້ນຳຕັດສິນໃຈແບບໂງ່ງຈ້າ ຜົນລັບອອກມາກໍຄືພິພິດທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການສຳຮວດ: ຂ້ອຍຂ້າຈະເປັນຜູ້ນຳ ແລະຜູ້ນຳຈະເປັນຂ້ອຍຂ້າໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບັລຍາຍເຖິງການຕັດສິນໃຈແບບໂງ່ງຈ້າຂອງເຮໂຣໂບອາມ ແລະຜົນທີ່ຕິດຕາມມາສຳລັບມື້ນີ້.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມພິທີລັກສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ຈັດຕຽມຄົນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳແບບຜູ້ຮັບໃຊ້

ຄຳນຳ

ການຕັດສິນໃຈແບບໂງ່ງຂອງເຮໂຣໂບອາມ ທີ່ຈະຂຶ້ນພາສີແລະຂຶ້ນການອອກແຮງງານຂອງປະຊາຊົນ ເຮັດໃຫ້ອິສຣາເອນພາກເໜືອຕ້ອງແຍກຕົວອອກໄປເປັນອີກປະເທດນຶ່ງ ແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຢໂຣໂບອາມໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ.

ອະນາຄົດຂອງສາສນາຄຣິດຂຶ້ນຢູ່ກັບການສົ່ງສອນຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປໃຫ້ສແວງຫາພຣະເຈົ້າ. ພໍແມ່ຈະຕ້ອງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ກັບພວກລູກ ຜ່ານການອະທິຖານ ແລະການປະພຶດອື່ນໆທີ່ສະແດງເຖິງການເຊື່ອຖືພຣະຄຣິດທີ່ແທ້. ເວລາພໍແມ່ເຮັດແນວບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ລູກເຕົ້າກໍຈະພາກັນຫັນໜີອອກໄປຈາກພຣະເຈົ້າ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າເຖິງລູກຊາຍຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນຊີເຮໂຣໂບອາມ ຊຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ເຫັນວ່າຄົນລຸ້ນນຶ່ງໆສາມາດທີ່ ຫ່າງເຫີນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໄວປານໃດ. ເຮໂຣໂບອາມບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະສແວງຫາການຊ່ວຍເຫລືອ ຫລືຄຳປຶກສາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການປຶກສອງປະເທດອິສຣາເອນຂອງເຂົາ.

ຄວາມໂງ່ງຈ້າຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ (1 ກະສັດ 11:1-43)

ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ບອກເຖິງຄວາມໂງ່ງຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ. ຄົນທີ່ສລາດທີ່ສຸດແລະໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍທີ່ສຸດ ກາຍເປັນຄົນໂງ່ງຈ້າໄດ້ວິທີໃດ? ໂຊໂລໂມນຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະທ່ານເອົາຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປປະປົນກັບພຣະອື່ນໆ. ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຕື່ອນກະສັດຂອງອິສຣາເອນເຮື່ອງການແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງຊາດ (ອພຍ 34: 15 -16; ພຣະບັນຍັດທີສອງ 17:17) ເພາະພິລຍາເຫລົ່ານັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງກະສັດຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນ ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບກະສັດໂຊໂລໂມນ. ທ່ານມີມະເຫສີຄົນຕ່າງຊາດ 700 ຄົນ ແລະມີເມັງນ້ອຍ 300 ຄົນຊຶ່ງມາ

ຈາກປະເທດໄກ້ຄຽງ. ນອກນັ້ນໂຊໂລໂມນຍັງໄດ້ເຮັດສັນຍາເຮືອງການບໍ່ລ່ວງລ້ຳຊຶ່ງກັນແລະກັນກັບປະເທດເພື່ອນບ້ານ.

ກະສັດໂຊໂລໂມນແຕ່ງງານກັບຍິງຕ່າງຊາດ; ທ່ານໄດ້ສ້າງຫໍຜີໃຫ້ພວກເຂົາ. ໃນທີ່ສຸດທ່ານກໍເຂົ້າຮ່ວມໃນການກາບໂຫວ້ພະທຽມ (1 ກະສັດ 11:4). ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໂທດກັບໂຊໂລໂມນ ແລະພຣະເຈົ້າຈະຊົງແຍກອິສຣາເອນອອກເປັນສອງປະເທດ (11:13). ພາກເໜືອ ຫລືອິສຣາເອນຈະເປັນຂອງ 10 ເຜົ່າ ແລະພາກໃຕ້ ຫລືຢູດາຈະເປັນຂອງ ສອງເຜົ່າຄືຢູດາ ແລະເບັນຢະມິນ.

ເພາະຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງໂຊໂລໂມນ ພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງສັດຕູມາລົບກວນເພິ່ນໃນເວລາທີ່ຊົງຄອງຣາດຢູ່. ຣາດາດຊາວເອໂດມ (11:14-22) ແລະເຣສິນຊາມອາຣາມ (11:23-25) ກໍໄດ້ເປັນສັດຕູຕົວສໍາຄັນສໍາລັບໂຊໂລໂມນ.

ໂຊໂລໂມນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຢໂຣໂບອາມໃຫ້ເປັນຜູ້ກຳກັບແຮງງານທັງໝົດຂອງເຜົ່າມານາເຊແລະເອຟຣາອິມ; ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ມີອິດທິພົນ; ມີນິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາກິຢາ ແຫ່ງເມືອງຊີໂລ (11:29) ໄດ້ບອກລາວວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຍົກອານາຈັກຈາກໂຊໂລໂມນແລະຈະຍົກໃຫ້ລາວສືບເຜົ່າ (11:30) ເພື່ອເປັນການລົງໂທດກະສັດໂຊໂລໂມນ. ພຣະເຈົ້າຍັງເຕືອນເຢໂຣໂບອາມວ່າ ຖ້າເຂົາສັດຊື່ ພຣະອົງຈະຊົງຢູ່ກັບເຂົາເໝືອນທີ່ພຣະອົງເຄີຍປະຕິບັດກັບດາວິດນັ້ນ.

ໂຊໂລໂມນພາຍາຍາມຈະຂ້າເຢໂຣໂບອາມ ແຕ່ເຂົາໄດ້ໝີໄປລີ້ຜັຍທີ່ເອຍິບ. ຫລັງຈາກໂຊໂລໂມນຕາຍ, ເຢໂຣໂບອາມກໍກັບຄືນມາເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງໂຊໂລໂມນ ຊື່ເຣໂຣໂບອາມ ທີ່ຂຶ້ນມາເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ.

ການຕັດສິນໃຈຢ່າງໂງ່ຈ້າຂອງເຣໂຣໂບອາມ (1 ກະສັດ 12:1-20)

ກະສັດໂຊໂລໂມນໃຊ້ເວລາບັນຍາຍຂອງຊີວິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນດາເມັງທັງຫລາຍດີໃຈ ແລະທ່ານໄດ້ຫັນໝິຈາກທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຣໂຣໂບອາມເມື່ອຂຶ້ນເປັນກະສັດກໍສືບຕໍ່ການປະພຶດແບບພໍ່ຂອງເພິ່ນ. ປະຊາຊົນກໍປະພຶດເໝືອນກັບເຣໂຣໂບອາມ ແລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຈິງກາຍເປັນເຮືອງທັມມະດາ. ການຄອງອຳນາດ 17 ປີຂອງເຣໂຣໂບອາມບໍ່ມີສັມດຕະພາບຫຍັງເລີຍ.

ການຕັດສິນໃຈຄັ້ງສໍາຄັນຂອງ ເຣໂຣໂບອາມແມ່ນການຈະຂຶ້ນພາສີຫລືບໍ່ ສໍາລັບໂຄງການກໍ່ສ້າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະເພື່ອການດຳເນີນຊີວິດແບບຝູນເຜີຍໃນສໍານັກພຣະຣາຊວັງ. ປະຊາຊົນອິສຣາເອນຕ້ອງການຢາກຜ່ອນພາສີ. ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ຕາງໜ້າປະຊາຊົນເພື່ອເຂົ້າທູນຂໍຮ້ອງກະສັດເຣໂຣໂບອາມ ຂໍໃຫ້ຜ່ອນພາສີລົງ (12:4) ແລ້ວພວກເຂົາຈະຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ກະສັດເຣໂຣໂບອາມຕລອດໄປ.

ເຣໂຣໂບອາມໃຊ້ເວລາສາມວັນເພື່ອຕັດສິນໃຈ. ຕອນແລກລາວໄດ້ປຶກສາກັບພວກອະວູໂສທີ່ເຄີຍໃຫ້ການປຶກສາກັບໂຊໂລໂມນ. ພວກອະວູໂສແນະນຳກະສັດໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຂອງປະຊາຊົນ. ແຕ່ເຣໂຣໂບອາມບໍ່ເຫັນພ້ອມກັບຄຳປຶກສານັ້ນ; ເຂົາຈຶ່ງໄປປຶກສາກັບກຸ່ມຄົນໝູ່ມທີ່ເປັນເພື່ອນຂອງເຂົາ ແລະເປັນພວກທີ່ໃຊ້ຊີວິດແບບຝູນເຜີຍຢ່າງເຂົາ (12:10-11). ພວກຄົນໝູ່ມຊຶ່ງເປັນຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວໄດ້ແນະນຳກະສັດເຣໂຣໂບອາມໃຫ້ຂຶ້ນພາສີ ແລະເພິ່ນການອອກແຮງງານຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ. ເຣໂຣໂບອາມຈຶ່ງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄົນໝູ່ມ ແລະຜິນຮັບອອກມາກໍຄືຄວາມຫາຍາມະ. ປະຊາຊົນທາງພາກເໜືອສືບເຜົ່າພາກັນປະຕິເສດກະສັດເຣໂຣໂບອາມ ແລະການກະບົດກໍເກີດຂຶ້ນ (14:16).

ກະສັດເຮໂຣໂບອາມສິ່ງຄົນຄູມງານໄປຫາປະຊາຊົນ; ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ລາວຈົນຕາຍ (12:18) ແລະ ກະສັດເຮໂຣໂບອາມກໍໄດ້ຢືບຕາຍໝື່ອນກັນ. ໃນທັນໃດນັ້ນ ປະຊາຊົນພາກເໜືອໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຢໂຣໂບອາມຂຶ້ນເປັນກະສັດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສົງຄາມກາງເມືອງຮະຫວ່າງເໜືອແລະໃຕ້ ຈົນເຖິງສມັຍທີ່ພາກເໜືອໄດ້ຕົກຢູ່ໃນກຳມິຂອງອາຊີເຮັວ ໃນປີ 722-721 (ກ່ອນພຣະຄຣິດ). ໃນຕອນນັ້ນ ພາກເໜືອກໍບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດເປັນປະເທດເລີຍ; ພວກປະຊາຊົນຕ່າງກໍໄດ້ເສັ້ງເຊື້ອຊາດເກີດຂອງຕົນ ແລະຍັງໄດ້ສູນເສັ້ງຄວາມສັມພັນກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

ສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາຄວນຮຽນຈາກຊີວິດຂອງເຮໂຣໂບອາມໃນຕອນນີ້ກໍຄື: ຜູ້ນຳຄືຜູ້ຮັບໃຊ້. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໃຫ້ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ (ມາຣະໂກ 10: 43-44). ສິດຍາພິບານ, ມັດນາຍົກ, ແລະຜູ້ນຳຄົນອື່ນໆໃນຄຣິສຕະຈັກ ບໍ່ແມ່ນກະສັດ; ພວກເຂົາເຈົ້າແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້. ຜູ້ນຳທີ່ດີຈະຕ້ອງຈິດຈຳຫລັກການສຳຄັນນີ້; ເຮໂຣໂບອາມບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຫລັກນີ້.

ລູກກັບພໍ່ຕ່າງຫຍັງກັນ (1 ກະສັດ 14:21-31)

ໂຊໂລໂມນສ້າງບັນຍາກາດໃຫ້ປະຊາຊົນໂຄຣບພຣະຂອງຄົນຕ່າງຊາດ. ເຮໂຣໂບອາມຜູ້ເປັນລູກຊາວກໍໄດ້ຕິດຕາມຮອຍຕີນພໍ່, ເຂົາໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າທຸກຄົນໃນໂຄດຂອງເຂົາ (1 ກະສັດ 14:22). "ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງບ່ອນຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣບ, ຕັ້ງເສົາຫິນສັກສິດຂຶ້ນ, ແລະສ້າງສັນຍາລັກຂອງເຈົ້າແມ່ອາຊາລາຂຶ້ນຢູ່ເທິງພູແລະຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້" (14:23). ນອກນັ້ນຍັງມີໂສເພນີທັງເພດຊາຍແລະຍິງຢູ່ຕາມບ່ອນຂາບໄຫວ້ພຣະຕ່າງຊາດ (14:24). ຊາວຢູດາໄດ້ປະພຶດຕົນໝື່ອນກັບຊາວການາອານຊຶ່ງເປັນເຈົ້າຖິ່ນຂອງດິນແດນຕອນນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດເຮໂຣໂບອາມ ແລະປະຊາຊົນຢູດາເພາະການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງພວກເຂົາ. ກະສັດຊີຊາກແຫ່ງເອຢິບໄດ້ໂຈມຕີກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະໄດ້ກວດລ້າງສິ່ງຂອງອັນມີຄ່າຕ່າງໆຈາກຣາຊວັງຂອງເຮໂຣໂບອາມໄປຈົນ ພົດສິ້ນ (14:26). ຫລັງຈາກນັ້ນ ກະສັດເຮໂຣໂບອາມກໍໄດ້ໃຫ້ພວກທະຫານໂລ່ທອງສຳລິດໄວ້ແທນສິ່ງຂອງຊຶ່ງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳທີ່ຖືກກະສັດຊີຊາກເອົາໄປ. ສິ່ງຂອງສຳຄັນຊຶ່ງເປັນມູນມໍຣະດົກຈາກກະສັດດາວິດກໍໄດ້ສູນເສັ້ຍໄປພ້ອມກັນ. ອະນຸສອນອັນສູດທ້າຍໃນການຄອງຣາຊຂອງເຮໂຣໂບອາມກໍຄື ເຮໂຣໂບອາມໄດ້ກໍ່ສົງຄາມກັບອານາຈັກພາກ ເໜືອຊຶ່ງນຳໂດຍ ເຢໂຣໂບອາມ ຕລອດລະຍະການຄອງບັນລັງຂອງເຂົາ (14:30).

ບົດຮຽນຈາກຊີວິດຂອງເຮໂຣໂບອາມສິ່ງນຶ່ງກໍຄື ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາເຮັດຈະມີຜົນຢູ່ດົນນານ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນໃນການດຳເນີນຊີວິດໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາກໍຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ. ການປະພຶດນີ້ນຳໜັກຫລາຍກວ່າຄຳເວົ້າ. ເຮໂຣໂບອາມເປັນຕົວຢ່າງການປະພຶດບໍ່ດີກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄວນຮຽນຈາກ ການພິດພາດຂອງເຂົາ. ເຂົາຄວນຈະເຫັນແກ່ປະຊາຊົນຊຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນ, ແຕ່ເຂົາເລືອກຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົວເອງກ່ອນ. ເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງສູນເສັ້ງບັນລັງ. ຂໍພວກເຮົາຢ່າເອົາແບບຢ່າງອັນບໍ່ດີນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກຈະເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ຄົນອື່ນໆໄດ້ວິທີໃດແດ່?
2. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການໃນການເປັນຜູ້ນຳ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບເຮໂຣໂບອາມໃນບົດຮຽນນີ້ບໍ່?
3. ມີຫລັກຂອງຜູ້ນຳທີ່ດີແນວໃດແດ່ທີ່ທ່ານສັງເກດເຫັນ ຈາກວິທີຜິດທີ່ເຮໂຣໂບອາມໄດ້ເລືອກໃນພຣະທັມຕອນນີ້?

ເຂົາໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ທີ່ຖືກຕ້ອງ?

4. ອາຍຸຂອງບຸກຄົນມີຄວາມສໍາຄັນບໍ່ ໃນການທີ່ຈະເປັນຜູ້ນໍາທີ່ດີ?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດເພື່ອຈະໃຫ້ຄົນໃນສັງຄົມຂອງທ່ານຫັນໜ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 4 ເຮັດຊົ່ວເຫັນຜົນໄວ

- ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ກະສັດ 15:9-19; 16:29-33
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜີ:** 1 ກະສັດ 15:1--16:34
- ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຜູ້ນໍາບໍ່ດີ, ປະຊາຊົນຮັບເຄາະ
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະປ້ອງກັນສິ່ງຊົ່ວທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດບໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອໄ້ແຍກເບິ່ງຊີວິດຂອງອາຊາ ແລະອາຮາບ ກັບຜູ້ນໍາວັນນີ້.

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມຜີເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອໍານາດນໍາພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.
- ສອນສະມາຊິກໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

ບົດນໍາ

1. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະຄົມຜີເດີມເຫລັ້ມສີດໍາບໍ່ມີປະຫວັດກະສັດໃນບົດຮຽນບົດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງນໍາເອົາພຣະຄົມຜີສະບັບປີ 2000 ຊຶ່ງເປັນພາສາລາວໃໝ່ມາເປັນບົດຮຽນ.
2. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ກ່າຍອອກມາຈາກຕົ້ນເດີມຂອງບົດຮຽນພາສາອັງກິດບາງບ່ອນ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າເໝາະສົມກັບຄົນລາວຂອງເຮົາ, ນອກນັ້ນເປັນການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມເພື່ອໃຫ້ໄດ້ໃຈຄວາມອັນສໍາຄັນເພີ່ມອີກ.
3. ບົດຮຽນວັນນີ້ເປັນບົດຮຽນທີ່ສລັບຊັບຊ້ອນ ຫລືເປັນເຣື່ອງເຂົ້າໃຈຍາກ ໂດຍສເພາະແມ່ນຊື່ຂອງພວກກະສັດຄ້າຍຄືກັນ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຂໍແນະນໍາໃຫ້ຈົດລາຍຊື່ເປັນເຊື້ອສາຍຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈດີ.

ຄວາມດີເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງຢູດາ (1 ກະສັດ 15:9-24)

ກ່ອນ ຄສ. 908-65 ມີເຈົ້າອາຊາເປັນເຈົ້າຊີວິດອົງທີຫ້າຂອງອານາຈັກຢູດາຕາມເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຊີວິດດາວິດ. ເຈົ້າອາຊາເປັນຫລານຂອງເຈົ້າຊີວິດອາບິຢາຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດທີ່ເຮັດຜິດພາດອັນໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ການຄອງຮາດຂອງເພິ່ນພຽງແຕ່ສາມປີເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ເຈົ້າຊີວິດດາວິດຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າອາບິຢາມີລູກຊາຍເພື່ອປົກຄອງກຸງເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ໝັ້ນຄົງຕໍ່ໄປ (15:1-5).

ເຈົ້າອາຊາເປັນເຈົ້າຊີວິດບໍ່ຄືກັບສາມກະສັດອົງກ່ອນ, ເພາະວ່າເຈົ້າອາຊາເປັນກະສັດທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ " ກະສັດອາຊາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພໍໃຈ ດັ່ງທີ່ກະສັດດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງເພິ່ນໄດ້ເຮັດມາ " (ຂໍ້ 11). ເພິ່ນໄດ້ເຫັນພວກກະສັດລຸ້ນລູງແລະລຸ້ນພໍ່ຂອງເພິ່ນເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຈຶ່ງກາຍເປັນບົດຮຽນອັນສໍາຄັນສໍາລັບເພິ່ນແລ້ວບໍ່ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງກະສັດສາມອົງທີ່ຜ່ານມາ. ເຈົ້າອາຊາເປັນເຈົ້າຊີວິດເປັນອົງທີ 8 ໃນ ຈໍານວນເຈົ້າຊີວິດ 9 ອົງທີ່ພຣະຄົມຜີບົ່ງບອກວ່າເປັນເຈົ້າຊີວິດທີ່ປົກຄອງຢູດາດ້ວຍດີ, ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງຢູດາເປັນເວລາຍາວນານເຖິງ 41 ປີ.

1. ການປົກຄອງເບື້ອງຕົ້ນ 10 ປີທຳອິດນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ແກ້ໄຂດັດແປງການປົກຄອງແລະເນັ້ນໜັກໄປທາງການນັບຖືພຣະເຈົ້າຫລືສິ່ງເສີມສາສນາກວ່າສິ່ງໃດໆ.

2. ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ກວາດລ້າງບັນດາໂສເພນີແລະພວກຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມອອກຈາກດິນແດນຢູດາ "ເພິ່ນໄດ້ຂັບໄລ່ບັນດາໂສເພນີທັງຊາຍແລະຍິງທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ບ່ອນຂາບໄຫວ້ພຣະຂອງຊາວຕ່າງຊາດ ອອກໜີຈາກດິນແດນ ເພິ່ນຍັງກຳຈັດຮູບໂຄຣບ ທັງໝົດເຊິ່ງພວກຜູ້ປົກຄອງຄົນກ່ອນສ້າງໄວ້" (ຂໍ້ 12).

3. ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ມ້າງແທ່ນບູຊາພຣະທຽມ ແລະປຶດນາງມາອາກາຜູ້ສ້າງພຣະທຽມ, ນາງມາອາກາແມ່ນແມ່ເມັງຂອງເພິ່ນເອງໃຫ້ອອກຈາກຕຳແໜ່ງແມ່ຂອງເມັງ ເຈົ້າຊີວິດເພາະລາວສ້າງຮູບໂຄຣບເຈົ້າແມ່ອາເຊຣາໃຫ້ຜູ້ຄົນຂາບໄຫວ້ "ເພິ່ນໄດ້ປຶດນາງມາອາກາ ແມ່ເຖົ້າຂອງເພິ່ນອອກຈາກຕຳແໜ່ງການເປັນແມ່ຂອງມະເຫສີ; ເພາະນາງໄດ້ສ້າງຮູບໂຄຣບອັນຊົ່ວຊ້າລາມີກຂອງເຈົ້າແມ່ອາເຊລາ ກະສັດອາຊາໄດ້ທັບມ້າງຮູບໂຄຣບແລະຈູດມັນຖິ້ມທີ່ຮ່ອມພູກິດໂລມ" (ຂໍ້ 13).

ມີສິ່ງໃຫຍ່ອັນນຶ່ງທີ່ກະສັດອາຊາບໍ່ສາມາດກຳຈັດໄດ້ຄືບ່ອນຂາບໄຫວ້ຂອງພວກຕ່າງຊາດທັງໝົດ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ສຳແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີແລະຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕລອດຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ນອກນັ້ນຍັງມີສັດຮູບພາຍນອກອີກຄື ເຈົ້າບາອາຊາຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນໄດ້ເຮັດເສີກຕໍ່ສູ່ເພິ່ນຢູ່ບໍ່ຂາດ, ແຕ່ເຈົ້າອາຊາມີຄວາມສລາດຫລັກແຫລມພຽງພໍ ຈິ່ງສິ່ງເງິນຄຳທັງໝົດທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນພຣະວິຫານນອບເປັນຂອງຂວັນໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດຊີເຣັງ ເພື່ອສ້າງຜັນທະນິດຣະວ່າງຢູດາແລະຊີເຣັງເພື່ອບຸກໂຈມຕີອິສຣາເອນ. ທັງສອງປະເທດຢູດາແລະຊີເຣັງກໍບຸກໂຈມຕີອິສຣາເອນແລະຍຶດເອົາຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງອິສຣາເອນອີກ. ວິຣະກັມຂອງເຈົ້າອາຊາຖືກບັນທຶກໃນປະຫວັດຂອງກະສັດຢູດາ ແຕ່ຂຶ້ນປົກຄອງຈົນເຖິງວັນສວັນນະຄົດແລະລູກຊາຍເພິ່ນກໍຂຶ້ນສເວີຍຣາດແທນ (ຂໍ້ 14-24).

ຄວາມຊົ່ວເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນ (1 ກະສັດ15:25--16:28)

ເບື້ອງຕົ້ນເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າອາຊາປົກຄອງຢູດາດ້ວຍການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນພາດຄືເພິ່ນເອງບໍ່ສາມາດທຳລາຍພະຂອງພວກຕ່າງຊາດ ແຕ່ກໍມັບວ່າດີກວ່າເຈົ້ານາດາບລູກຊາຍຂອງກະສັດເຢໂລໂບອາມ ຂຶ້ນເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນພຽງສອງປີເທົ່ານັ້ນເພິ່ນກໍເຮັດຊົ່ວຊ້າຫລາຍຢ່າງທີ່ຜິດຕໍ່ນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງນຳພາພວກອິສຣາເອນເຮັດບາບດັ່ງກະສັດເຢໂລໂບອາມຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ເຮັດມາ "ເຈົ້ານາດາບ ລູກຊາຍຂອງກະສັດເຢໂລໂບອາມ ໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແຫ່ງອິສຣາເອນ ແລະໄດ້ປົກຄອງເປັນເວລາສອງປີ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ່ພຣະເຈົ້າແລະນຳພາຊາວອິສຣາເອນເຮັດບາບດັ່ງທີ່ພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ເຮັດມາ" (ຂໍ້ 25-26).

ຍັງມີເຊື້ອຣາຊວົງອີກຜູ້ນຶ່ງມີຊື່ວ່າບາອາຊາ ຊຶ່ງເປັນກະສັດຂອງເຜົ່າອິດຊາຄາຊຶ່ງເປັນເຜົ່ານ້ອຍເຜົ່ານຶ່ງໄດ້ວາງແຜນສັງຫານກະສັດນາດາບທີ່ຮ້ອງກັນວ່າກະສັດຊົ່ວຊ້າແລະເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແຜນການຂອງບາອາຊາກໍເປັນໄປຕາມແຜນຂອງເພິ່ນ, ເມື່ອບາອາຊາສັງຫານເຈົ້ານາດາບເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ເຈົ້າບາອາຊາຈິ່ງຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ (ຂໍ້ 27-28). ເມື່ອບາອາຊາຂຶ້ນເປັນກະສັດແລ້ວກໍໃຊ້ອຳນາດຂ້າທຸກຄົນໃນຄອບຄົວ ຄອບຄົວຂອງກະສັດເຢໂລໂບອາມຈົນບໍ່ມີໃຜເຫລືອ, ກະສັດເຢໂລໂບອາມຜູ້ຖືກຂ້ານັ້ນເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍ ອິສຣາເອນ, ເພິ່ນນຳພາປະຊາຊົນອິສຣາເອນພາກັນເຮັດຜິດບາບນາໆປະການ. ເວລານີ້ຄອບຄົວຜູ້ປົກຄອງຊົ່ວກໍຖືກສັງຫານໝົດແລ້ວຈິ່ງຫວັງໃຈວ່າບ້ານເມືອງຄົງສູງສູງຢ່າງແນ່ນອນ ແຕ່ແລ້ວກະສັດອົງໃໝ່ກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງດີກວ່າກະສັດນາດາບ ແຖມຍັງປົກຄອງບ້ານເມືອງດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຊ້າແລະໂຫດຮ້າຍອີກ. ນອກຈາກຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງເພິ່ນແລ້ວເພິ່ນຍັງນຳພາພວກອິສຣາເອນເຮັດບາບທຸກປະການເໝືອນດັ່ງກະສັດຜູ້ກ່ອນນີ້ (ຂໍ້ 34).

ຕອນຫົວທີເບິ່ງຄືວ່າເຈົ້າຊີວິດບາອາຊາຈະເປັນຄົນດີ ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ສັງຫານເຈົ້ານາດາບທີ່ຮ້ອງວ່າເປັນຜູ້ນຳຊົ່ວຊ້າ

ແລະຂ້າທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງກະສັດເຢໂລໂລອາມ ທີ່ນຳພາຊາວອິສຣາເອນເຮັດການຊົ່ວຊ້າ, ຄົນທັງຫລາຍກໍເຂົ້າ
ໃຈວ່າຫາກຂ້າຄົນຊົ່ວຖິ້ມແລ້ວຄົງຈະເຫລືອແຕ່ຄົນດີ ແຕ່ແລ້ວກໍບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຂ້າຄົນຊົ່ວນັ້ນກໍໄປເຮັດຊົ່ວຢ່າງ
ດຽວກັນ. " ຕໍ່ມາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢຣູ ລູກຊາຍຂອງຮາມາມີໃຫ້ໄປບອກກະສັດບາອາ
ຊາວວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຕົ້າຕ້ອຍທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳປະຊາຊົນອິສຣາເອນຂອງເຮົາ ບັດນີ້ເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບດັ່ງດຽວ
ກັບເຢໂລໂບອາມ ແລະນຳພາປະຊາຊົນຂອງເຮົາເຮັດບາບ ບາບຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂກດຮ້າຍ ດັ່ງນັ້ນເຮົາ
ຈະກຳຈັດເຈົ້າແລະຄອບຄົວຂອງເຈົ້າດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ເຢໂລໂບອາມ ຄົນໃດໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າທີ່ຕາຍໃນເມືອງ
ຈະຖືກໝາກັດກົມ ແລະຄົນໃດທີ່ຕາຍຢູ່ນອກເມືອງຈະຖືກແຮງເຈາະ " (16:1-4). ຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ມະນຸດເຮັດຈະເຫັນ
ຜົນໂອກວ່າ ຄວາມດີ ແຕ່ຄວາມດີແລະຄວາມຊົ່ວນັ້ນແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຕັດສິນລົງໂທດ ແລະໃຫ້
ຮາງວັນຕາມ ການຂອງບຸກຄົນນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງໂກດຮ້າຍບາອາຊາສອງປະການຄື; 1. ຍ້ອນເຮັດບາບຕໍ່ສູ່ພຣະເຈົ້າ.
2. ເພິ່ນທຳລາຍເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດເຢໂລໂບອາມ (ຂໍ້ 7).

ຍ້ອນເຖິງເຈົ້າອາຊາທີ່ປົກຄອງຢູ່ດ້ວຍຄວາມສຽງສູງເປັນເວລາຊາວຫົກປີນັ້ນ ມີເຫດການເກີດຂຶ້ນໃນອິສຣາເອນ
ອີກຄືເມື່ອເຈົ້າຊີວິດຊົ່ວຂອງອິສຣາເອນສິ້ນຊີວິດລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ເອລາກໍຂຶ້ນເປັນເຈົ້າຊີວິດແທນ, ໃນປີທີສອງແຫ່ງ
ການປົກຄອງຂອງເພິ່ນນັ້ນເພິ່ນໄດ້ໄປນັ່ງດື່ມເຫລົ້າໃນເຮືອນນາຍທະຫານຄຸມຣິດມ້າຈິນເມົາ ແລ້ວກໍມີຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ສິມ
ລີ ເຂົ້າມາລັກລອບຂ້າເພິ່ນ ແລ້ວກໍຕັ້ງຕົນເປັນກະສັດແທນ (ຂໍ້ 8-10). ເມື່ອສິມລີຂຶ້ນເປັນເຈົ້າຊີວິດແລ້ວກໍສັ່ງປະຫານ
ທັງໂຄດຂອງກະສັດບາອາຊາຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄປບອກລ່ວງໜ້າແລ້ວ. ເຮົາໄດ້ເຫັນກັນ
ຕາມສນອງກັນດັ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນກັນມານັ້ນ, ບາອາຊາຂ້າທັງໂຄດຂອງກະສັດເຢໂລໂບອາມ ມາວັນນີ້ກະສັດສິມລີ
ກໍຂ້າທັງໂຄດຂອງກະສັດເອລາ ຜູ້ເປັນບຸດບາອາຊາຕອບສນອງກັນ. ສ່ວນສິມລີເມື່ອຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດພຽງແຕ່
ເຈັດມື້ເທົ່ານັ້ນ ພວກທະຫານອິສຣາເອນບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບສິມລີເປັນເຈົ້າຊີວິດ ດັ່ງນັ້ນພວກທະຫານຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງທ່ານນາຍ
ພົນອິມລີຜູ້ບັນຊາການທະຫານສູງສຸດຂຶ້ນມາເປັນກະສັດ ແລ້ວຍົກທັບໄປຕີກະສັດສິມລີທີ່ລອບຂ້າກະສັດແລ້ວແຕ່ງຕັ້ງ
ຕົນເອງເປັນກະສັດ, ລາວຖືກພວກທະຫານອ້ອມຮອບພຣະຣາຊວັງໄວ້ ເມື່ອລາວເຫັນວ່າຈະບໍ່ລອດແລ້ວຈຶ່ງຈູດໄຟໄໝ້
ພຣະຣາຊວັງທັງເຜົາຕົວເອງຕາຍທີ່ນັ້ນ " ເຫດການເປັນດັ່ງນີ້ກໍຍ້ອນເພິ່ນໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ່ພຣະເຈົ້າໂດຍນຳພາອິສຣາ
ເອນເຮັດບາບຕໍ່ກະສັດເຢໂລໂບອາມຜູ້ປົກຄອງຄົນກ່ອນ " (ຂໍ້ 19).

ກະສັດອິມລີອະດີດນາຍພົນໄດ້ປົກຄອງອິສຣາເອນໄດ້ສິບສອງປີແລ້ວກໍນຳພາອິສຣາເອນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມແລະເຮັດ
ຊົ່ວເໝືອນກະສັດເຢໂລໂບອາມຈຶ່ງເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍອີກແລ້ວເພິ່ນກໍຕາຍທີ່ຊາມາເລັງ (ຂໍ້ 21-28).

ກະສັດອາຣາບແຫ່ງອິສຣາເອນ (1 ກະສັດ 16:29-33)

ໃນຣາຊການສາມສິບແປດຂອງເຈົ້າອາຊາກະສັດແຫ່ງຢູດາກະສັດອົງທີ່ດີແລະສັດຊື່ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ມີເຫດການຊ້າແລ້ວ
ຊ້າເລົ່າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອິສຣາເອນອີກດັ່ງນີ້; ຄືຫລັງຈາກກະສັດອິມລີອະດີດນາຍພົນຕາຍແລ້ວລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ເອລີ
ຢາ ກໍຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ ເພິ່ນປົກຄອງຊາມາເລັງເປັນເວລາຊາວສອງປີແລະໄດ້ເຮັດບາບຫລາຍກວ່າກະສັດອົງອື່ນ
ອີກ " ເພິ່ນໄດ້ເຮັດບາບໄປຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ໂດຍເອົານາງເຢເສເບັນມາເປັນເມັງ ນາງເປັນລູກສາວຂອງເອັດບາ
ອາມກະສັດແຫ່ງຊີໂດນ ແລະເພິ່ນຂາບໄຫວ້ພຣະບາອານ ທີ່ນະຄອນຊາມາເລັງ, ສ້າງແທ່ນບູຊາຂຶ້ນ, ແລະເອົາແທ່ນບູ
ຊາມາໄວ້ໃນພຣະວິຫານ ແລະນອກຈາກນີ້ເພິ່ນຍັງສ້າງຮູບເຈົ້າແມ່ອາເຊລາ ເພິ່ນຍົວະເຍົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວ
ອິສຣາເອນໂກດຮ້າຍຫລາຍກວ່າກະສັດແຫ່ງອິສຣາເອນຄົນອື່ນທີ່ເຮັດມາ " (ຂໍ້ 30-33). ນາງເຢເສເບັນເປັນຜູ້ນຳ
ເອົາພຣະບາອານເຂົ້າມາໃຫ້ອິສຣາເອນແລະກະສັດຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງຂາບໄຫວ້ພຣະບາອານນັ້ນ, ນາງເຢເສເບັນເປັນ
ຄົນຕະລົບຕະແລງຫາເຮືອງຍາດດິນດອນຕອນຫຍ້າຂອງຜູ້ອື່ນຢ່າງມີແຜນຊົ່ວຮ້າຍຂ້າເຈົ້າເອົາຂອງ ດັ່ງທີ່ຈະເຫັນໃນ
ບົດຮຽນຕໍ່ໄປ.

ຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ຊີວິດແລະຄວາມຜິດພາດຂອງກະສັດອິສຣາເອນຕ່າງກັນມາ ຊຶ່ງເປັນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າຂອງພວກເຮົາ ດັ່ງນັ້ນເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຮົາຫລົງຜິດຄິດຊົ່ວຕາມຮອຍຂອງບັນພະບຸຣຸດບໍ່ດີນັ້ນ ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງປ່ຽນທິດທາງໃໝ່ໂດຍບໍ່ຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມແລະບໍ່ສ້າງມັນອີກ, ເຮົາຄວນຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງກະສັດອາຊາກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລ້ວຊີວິດຂອງເຮົາທັງຫລາຍກໍຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ຈຶ່ງສັງເກດເບິ່ງກະສັດແຫ່ງຢູດາແລະກະສັດທັງຫົກຂອງອິສຣາເອນ ເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນທັງປົກປັກຮັກສາກະສັດຢູດາເພາະການກະທຳຂອງເພິ່ນແລະພຣະເຈົ້າກໍທຳລາຍກະສັດທັງຫົກທີ່ເຮັດຜິດບາບແລະການຊົ່ວໃຫ້ສິ້ນໄປ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເຈົ້າອາຊາເປັນເຈົ້າຊີວິດພວກໃດ? ເພິ່ນປົກຄອງຈັກປີ? ປົກຄອງແນວໃດ?
2. ເຈົ້າອາຊາກຳຈັດຫຍັງແດ່? ການກຳຈັດຂອງເພິ່ນພຣະເຈົ້າຕອບແທນເພິ່ນແນວໃດ?
3. ກະສັດນາດາບ, ກະສັດບາອາຊາ, ກະສັດເອລາ ກະສັດສິມລີ, ກະສັດອິມລີ ແລະກະສັດອາຣາບ ທັງຫົກເປັນກະສັດຂອງໃຜ? ພວກກະສັດເຫລົ່ານີ້ເຮັດຜິດບາບຫຍັງແດ່?
4. ປຽບທຽບກະສັດແຫ່ງຢູດາແລະກະສັດແຫ່ງອິສຣາເອນມີຄວາມແຕ່ຕ່າງກັນແນວໃດ?
5. ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຮັດຜິດຕາມແບບຢ່າງຂອງບັນພະບຸຣຸດແນວໃດ? ເປັນຫຍັງ?

ດຣ. ຫຼຸມເພັມ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຊົງເອີ້ນໃຫ້ຈົງຮັກຜັກດີ

ຂໍ້ພຣະຄົມຜິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ກະສັດ 18: 1-2; 17-39

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜິ: 1 ກະສັດ 17-18

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຈົງຮັກຜັກດີຕໍ່ພຣະອົງ ແທນທີ່ຈະຜັກດີກັບພຣະອື່ນ ຊຶ່ງຮ່ວມກັບພຣະຂອງຄວາມສຳເລັດວິທີງ່າຍໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີຫຍັງແດ່ທີ່ແມ່ນພຣະຂອງຄວາມສຳເລັດວິທີງ່າຍໆ (ຄືກັບພຣະບາອານ) ໃນສະໄໝນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະມອບຕົວເອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມຜິຄືຫລັກສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ປະກາດເລື່ອງຂ່າວປະເສີດກັບຄືນທັງຫລາຍ
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ຈັດຕຽມສະມາຊິກໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳແບບຜູ້ຮັບໃຊ້

ຄຳນຳ

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ສແດງຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມກ້າຫານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພໍ່າກະສັດອາຣາບ ແລະຜູ້ທຳນວາຍຂອງພະບາອານຈຳນວນ 450 ຄົນ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ຕໍ່ພໍ່າພວກເຮົາ.

ປະສົບການໃໝ່ໆກັບພຣະເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງສ່ວນບຸກຄົນ. ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູ ແລະໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດ. ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງການການຟື້ນຟູທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ມີຄວາມສົດຊື່ນຂຶ້ນໃໝ່ ແລະຈະໄດ້ມອບຊີວິດໃຫ້ພຣະອົງທັງໝົດ.

ໃນບົດຮຽນນີ້, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາທີ່ສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນ ເພື່ອເອີ້ນຊາວອິສຣາເອນໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້.

ເບື້ອງຫລັງ: ເອລີຢາເຮັດໃຫ້ກະສັດອາຣາບສົນໃຈ (1 ກະສັດ 17:1-24)

ມື້ນຶ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາເຂົ້າໄປພົບກະສັດອາຣາບ ແລ້ວບອກທ່ານວ່າ "ໃນສອງສາມປີຂ້າງໜ້າຈະບໍ່ມີນ້ຳໝອກຫລືນ້ຳຝົນ ຈົນກວ່າຜູ້ຂ້າຈະສົ່ງໃຫ້ມື." ຫລັງຈາກນັ້ນເອລີຢາກໍ່ຫາຍໜ້າໄປ.

ຕອນແລກຫລາຍຄົນກໍ່ບໍ່ສົນໃຈ ເພາະຄິດວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາເປັນຄົນມັກເວົ້າປະເພດນັ້ນ. ແຕ່ຕໍ່ມາຫລາຍຢ່າງໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງ. ກະສັດອາຣາບໄດ້ໃຊ້ຄົນຊອກຫາເອລີຢາ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ພົບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

ໃນຂະນະດຽວກັນເອລີຢາກໍໄດ້ໄປລີ້ຊ່ອນຢູ່ຕາມຊົນນະບົດ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ອາສັຍຢູ່ທາງພາກເໜືອຂອງອິສຣາເອນ ໃນເຂດເມືອງສາເລຟັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ແມ່ໜ້າຍແລະຄອບຄົວເປັນຜູ້ດູແລເອລີຢາ. ພ້ຍແຫ້ງແລ້ງເກີດຂຶ້ນເປັນເວລາສອງປີ. ເມື່ອເອລີຢາກັບມາພົບກະສັດອາຣາບອີກເທື່ອນຶ່ງ ກະສັດອີງນີ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຟັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

ການກັບມາຂອງເອລີຢາ (1 ກະສັດ18:1-2)

ໃນປີທີສາມຂອງການແຫ້ງແລ້ງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃຫ້ກັບໄປຫາກະສັດອາຣາບ ແລະບອກທ່ານວ່າພຣະເຈົ້າ "ຈະສົ່ງຜົນລົງມາ." ເອລີຢາໄດ້ຊອກຫາກະສັດອາຣາບ ແລະໄດ້ພົບກັບໂອບາດີຢາ ຜູ້ເປັນນິຂວາຂອງກະສັດ. ໂອບາດີຢາຮັບໃຊ້ອາຣາບ ແຕ່ເຂົາເປັນຄົນຢາເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະບໍ່ໄດ້ຂາບໄຫວ້ພຣະບາອານຂອງນາງເຢເຊເບນ. ໃນຕອນທີ່ນາງເຢເຊເບນສົ່ງປະຫານຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂອບາດີຢາໄດ້ເຊື່ອຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຈຳນວນ 100 ຄົນໄວ້ໃນຖ້ຳ.

ໂອບາດີຢາເກີດຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ ເມື່ອພົບເຫັນເອລີຢາ ເພາະຢ້ານວ່າເມື່ອເຂົາໄປລາຍງານກະສັດແລ້ວ ຢ້ານວ່າເອລີຢາຈະຫາຍໜ້າອີກເທື່ອນຶ່ງ. ແຕ່ເອລີຢາໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາກັບໂອບາດີຢາວ່າ "ຂ້ອຍຂໍສັນຍາວ່າຂ້ອຍຈະຕ້ອງໄປສເນີຕົວຕໍ່ກະສັດອາຣາບໃນມື້ນີ້" (18:15).

ການປະເຊີນໜ້າ ແລະການທ້າທາຍ (1 ກະສັດ18:17-20)

ພໍກະສັດໄດ້ພົບໜ້າເອລີຢາ ທ່ານກໍຖາມເລີຍວ່າ "ເຈົ້າຢູ່ນີ້ເອງ ເຈົ້າຜູ້ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນຫລາຍທີ່ສຸດໃນອິສຣາເອນ?" ສ່ວນຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຕອບໃນທັນໃດວ່າ "ບໍ່ແມ່ນຜູ້ສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນດອກ... ແມ່ນທ່ານແລະພໍ່ຂອງທ່ານເອງຕ່າງຫາກ ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຜູ້ສ້າງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະໄດ້ໄຫວ້ຮູບໂຄຣົບຂອງພຣະບາອານ" (18:18).

ເອລີຢາໄດ້ທ້າກະສັດອາຣາບໃຫ້ນຳປະຊາຊົນແລະຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະບາອານ ພ້ອມດ້ວຍຜູ້ທຳນວາຍຂອງເຈົ້າແມ່ອາເຊລາ ໄປດວນກັນທີ່ເທິງພູກາເມນ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າໃຜເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນແທ້. ກະສັດອາຣາບຍອມຮັບຟັງແລະທ່ານໄດ້ນຳພວກຜູ້ທຳນວາຍທັງຫລາຍໄປພົບຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາທີ່ພູກາເມນ. ພູກາເມນເປັນເຂດຂັດແຍ້ງທັງການເມືອງຈະຫວ່າງອິສຣາເອນ ແລະເຟເນຊີອາ. ຊາວເຟເນຊີອາເປັນຜູ້ນັບຖືພຣະບາອານ; ສະນັ້ນພູກາເມນຈຶ່ງກາຍເປັນບ່ອນສຳຄັນຮະຫວ່າງຄວາມເຊື່ອສອງຢ່າງ.

ຄຳທ້າທາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ (1 ກະສັດ 18: 21-24)

ເອລີຢາໄດ້ທ້າທາຍຊາວອິສຣາເອນໃຫ້ຕັດສິນໃຈເອງ; ທ່ານໄດ້ຖາມວ່າ "ພວກທ່ານຈະໃຊ້ເວລາອີກນານເທົ່າໃດຈຶ່ງຈະຕັດສິນໃຈ? ຊາວອິສຣາເອນໃນສະໄໝນັ້ນໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະເຊື່ອພຣະບາອານດ້ວຍ. ພວກເຂົາໄດ້ຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກທັງສອງທາງ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມບອກປະຊາຊົນວ່າ ພວກເຂົາຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ໄດ້ ເພາະມີພຣະເຈົ້າອີງທ່ຽງແທ້ພຽງອົງດຽວ ສະນັ້ນທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ເລືອກເອົາ ແລ້ວຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ແລ້ວເອລີຢາຈຶ່ງປະກາດຄຳທ້າທາຍຄື: ແຕ່ລະຝ່າຍໃຫ້ນຳຂອງຖວາຍມາ ແລະຢອງໄວ້ເທິງກອງຟິນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຫລີພຣະບາອານຕອບຄຳອ້ອນວອນດ້ວຍໄຟ ແລະເຜົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊານັ້ນ ຈຶ່ງໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນຂາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນ ພຽງອົງດຽວ.

ບາອານຂຶ້ນກ່ອນ (1 ກະສັດ 18: 25-29)

ຜູ້ທຳນວາຍຂອງພະບາອານອອກກ່ອນ ແລະໄດ້ພາກັນຈັດຕຽມເຄື່ອງຖວາຍ ໂດຍໄດ້ຂ້າງົວເຖິກແລ້ວຕັດເປັນຕ່ອນໆ ໄປຢອງໄວ້ເທິງກອງຜົນແຕ່ບໍ່ໃຫ້ດັງໄຟໃສ່. ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍພາກັນອ້ອນວອນຫາພຣະຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນອ້ອນວອນພຣະບາອານແຕ່ເຂົ້າຈົນເຖິງທ່ຽງ ແຕ່ກໍບໍ່ມີສຽງຕອບໃດໆເລີຍ (18:26).

ເອລິຢາຈຶ່ງເຍາະເຍີ້ຍພວກຜູ້ທຳນວາຍຂອງບາອານເພີ່ມອີກວ່າ "ອ້ອນວອນໃຫ້ດັງກວ່ານີ້ແມ່! ເພິ່ນອາດກຳລັງຝັນຢູ່ ຫລືໄປຫ້ອງນ້ຳ ຫລືບາງທີເພິ່ນຍັງອອກໄປທ່ຽວ..." (18:27). ພວກເຂົາໄດ້ອ້ອນວອນດັງກວ່າເກົ່າ ແລະໄດ້ພາກັນປາດຕົວເອງຈົນເລືອດໂຫລອອກເພື່ອໃຫ້ພະບາອານເຫັນໃຈ. ແຕ່ກໍບໍ່ມີສຽງຕອບຈົນເຖິງເວລາຖວາຍບູຊາຕອນແລງ. ພຣະບາອານບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນພຣະທີ່ມະນຸດພາກັນຄິດສ້າງຂຶ້ນມາເອງ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກົດຕົວຕໍ່ໄພຜົນຂອງພຣະອົງ (1 ກະສັດ 18:30-39)

ໃນທີ່ສຸດຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລິຢາກໍໄດ້ເຂົ້າປະຈຳທີ່. ທ່ານໄດ້ພາປະຊາຊົນໃຫ້ສ້າງແທ່ນບູຊາໃໝ່ເພື່ອຈະໄດ້ທຳພິທີຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້. ທ່ານໄດ້ຂຸດຮ່ອງອ້ອມແທ່ນບູຊາ ແລ້ວບັນຈຸນ້ຳໃສ່ ແລະໄດ້ຢອງເຄື່ອງບູຊາໄວ້ເທິງກອງຜົນ. ເອລິຢາສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນຖອກນ້ຳລົງໃສ່ເຄື່ອງບູຊາແລະຜົນ ຈົນນ້ຳໄດ້ໂຫລລົງໄປເຖິງຮ່ອງທີ່ໄດ້ຂຸດໄວ້ (18:30-35).

ຄັນເຖິງເວລາຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍໄດ້ເລີ່ມພິທີ. ເອລິຢາໄດ້ອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແບບສັ້ນໆ ແລະພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊົງຕອບການອ້ອນວອນໂດຍການສົ່ງໄຟລົງມາ "ໄໝ້ເຄື່ອງບູຊາ, ໄໝ້ຜົນ, ໄໝ້ກອນຫິນ, ເຜົາໄໝ້ດິນ, ແລະດູດນ້ຳໃນຮ່ອງຈົນແຫ້ງ" (18:38).

ເມື່ອເຫັນຢ່າງນັ້ນ ປະຊາຊົນຈຶ່ງພາກັນຂາບລົງແລະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າ!" (18:39). ເອລິຢາສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນຈັບຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະບາອານທັງຫລາຍໄວ້ ແລະໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດທີ່ຫ້ວຍກິໂຊນ. ເອລິຢາໄດ້ໃຊ້ເວລານີ້ເພື່ອຊຳຮະລ້າງອິສຣາເອນຈາກການໂຫວ້ພຣະທຽມທັງຫລາຍ.

ຊັຍຊະນະ ແລະຜົນຕົກ (1 ກະສັດ18: 40-46)

ເອລິຢາບອກກະສັດອາຣາບໃຫ້ເຂົາຖືສິນອິດອາຫານ (ອາຣາບຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອອ້ອນວອນພຣະບາອານຂອງເຂົາ); ແລ້ວຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຂຶ້ນໄປຍອດພູເຂົາກາເມນເພື່ອອ້ອນວອນຂໍຜົນນຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເອລິຢາໄດ້ໃຊ້ຄົນໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄປເບິ່ງທາງທະເລ ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນແລ້ວຫລືບໍ່. ຄົນໃຊ້ໄດ້ໄປເບິ່ງ ເຖິງເຈັດຄັ້ງ ແລະຄັ້ງທີ່ເຈັດລາວໄດ້ເຫັນເມກນ້ອຍກ້ອນນຶ່ງສຳຝາມີຂຶ້ນມາຈາກທະເລ. ໃນທັນໃດ ເອລິຢາກໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ຮີບໄປບອກກະສັດອາຣາບໃຫ້ກັບຄືນວັງກ່ອນທີ່ຜົນຈະຕົກ. ເມື່ອນັ້ນເມກອັນໜາຕິບກໍປົກທ້ອງຟ້າ ແລະຜົນຫາໃຫຍ່ກໍເລີ່ມຕົກລົງ.

ປະເທດອິສຣາເອນໄດ້ຖືກທຳລາຍຫລາຍຄັ້ງເພາະພວກເຂົາພາກັນເອົາພຣະປອມ ມາແທນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ທີ່ບັນພະບູຮຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຖືມາ. ຄວາມຜິດບາບເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ. ເຮືອງຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລິຢາ ແລະການປະທະກັນກັບຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະບາອານໃນຕອນນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະບາອານ ຫລືພຣະໃດໆ ທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາເອງ.

ສລູບ:

ກະສັດອາຮາບແລະຊາວອິສຣາເອນໄດ້ກາຍເປັນນັກໂທດຂອງວັດທະນະທັມແລະປະວັດສາດ. ຫລາຍປີກ່ອນໜ້ານີ້, ເຢເຣໂບອານ ໄດ້ສ້າງບ່ອນຂາບໄຫວ້ສອງແຫ່ງເພື່ອແຂ່ງຂັນກັບວິຫານທີ່ຢູ່ກຽງເຢຣູຊາເລັມ (ນິ່ງກະສັດ 12:28-30). ການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນເປັນການເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະບັນຍັດທິສອງ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜຖືຊາ. ນອກນັ້ນພວກເຂົາຍັງໃຫ້ການຂາບໄຫວ້ພຣະບາ ອານຊິ່ງເປັນພະຂອງຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າມາປະປົນໃນສັງຄົມຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາໃນສມັຍນີ້ກໍໄດ້ຖືກກິນກິນຈາກສັງຄົມທີ່ບໍ່ໄດ້ຢາເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາລິມໄປວ່າ ການເປັນຄຣິສຕຽນກໍຄືການເຮັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ບໍ່ວ່າຄຳສັ່ງສອນນັ້ນຈະຕໍ່ສູ້ກັບສັງຄົມທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ກໍຕາມ.

ເອລິຢາເອີ້ນຊາວອິສຣາເອນໃຫ້ເລືອກເອົາຣະຫວ່າງ ບາອານ ກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍຄວນຈະພິສູດຕົວເອງສົມຄວນວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຫັນໝັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່. ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຫັນໝັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດກໍຄືການກັບໃຈ, ສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວກັບຄືນມາຢູ່ໃກ້ພຣະອີງ.

ຄຳຖາມ:

1. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລິຢາ ໄດ້ສຣແດງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຕໍ່ໜ້າຊຸມຊົນ ໂດຍທ້າທາຍຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະບາອານຈຳນວນ 450 ຄົນ. ທ່ານເຄີຍໄດ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນຫລາຍປານໃດໄດ້ເຫັນ?
2. ມີຫຍັງແດ່ໃນສມັຍນີ້ທີ່ຄ້າຍຄືກັບພຣະບາອານ ຫລືການຂາບໄຫວ້ພຣະບາອານ?
3. ຄຣິສຕະຈັກ ແລະຄຣິສຕຽນໃນສມັຍນີ້ຈະຕໍ່ສູ້ກັບສັງຄົມທີ່ເປັນອຍໜ້ານີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 6 ຄວນຟັງຫລາຍກວ່າຈົມ

- ຂໍ້ພຣະຄົມຜິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ປະຫວັດກະສັດທິນິ່ງ 19:1-18
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜິ:** ປະຫວັດກະສັດທິນິ່ງ 19
- ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການຮັບໃຊ້ອາດຈະມີອຸປະສັກເປັນບາງຄັ້ງ ແຕ່ເຮົາຄວນຟັງພຣະເຈົ້າດີກວ່າ.
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ໃນເວລານີ້ທ່ານໄດ້ຕັ້ງໃຈຟັງສຽງຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອພິຈາລະນາໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃນຖ້າມາກາງເຄາະຮ້າຍ

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມຜິເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອໍານາດນໍາພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາລະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເສີມຂຽນຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.
- ສອນສມາຊິກໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

ບົດນໍາ

ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ເຮົາຈະໄດ້ຮຽນເຣື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຖືກຂູ່ເຂັ້ນເຍາະເຍີ້ຍຈາກສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງເວົ້າໝິ່ນປມາດພຣະເຈົ້າອີກ. ເມື່ອສະພາບການແນວນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບຕົວເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ເອລິຢາຖືກຂູ່ເຂັ້ນຈາກຜູ້ມີອໍານາດ ແລ້ວເພິ່ນເຮັດແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກເຕືອນເພິ່ນໃຫ້ເຮັດຫຍັງ? ແລ້ວເພິ່ນຈົມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດແດ່ ແລະພຣະເຈົ້າແກ້ຄວາມຂ້ອງໃຈເພິ່ນແນວໃດ? ບົດຮຽນວັນນີ້ຈະຊ່ວຍເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດໃນເມື່ອບັນຫາເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາ.

ເອລິຢາຫລົບໜີການຂູ່ຂວັນ (1 ກະສັດ 19:1-9)

ເຈົ້າຊີວິດອາກາບໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງເອລິຢາຂ້າພວກຜູ້ປະກາດເຣື່ອງພຣະບາອານໃຫ້ນາງເຢຊາເບັນຜູ້ເປັນເມັງຟັງດ້ວຍວ່າ ນາງເປັນຜູ້ຂາບໄຫວ້ແລະບົວລະບັດພຣະບາອານ, ເມື່ອນາງໄດ້ຟັງແລ້ວເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງນາງຮ້ອນດັ່ງໄຟຜີ້ດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນຈົນເຖິງຂັ້ນສູດຂີດ ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໝາຍໃຈຈະເອົາຊີວິດເອເລຢາໃຫ້ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນນາງເຢຊາເບັນຈິ່ງສົ່ງຈິດໝາຍຂຶ້ນຊູ່ເອລິຢາ " ເຢຊາເບນກໍສັ່ງຄົນໄປບອກເອລິຢາວ່າ, " ມີອິນໃນເວລາດຽວນີ້ ຖ້າວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂ້າເຈົ້າດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະບາອານນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພຣະທັງຫລາຍທໍາໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍ ເອລິຢາຢ້ານຈິ່ງໜີເອົາຕົວລອດໄປ " (ຂໍ 2). ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່ານາງເຢຊາເບັນເມັງຮອງເຈົ້າຊີວິດ ເມື່ອເປັນເມັງຮອງເຈົ້າຊີວິດແນ່ນອນນາງຕ້ອງມີອໍານາດ ແຕ່ອາດຈະເປັນອໍານາດຈໍາກັດຈິ່ງບໍ່ສາມາດສັ່ງຄົນໄປສັງຫານເອລິຢາທັນທີ ນອກຈາກຂຽນຈິດໝາຍໄປຊູ່ລ່ວງໜ້າ ແຕ່ຫາກເອລິຢາບໍ່ໜີ ແນ່ນອນວ່ານາງຕ້ອງສັ່ງຄົນໄປລອບສັງຫານເວລາໃດເວລານຶ່ງກໍໄດ້.

ໃນຂະນະທີ່ເອລິຢາເດີນທາງໜີເອົາຕົວລອດໄປຖິ່ນກັນດານ ກໍຮູ້ສຶກເມື່ອຍແລະທີ່ໃຈຈິ່ງຄິດຢາກຕາຍເສັງເພິ່ນຈິ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ " ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າພຣະອົງອີ່ມແລ້ວຊີວິດນີ້ ຈິ່ງເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພຣະອົງໄປເທິນ ຂ້າພຣະ

ວົງບໍ່ມີຫຍັງດີໄປກວ່າພວກບັນພະບູຮູດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ” (ຂໍ້ 4). ເອລີຢາມີຄວາມຕໍ່າຕ້ອນອຍໃຈວ່າເພິ່ນເອງບໍ່
ໄດ້ເຮັດວຽກງານອັນໃດດີໄປກວ່າພວກບັນພະບູຮູດ ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຮູ້ເຖິງຈິນນອຫລັບທີ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ, ແຕ່ພຣະ
ເຈົ້າຍັງບໍ່ຍອມໃຫ້ເພິ່ນຕາຍຕາມຄຳຂໍຮ້ອງຂອງເພິ່ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງເທວະດາຂອງພຣະອົງລົງມາເວົ້າກັບເພິ່ນທາງ
ຄວາມຝັນວ່າ “ລູກຂັ້ນກິນເຂົ້າແມ່” ເມື່ອທ່ານຫລຽວໄປຮອບງຸກແລະເຫັນເຂົ້າຈີ້ກ້ອນນຶ່ງ ແລະເຕົ້ານ້ຳຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທາງເບື້ອງ
ຫົວຂອງທ່ານ ທ່ານໄດ້ກິນແລະດື່ມແລ້ວຈຶ່ງນອນລົງອີກແຕ່ວ່າເທວະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນມາຫາທ່ານອີກໃນ
ຄັ້ງທີສອງ ແລະກ່າວຕໍ່ທ່ານວ່າ, “ລູກຂັ້ນກິນເຂົ້າແມ່ ເພາະທ່ານຍັງຈະຕ້ອງເດີນທາງໄປໂກອີກ” ທ່ານກໍລຸກຂັ້ນກິນແລະ
ດື່ມ ສະນັ້ນຍ້ອນອາຫານນີ້ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ມີເສື້ອແຮງເດີນທາງຕໍ່ໄປສູ່ສິບມື້ສິບຄົນຈົນໄປເຖິງພູຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊື່ວ່າ ຊີ
ນາອີ” (ຂໍ້ 6-8).

ພຣະເຈົ້າຊົງເລົ່າໂລມເອລີຢາໂດຍເຂົ້າປາອາຫານໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ໝ້າມີເຂົ້າປາອາຫານ ພຣະອົງຊົງເຮັດເຊັ່ນນີ້ເພື່ອສຳ
ແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຮັກຫວັງແຫນແລະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ເສື້ອແຮງແລະຈິດວິນຍານດ້ວຍ. ເມື່ອ
ເອລີຢາກິນເຂົ້າກິນນ້ຳແລະມີແຮງແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງເດີນທາງຕໍ່ໄປ, ພົບຖ້ຳແຫ່ງນຶ່ງຈຶ່ງເຂົ້າໄປນອນຄ້າງຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໃນຖາ
ນະທີ່ເຮົາເປັນມະນຸດເຮົາຍ່ອມຈະມີຄວາມອ່ອນແອແລະໝັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ຫລືໝັ້ນຈາກໜ້າທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍ
ໃຫ້, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຖືໂທດໂກດເຄືອງອັນໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະປ່ອຍໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນເບື້ອງລ່ອຍໄປເລີຍ ພຣະອົງ
ມີວິທີທາງເອີ້ນເຮົາກັບຄືນຫາພຣະອົງດັ່ງທີ່ເຫັນແລ້ວໃນຊີວິດຂອງເອລີຢານັ້ນ, ແຕ່ເຮົາຄວນຮັກສາຈິດວິນຍານຂອງ
ເຮົາບໍ່ໃຫ້ຕົກຕໍ່າ ເພື່ອຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໝັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຊົງເປີດໂອກາດໃຫ້ຮູ້ສຶກ (1 ກະສັດ19:9-13)

ຄວາມກົດດັນພາຍໃນຈິດຂອງເອລີຢາກໍຮ້ອນຮົນດັ່ງໄຟເຜົາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳເລົ່າ ເພິ່ນໄດ້ຈົ່ມລຳພິງລຳພັນຈົນເຖິງຂັ້ນຂໍ
ຕາຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປະປ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນນັ່ງທຸກຣະທົມຢູ່ໃນຖ້ຳແຫ່ງນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງຖາມເພິ່ນວ່າ “ເອລີຢາ ເຈົ້າເຮັດ
ຫຍັງຢູ່ທີ່ນີ້” ຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖາມນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເອລີຢາກຳລັງເຮັດຫຍັງຫລືຄິດ
ຫຍັງ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າເອລີຢາກຳລັງທີ່ໃຈ ແລະຄິດໄປໃນທາງລົບ. ຖ້າຈະແປຄຳຖາມພຣະເຈົ້າໂດຍແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວ
ອາດຈະເປັນດັ່ງນີ້; “ ເອລີຢາ ເຈົ້າມາເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງອອກຈາກບ່ອນທີ່ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າປະຈຳການຢູ່ນັ້ນ? ”
ດ້ວຍວ່າເອລີຢາໄດ້ປຶບໝັ້ນຈາກການຊຸ່ຂອງນາງເຢຊາເບັນ. ເອລີຢາຕອບຮັບພຣະເຈົ້າວ່າ “ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງ
ຈັກກະວາມ ຂ້າພຣະອົງເຄີຍຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍໃຈຮ້ອນຮົນຢູ່ຕລອດມາ ເພາະວ່າໄພ່ພົນອິສະຣາເອນໄດ້ລະເມີດຄຳ
ຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍແທນບູຊາ ແລະຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະອົງ ມີແຕ່ຂ້າພຣະ
ອົງຄົນດຽວທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ແຕ່ປານນັ້ນພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ລົດລະທີ່ຈະຂ້າຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ” (ຂໍ້ 10). ເພິ່ນໄດ້ຕອບຮັບພຣະ
ເຈົ້າດ້ວຍການຈົ່ມຫລືຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ, ລາງເທື່ອເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປີດໂອກາດໃຫ້ເຮົາສັນຜັດກັບໂລກ ໂດຍ
ພົບກັບບັນຫາແລະເລື່ອງລາວຕ່າງໆ ເພື່ອເຮົາຈະຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນໃດ ແມ່ນແຕ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະບູດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ສະເດັດ ລົງມາເກີດໃນໂລກນີ້ເພື່ອໂຖກຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໃຫ້ໄດ້ຝັນ ເຖິງປານນັ້ນເພິ່ນຍັງພົບກັບ
ຄວາມເຈັບປວດ, ຄວາມຫົວ ແລະເກືອບທຸກຢ່າງທີ່ຄົນທັມດາສາມັນເຮົາພົບເຫັນແຕ່ລະວັນ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າ
ມີພຣະປະສົງໃຫ້ພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ຈັກຮີດຊາດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຢ່າງສົມບູນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງວ່າ “ ຈົ່ງອອກໄປຍົນຢູ່ເທິງພູແຫ່ງນັ້ນເຮົາ” (ຂໍ້ 11n) ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍກາຍຜ່ານໄປເພື່ອສຳແດງ
ຮິດເດດດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວເປັນລົມແຮງຈົນທົນແຕກເປັນກ້ອນນ້ອຍໆ ແລະແຜ່ນດິນກໍສັ່ນສະເທືອນ ແລະກໍມີໄຟ
ພ້ອມກັບລົມ “ ແລ້ວພຣະອົງກໍກາຍຜ່ານໄປ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກະທຳໃຫ້ມີລົມແຮງພັດພູເຂົາຈົນທົນແຕກໄປເປັນກ້ອນ

ນ້ອຍໆ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນລົມນັ້ນ ຫລັງຈາກນັ້ນແຜ່ນດິນກໍຫວັ່ນໄຫວ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ ຫວັ່ນໄຫວນີ້ຫລັງຈາກແຜ່ນດິນຫວັ່ນໄຫວແລ້ວກໍແມ່ນໄຟ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນໄຟ ຫລັງຈາກໄຟກໍມີສຽງລົມພັດ ເບົາໆ” (ຂໍ້ 11-12). ເຮືອງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີຮິດອຳນາດ ແຕ່ບໍ່ໄຊ້ຮິດອຳນາດບັງຄັບຄົນ, ສ່ວນເອລິຢາກໍຢ້ານຈິ່ງເອົາເສື້ອປົກໜ້າຕົນເອງພຣະເຈົ້າຈິ່ງຖາມເອລິຢາອີກວ່າ “ເອລິຢາ ເຈົ້າເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້?” (ຂໍ້ 13a).

ເອລິຢາຮັບຄຳສັ່ງໃໝ່ (1 ກະສັດ19:14-18)

ຫລັງຈາກນັ້ນເອລິຢາຈິ່ງຕອບແລະຈຳນວນພຣະເຈົ້າຄືເກົ່າວ່າ “ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ຂ້າພຣະອົງເຄີຍຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍໃຈຮ້ອນຣົມຕລອດມາ ເພາະວ່າໄພ່ພົນອິສຣາເອນລະເມີດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນບູຊາ ແລະຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະອົງ ມີແຕ່ຂ້າພຣະອົງຄົນດຽວທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ແຕ່ປານນັ້ນພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ລົດລະທີ່ຈະປອງຂ້າຂ້າພຣະອົງ” (ຂໍ້ 14). ເອລິຢາຮູ້ສຶກວ່າການຮັບໃຊ້ຂອງຕົນພົບແຕ່ຄວາມລົ້ມເຫລວແລະໄດ້ຈຳນວນພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທີສອງ ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ໂກດຮ້າຍເອລິຢາແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງພາຍໃນຈິດໃຈຂອງນະນຸດດີ ແລ້ວພຣະອົງຈິ່ງກ່າວວ່າ “ໄປສາ ຈົ່ງໄປຕາມທາງເສັ້ນເກົ່າ ແລະມຸ້ງໜ້າສູ່ຖິ່ນກັນດານໃກ້ເມືອງດາມັສກັສ ໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເມືອງແລ້ວເອົານ້ຳມັນຊະໂລມຫົດສົງ ຮາຊາເອນເປັນກະສັດແຫ່ງປະເທດຊີເຣັງໃຫ້ເອົານ້ຳມັນຊະໂລມຫົດສົງເຢຣູ ບຸດນິມຊີ ເປັນກະສັດອິສຣາເອນ ແລະເອົານ້ຳມັນຊະໂລມຫົດສົງ ເອລິຊາ ບຸດຊາຟັດຊາວອາເບນເມໂຣລາ ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມສິບແຫນ່ງເຈົ້າ” (ຂໍ້ 15-16). ມາເຖິງເວລານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບວຽກງານໃໝ່ ໃຫ້ເອລິຢາໂດຍ ໃຫ້ອອກຈາກປ່າກັນດານເຂດພູຊິນາຍໄປຍັງດິນແດນດາມັສກັສເພື່ອ;

1. ໄປຫົດສົງຮາຊາເອນໃຫ້ເປັນກະສັດປະເທດຊີເຣັງ.
2. ໄປຫົດສົງເຢຣູ ລູກຊາຍຂອງນິມຊີໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນ.
3. ໄປຫົດສົງເອລິຊາ ລູກຊາຍຂອງຢາຟັດໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແຫນ່ງເພິ່ນ. ເມື່ອເອລິຢາຮັບຄຳສັ່ງແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄປເຮັດຕາມຄຳສັ່ງທຸກປະການ.

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຫດທີ່ເອລິຢາໂຕນໝີເຂົ້າປ່າເອົາຕົວລອດ ເພາະເພິ່ນໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດເຮືອງພຣະບາອານຊຶ່ງນາງເຢຊາເປັນຜູ້ເປັນເມັຽຂອງເຈົ້າຊີວິດຂາບໂຫວ້ບູຊາຢູ່, ນາງໄດ້ເຮັດຈິດໝາຍມາຂູ່ວ່າຈະຂ້າເອລິຢາ ເມື່ອເອລິຢາຮັບຈິດໝາຍແລ້ວກໍຢ້ານຈິ່ງຫລົບໝີເຂົ້າປ່າດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກແລະຈຳນວນທຸກຈຳນວນຍາກຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານພຣະເຈົ້າ ໂດຍຄິດໃນໃຈວ່າ “ຂ້າພຣະອົງເຄີຍຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍໃຈຮ້ອນຣົມຢູ່ຕລອດມາ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຫັນຄວາມດີອັນໃດ ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງຄິດຢາກຕາຍເສັຽ. ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງເພິ່ນດັ່ງນີ້; “ຜູ້ໃດທີ່ໝີຈາກດາບຂອງຮາຊາເອນ ຈະຖືກເຢຣູຂ້າ ຜູ້ໃດທີ່ໝີຈາກດາບເຢຣູ ຈະຖືກເອລິຊາຂ້າ ແຕ່ວ່າເຮົາຈະໃຫ້ມີຄົນເຫລືອຢູ່ໃນອິສຣາເອນເຖິງເຈັດພັນຄົນ ຄົນພວກທີ່ບໍ່ຄູ່ເຂົ້າລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະບາອານແລະບໍ່ຈູບຮູບພຣະນັ້ນ” (ຂໍ້ 17-18) ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ໃດທີ່ຂາບໂຫວ້ພຣະບາອານຈະຖືກພວກເຈົ້າຊີວິດຂ້າ, ຜູ້ໃດທີ່ໝີຈາກພວກເຈົ້າຊີວິດໄດ້ຈະແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລິຊາຂ້າ ແລະພຣະເຈົ້າຍັງໃຫ້ພວກອິສຣາເອນທີ່ບໍ່ຂາບໂຫວ້ພຣະບາອານເຖິງ 7000 ຄົນມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເອລິຊາເວົ້າອີກວ່າຍັງເຫລືອແຕ່ເພິ່ນຄົນດຽວ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານເຄີຍຖືກຊູ່ຄືເອລິຢາບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຮັດແນວໃດເມື່ອຖືກຊູ່?
2. ເອລິຢາມີຈິດວິນຍານຕໍ່າຈິ່ງໝີໄປ ເປັນບິດຮຽນອັນໃດສຳລັບທ່ານແນວໃດ?

3. ເມື່ອເອລິຢາໜີໄປນັ້ນເພິ່ນມີທ່າທີແນວໃດກັບພຣະເຈົ້າ? (ເປັນຫຍັງ)
4. ຫາກທ່ານຖືກຊູ່ຄືເອລິຢາ ທ່ານຈະໄປປຶກສາກັບໃຜ?
5. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມເອລິຢາເຖິງສອງຄັ້ງວ່າ ເຈົ້າເຮັດຫຍັງຢູ່?
6. ຫາກພຣະເຈົ້າຖາມທ່ານດຽວນີ້ວ່າ ເຈົ້າເຮັດຫຍັງຢູ່? ທ່ານຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານກຳລັງເຮັດຫຍັງ, ຫລືຄິດຫຍັງຢູ່.
7. ໃນຂະນະທີ່ເອລິຢານອນອິດເຂົ້າຢູ່ໃນຖ້ຳນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າໂລມເພິ່ນແນວໃດ?
8. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບວຽກຫຍັງໃຫ້ເອລິຊາ? ແລະພຣະອົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງເອລິຢາແນວໃດ?

ດຣ. ຫຼຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ເວົ້າຄວາມຈິງກັບຜູ້ມີອຳນາດ-ຢ່າງໂດດດ່ຽວ

ຂໍ້ພຣະຄົມສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ກະສັດ 22: 6-28

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜີ: 1 ກະສັດ 22

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າອາດຈະໝາຍເຖິງການເວົ້າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ມີອຳນາດ ເຖິງວ່າການເຮັດຢ່າງນັ້ນອາດຈະເປັນການເຮັດແບບໂດດດ່ຽວ ແລະອັນຕະລາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດຢ່າງໃດຈະສາມາດເວົ້າຄວາມຈິງກັບຜູ້ມີອຳນາດ, ໂດຍສະເພາະເວລາທ່ານເປັນ ພຽງ ສຽງດຽວ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຜູ້ອາຈະຮຽນຮູ້ຄຸນລັກສະນະຂອງມິກາອີຢາທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວສາມາດເວົ້າຄວາມຈິງກັບຜູ້ມີອຳນາດ ແລະເພື່ອຈະມອບຊີວິດຕົວເອງເພື່ອເວົ້າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນໃນສັມຍນີ້.

ເຮືອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມຜີຄືຫລັກສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ປະກາດເຮືອງຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທັງຫລາຍ
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ຈັດຕຽມສະມາຊິກໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳແບບຜູ້ຮັບໃຊ້

ຄຳນຳ

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາ, ເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າ, ບອກກະສັດອາຮາບໃນສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນຢ່າງກ້າຫານ ແມ່ນວ່າຜູ້ປະກາດຄົນອື່ນໆເຖິງ 400 ຄົນໄດ້ເວົ້າເຮືອງກົງກັນຂ້າມ.

ພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນຜູ້ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຮົາກໍມີອຸປະສັກຫລາຍໆຢ່າງ. ພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ ຖ້າພວກເຮົາຈຳຕ້ອງສູ້ພຽງຄົນດຽວ? ຄຣິສຕຽນສາມາດສັງເກດໄດ້ບໍ່ວ່າສິ່ງນັ້ນຄືການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລືການຢາກເຮັດຂອງຕົນເອງ? ການສຶກສາພຣະທັມໃນອາທິດນີ້ຈະນຳໄປຫາຄຳຕອບດັ່ງກ່າວນີ້. ທຸກຄົນຕ້ອງການບົດຮຽນນີ້ ບໍ່ວ່າທ່ານຈະເປັນສິດຍາຜີບານ ຫລືເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ເບື້ອງຫລັງ

ກະສັດອາຮາບນຳພາອິສຣາເອນໄປເຮັດສົງຄາມກັບເບັນອາດາດແຫ່ງຊີເຣັຍ (1 ກະສັດ 20). ເບັນອາດາດໄດ້ຍອມແພ້ກອງທັບຂອງອິສຣາເອນ ແລະໄດ້ເຮັດການຕົກລົງສິ່ງເມືອງຫລາຍແຫ່ງທີ່ຜູ້ຂອງເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາໃນສັມຍຜ່ານມາໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນ. ແຕ່ພາຍຫລັງມາ ອາຮາບໄດ້ຮູ້ວ່າ ເບັນອາດາດຍັງບໍ່ໄດ້ສິ່ງເມືອງອາໂມດໃນກິເລອາດຄິນໃຫ້.

ສະນັ້ນກະສັດອາຣາບຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຕຽມກຳລັງທະຫານເພື່ອຈະໄປຕີເອົາເມືອງຮາໂມດ. ທ່ານໄດ້ເອີ້ນຫາເຢໂຣຊາຟັດ ແຫ່ງຢູດາໃຫ້ນຳກອງທະຫານມາຊ່ວຍ. ກະສັດທັງສອງໄດ້ປຶກສາຜູ້ປະກາດຈຳນວນ 400 ຄົນ ເພື່ອຈະໃຫ້ແນ່ໃນວ່າ ການກະທຳສົງຄາມຄັ້ງນີ້ແມ່ນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫລິບໍ່. ຜູ້ປະກາດ 400 ຄົນໃຫ້ສັນຍາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຫັນ ພ້ອມ ແລະພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ພອນພວກເຂົາທັງສອງ, ກ່ອນທີ່ອາຣາບແລະເຢໂຣຊາຟັດຈະໄດ້ພົບກັບຜູ້ປະກາດພຣະ ທັມມິກາອິຢາ ຜູ້ໄດ້ເວົ້າແຕກຕ່າງກັບຄົນອື່ນໆ.

ຜູ້ປະກາດທີ່ຄົນນິຍົມຊົມຊອບ (1 ກະສັດ 22:6-128)

ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະສາມາດເອົາພຣະເຈົ້າມາ "ຢູ່ໃນກຳມີ" ຂອງຕົນໄດ້; ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດສາມາດເອົາຜູ້ປະກາດມາໄວ້ຢູ່ໃນ ກຳມີຂອງພວກເຂົາໄດ້. ກະສັດອາຣາບມີຜູ້ປະກາດຈຳນວນ 400, ທີ່ເຂົາໄວ້ວາງໃຈວ່າຈະສນັບສນູນທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາ ຈະເຮັດ, ຢູ່ໃນກຳມີຂອງ ເຂົາ. ພວກຜູ້ປະກາດເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນໃຜກັນແທ້? ຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຢາໄດ້ສັງຫານຜູ້ທຳນວາຍຂອງພຣະບາອານ ຫົດ ສິ້ນໄປແລ້ວ (1 ກະສັດ 18). ສະນັ້ນຜູ້ປະກາດທັງ 400 ຄົນນັ້ນອາດຈະເປັນພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ມອບຕົວໃຫ້ພຣະເຈົ້າທັງ ຫົດແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ຍອມຊາຍຕົວຮັບໃຊ້ຄວາມຕ້ອງການຂອງກະສັດ.

ຜູ້ປະກາດ 400 ຄົນອ້າງຕົວວ່າເປັນຜູ້ເວົ້າແທນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພວກເຂົາເຫັນແກ່ການຢູ່ລອດ. ພວກເຂົາຈະເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ກະສັດພໍໃຈ. ກະສັດອາຣາບຖາມພວກຜູ້ປະກາດວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າຄວນຈະໄປໂຈມຕີເອົາເມືອງ ຮາໂມດບໍ່?" ໃນທັນໃດນັ້ນພວກເຂົາກໍຕອບກະສັດວ່າ "ໂຈມຕີໂລດ...ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ທ່ານຊັຍຊະນະ" (22:6-7).

ໃນຕອນນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງກະສັດເຢໂຣຊາຟັດແຫ່ງຢູດາ ຈຶ່ງບໍ່ໝັ້ນໃຈໃນຄຳເຫັນຂອງຜູ້ປະກາດ 400 ຄົນນີ້. ທ່ານໄດ້ຖາມກະສັດອາຣາບວ່າຍັງມີຜູ້ປະກາດຄົນອື່ນໆບໍ່ທີ່ສາມາດໃຫ້ການປຶກສາ. ອາຣາບຕອບວ່າ "ຍັງມີອີກຢູ່ຄົນ ນຶ່ງ... ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກຽດຊັງລາວເພາະລາວບໍ່ເຄີຍທຳນວາຍຕີກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ" (22:8). ເພາະເຫັນແກ່ເຢໂຣ ຊາຟັດ, ອາຣາບຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປນຳຜູ້ປະກາດມິກາອິຢາມາພົບໃນທັນທີ. ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ບອກວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ໄປ ນຳມິກາອິຢາມານັ້ນກໍໄດ້ພຍາຍາມບອກໃຫ້ລາວເວົ້າກັບພວກກະສັດເໝືອນກັບທີ່ຜູ້ປະກາດຄົນອື່ນໆໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວ.

ຄຳປຶກສາຂອງມິກາອິຢາແຕກຕ່າງກັບຄົນອື່ນ (1 ກະສັດ 22:13-18)

ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງເດີນທາງ, ມິກາອິຢາເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງອາຣາບວ່າ "ໃນນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂໍ ເວົ້າແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເທົ່ານັ້ນ." ພໍມາເຖິງຕໍ່ໜ້າກະສັດທັງສອງ ມິກາອິຢາກໍບອກຕາມ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງອາຣາບໄດ້ບອກໃຫ້ເວົ້າ (22:15). ແຕ່ອາຣາບຍັງບໍ່ໝັ້ນໃຈຈຶ່ງກ່າວວ່າ "ເມື່ອເວົ້າກັບເຮົາໃນນາມ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງເວົ້າຄວາມຈິງແມ່!"

ເພາະຄຳຮ້ອງຂໍຂອງກະສັດອາຣາບ, ມິກາອິຢາຈຶ່ງບອກຄວາມຈິງ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ເຫັນ "ກອງທັບອິສຣາເອນ ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວພູດອຍດັ່ງຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ." "ແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ" ໃນທີ່ນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າກະສັດຈະ ຖືກຂ້າຕາຍໃນສົງຄາມ ແລ້ວໄພ່ພົນຈະຂາດຜູ້ນຳພາ (22:17).

ອາຣາບຈຶ່ງກ່າວກັບເຢໂຣຊາຟັດວ່າ. "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວວ່າ ລາວບໍ່ເຄີຍທຳນວາຍເຮື່ອງຕີກ່ຽວກັບຂ້າພະ ເຈົ້າເລີຍ ລາວທຳນວາຍແຕ່ເຮື່ອງບໍ່ດີທັງນັ້ນ" (22: 18). ຄວາມຈິງແລ້ວກະສັດພວກນີ້ບໍ່ໄດ້ເຈຕນາທີ່ຈະສແວງຫາ ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການກໍຄືໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນພ້ອມກັບແຜນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ວາງໄວ້ແລ້ວ.

ວິນຍານຫລອກລວງ (1 ກະສັດ 22:19-23)

ພວກຜູ້ປະກາດ 400 ຄົນອາດຈະຈິງໃຈໃນຄຳປຶກສາຂອງພວກເຂົາສຳລັບກະສັດອາຣາບ; ລະຍະຜ່ານມາຄຳປຶກສາຫລາຍໆຢ່າງຂອງພວກເຂົາກໍອາດເກີດເປັນຄວາມຈິງໄປແລ້ວ. ແຕ່ໃນຕອນນີ້ ເປັນຫຍັງຄຳປຶກສາຂອງຜູ້ປະກາດ 400 ຄົນຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຄຳປຶກສາຂອງມິກາອີຢາຄົນດຽວ? ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາໄດ້ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍໃນເລື່ອງນີ້ຈາກນິມິດທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນ.

ມິກາອີຢາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງພຣະອົງ ແລະທູດສວັນທັງຫລາຍກຳລັງກາບທູນເລື່ອງກ່ຽວກັບອາຣາບ. ໃນຕອນນຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖາມທູດສວັນວ່າ "ໃຜຈະຫລອກລວງອາຣາບໃຫ້ໄປຖືກຂ້າທີ່ເມືອງຣາໂມດ?" ທູດສວັນອົງນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ "ຂ້າພຣະອົງຈະຫລອກລວງລາວ...ຂ້າພຣະອົງຈະໄປເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະຄຳເວົ້າຕົວະ." ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ "ຈຶ່ງໄປຫລອກລວງລາວສາ. ເຈົ້າຈະເຮັດສຳເຣັດ." ມິກາອີຢາໄດ້ເວົ້ານັ້ນວ່າ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານັ້ນເວົ້າຕົວະຕໍ່ທ່ານ. ແຕ່ພຣະອົງເອງໄດ້ປະກາດວ່າທ່ານຈະປະສົບຜົນສຳເລັດ" (22:23). ສະນັ້ນເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບອາຣາບກໍແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ 400 ຄົນກໍໄດ້ເວົ້າຕາມທີ່ວິນຍານຫລອກລວງໄດ້ບອກພວກເຂົາ.

ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ "ວິນຍານຫລອກລວງ"? ສິ່ງທີ່ຄວນຄິດມີສອງຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້: ນຶ່ງ, ກະສັດອາຣາບເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເຂົາເປັນຜູ້ໂຫວ້ພຣະບາອານ; ນອກນັ້ນເຂົາຍັງເປັນຜູ້ລ້ຽງດູຜູ້ທຳນວາຍຂອງບາອານຈຳນວນ 400 ຄົນ; ອາຣາບເປັນກະສັດບໍ່ສັດຊື່ (1 ກະສັດ 21). ສອງ, ພຣະທັມໄດ້ບອກເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເລື່ອງການພິພາກສາ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະສັນຍາເດີມ ແລະພຣະສັນຍາໃໝ່; ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ຄົນອື່ນໆ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເຣັດ.

ຖືກຕີກັບ (1 ກະສັດ 22:24-28)

ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາຂາບທູນກະສັດອາຣາບຢູ່ນັ້ນ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເສເດກີຢາ ແລະພັກພວກທັງໝົດ 400 ຄົນກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ສິ່ງທີ່ມິກາອີຢາໄດ້ເວົ້າສ້າງຄວາມອັບອາຍໃຫ້ພວກເຂົາຊຶ່ງເປັນຜູ້ປະກາດຂອງອາຣາບ. ເສເດກີຢາ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີອິດທິພົນໃນຖ້ຳມາກາງພວກຜູ້ປະກາດເກີດໂມໂຫຢ່າງໃຫຍ່, ເຂົາໄດ້ຕີບໜ້າມິກາອີຢາ ແລະຍັງໄດ້ຖາມແບບເຍາະເຍີ້ຍວ່າ "ວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອອກຈາກຂ້ອຍໄປຫາເຈົ້າເມື່ອໃດ?" (22: 24).

ມິກາອີຢາຈຶ່ງຕອບວ່າ "ເຈົ້າຈະຮູ້ເອງເມື່ອເຈົ້າໄປລີ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຫລັງສູດຂອງເຮືອນເຈົ້ານັ້ນ" (22:25). ໃນທັນໃດນັ້ນອາຣາບກໍສົ່ງຈັບມິກາອີຢາໃສ່ຄູກໄວ້ (22:27). ແຕ່ກ່ອນຈະຖືກນຳຕົວອອກໄປ, ມິກາອີຢາໄດ້ທຳທາຍອາຣາບຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍວ່າ "ຖ້າທ່ານກັບຄືນມາຢ່າງປອດຜົນ... ກໍໝາຍວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າຜ່ານທາງຜູ້ຂ້າ" (22:28).

ກະສັດອາຣາບໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍໃນສົງຄາມທີ່ເມືອງຣາໂມດ ຕາມທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາໄດ້ທຳນວາຍໄວ້. ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາອີຢາຢູ່ກິນຢ່າງໃດຫລັງຈາກນັ້ນມາ.

ສລູບ

1. ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ຮະວັງໃນການເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງກ່ອນການສແວງຫານີ້ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ນຳມັກຈະຊອກຫາຄວາມເຫັນຊອບສຳລັບແຜນທີ່ຕົນໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ແລ້ວ. ສິດຍາພິບານ ແລະຜູ້ນຳຫລາຍຄົນມັກຕົວະຕົນເອງສເມີວ່າ "ແຜນນີ້ ຄິແຜນຂອງພຣະເຈົ້າ."

2. ພວກເຮົາມັກຈະເຮັດຫລາຍໆຢ່າງ ຕາມການເຫັນພ້ອມຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍເພາະບໍ່ຢາກເປັນບັນຫາ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ດີກໍຄືພວກເຮົາຈະຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າພຣະທັມ ແລະສແວງຫນ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນວ່າສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງຫລືບໍ່ກ່ອນການຕັດສິນໃຈ (ກິຈ ການ 17:11). ຄວາມຄິດ, ການພິຈາລະນາ, ແລະການອ້ອນວອນຈະນຳພາໄປສູ່ນ້ຳພຣະທັຍ ຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ຄວາມຈິງຈະບໍ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄຳ ທີ່ອະທິບາຍຢ່າງຖືກຕ້ອງໂດຍການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງເຫັນພ້ອມກັບການຫລິ້ນຊູ້, ການຂະໂມຍ, ຫລືການຄາຕກັມ. ການຮຽນຮູ້ຜື້ນຖານສຳຄັນໃນພຣະຄຳພິຈະຊ່ວຍໃນການສແວງຫນ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູຄືຈຸດສູນກາງ. ນອກນັ້ນຍັງມີພຣະຄຸນ, ຄວາມເມດຕາ, ການອະພິຍ, ແລະການພິພາກສາ.

ທ້າຍສຸດ, ພວກເຮົາຄວນໃຊ້ເວລາໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນໃນການອ້ອນວອນ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະວາງແຜນເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານ ຫລືຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານເຄີຍໄດ້ "ເວົ້າຄວາມຈິງກັບຜູ້ມີອຳນາດ" ບໍ່?
2. ມີຫຍັງແດ່ໃນສັມຍນີ້ ທີ່ຈຳຕ້ອງໃຫ້ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມເປັນຜູ້ສເນີແນະ?
3. ມີຫຍັງແດ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ, ໃນຮັດ, ແລະໃນປະເທດ ທີ່ຈຳຕ້ອງຖືພຣະທັມຄົມພິເປັນກົດເກນ?
4. ທ່ານຈະແກ້ໄຂຄວາມຂັດແຍ້ງໄດ້ວິທີໃດ ເວລາມີຄົນສອງຝ່າຍທີ່ບໍ່ຍອມລົງເອີຍກັນ, ແຕ່ລະຝ່າຍຕ່າງກໍອ້າງເອົາພຣະທັມເປັນຫລັກຢືນ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນບົດທີ 8 ຊົງຊ່ອຍຄົນຕ່າງຊາດ

- ຂໍ້ພຣະຄົມຜິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ປະຫວັດກະສັດທິສອງ 5:1-19ກ
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜິ:** ປະຫວັດກະສັດທິສອງ 2:-5:
- ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທຸກຄົນຜ່ານທາງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ທ່ານຕ້ອງການອັນໃດເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືນໍາຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຄົ້ນຫາສິ່ງຕ້ອງການເພື່ອນໍາຄົນມາຫາພຣະອົງ.

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມຜິເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອໍານາດນໍາພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນ.
- ເສີມຂຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.
- ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າທຸກຄົນຖືກສ້າງໃຫ້ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືພຣະເຈົ້າ.
- ຮຽນຕາມແບບຢ່າງພຣະເຢຊູ ໂດຍຊ່ອຍຜູ້ອື່ນທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຈິດວິນຍານ ແລະຄວາມຄິດ.
- ສອນສມາຊິກໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້.

ບົດນໍາ

ຫລັງຈາກເອລີຊາຮັບຄໍາສັ່ງໃຫ້ອອກຈາກພູເຂົາຊືນາຍແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ໄປຫົດສົງ **ຮາຊາເອນ** ໃຫ້ເປັນກະສັດປະເທດຊີເຣັວ. ໄປຫົດສົງ **ເຢຣູ** ລູກຊາຍຂອງນິມຊີໃຫ້ ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນ, ແລະໄປຫົດສົງ **ເອລີຊາ** ລູກຊາຍຂອງຢາຟັດໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແທນເພິ່ນ (ປະຫວັດກະສັດທິນຶ່ງ 19:14-18). ໃນບົດຮຽນນີ້ເປັນຊ່ວງຣະຍະການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນໃໝ່ ເອລີຊາ ຊ່ອຍທ່ານນາອາມານຄົນຕ່າງດ້າວຈົນຮັບເຊື່ອພຣະເຈົ້າ.

ເປັນພະຍານກັບຜູ້ປ່ວຍ (2 ກະສັດ 5:1-6)

ຫລາຍປີຜ່ານມາມີຄົນປ່ວຍຜູ້ນຶ່ງຂຽນຄໍາຂວັນຕິດໄວ້ທີ່ໂຮງພະຍາບານວ່າ " ຫາກມີສຸຂພາບດີ ກໍມີພິດທຸກຢ່າງ " ນັບວ່າເປັນຄໍາຂວັນທີ່ຄົນປ່ວຍຈັບອີກຈັບໃຈເປັນພິເສດ, ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄປຢ້ຽມຢາມຄົນເຈັບທີ່ໂຮງພະຍາບານແຫ່ງນັ້ນ ແລ້ວກໍຖາມລາວວ່າທ່ານມີຄວາມຄິດເຫັນແນວໃດກັບຄໍາຂວັນນັ້ນ ລາວຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ " ເປັນຄວາມຈິງຫາກເຮົາມີສຸຂພາບດີຈະເຮັດຫຍັງກໍໄດ້, ຈະຮຽນຫຍັງກໍໄດ້, ຈະໄປຈະມາທາງໃດກໍສະດວກດີ, ສມອງກໍປອດໂປ່ງຂ້ອຍຄິດວ່າ ຫາກຂ້ອຍມີໂອກາດອອກຈາກໂຮງພະຍາບານນີ້ໄປຈະຕັ້ງອີກຕັ້ງໃຈຕໍ່ວຽກງານ ແລະຈະເພິ່ນການສຶກສາອີກ, ໃນເວລານີ້ເຖິງແມ່ນຂ້ອຍຈະມີເງິນດັ່ງທີ່ຄົນເວົ້າວ່າເສດຖີນ້ອຍກໍຈິງ ແຕ່ເງິນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍສໍາລັບຂ້ອຍ ດັ່ງນັ້ນ ຫາກຂ້ອຍເລືອກໄດ້ໃນຣະຫວ່າງເງິນຄໍາແລະສຸຂພາບດີ ຂ້ອຍຂໍເລືອກສຸຂພາບດີກວ່າ ". ຜູ້ທີ່ເລົ່າເຫດການນີ້ເປັນມະເຮັງ ແລະເສັຽຊີວິດໄປແລ້ວ.

ທ່ານນາອາມານຜູ້ບັນຊາການທະຫານແຫ່ງປະເທດຊີເຣັງ ເປັນບຸກຄົນສໍາຄັນຂອງປະເທດ ໂດຍສເພາະເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງປະເທດຊີເຣັງ, ບັນດາທະຫານແລະປະຊົນກໍໃຫ້ກຽດຍິກຍ້ອງເພິ່ນວ່າເປັນນາຍທະຫານທີ່ເກ່ງກ້າຮອບດ້ານ ແຕ່ເພິ່ນມີປັນດ້ອຍອັນນຶ່ງຄືເພິ່ນເປັນພະຍາດຂີ້ທູດ ຊຶ່ງເປັນທີ່ອັບອາຍຂາຍໜ້າຕໍ່ສັງຄົມທົ່ວໄປ ແລະພະຍາດທີ່ເປັນຢູ່ນັ້ນຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າມັນສາມາດແຜ່ກະຈາຍດ້ວຍການປະສົມຜົມ “ນາອາມານຜູ້ບັນຊາການທະຫານຊີເຣັງ (ອາຣາມ) ເປັນບຸກຄົນສໍາຄັນ ແລະໄດ້ຮັບກຽດອັນສູງສົ່ງຈາກເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງຊີເຣັງ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ນໍາຊັບຊະນະມາສູ່ກອງທັບຊີເຣັງ ທ່ານເປັນນາຍທະຫານທີ່ເກ່ງກ້າ ແຕ່ທ່ານເປັນພຍາດຂີ້ທູດ” (ຂໍ້ 1). ພຣະຄົມຜົບໄດ້ບອກວ່າທ່ານນາອາມານໄດ້ຊຸກເຊື່ອງປົກປິດຜິວໜັງຂອງເພິ່ນແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ເມື່ອເຮົາສັງເກດເບິ່ງຄົນທົ່ວໄປທີ່ເປັນໂຮກຜິວໜັງຈະຕ້ອງປົກປິດໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ ແລະເຮົາກໍແນ່ໃນວ່າທຸກຄົນທີ່ເປັນໂຮກຜິວໜັງໃຜຯກໍຢາກຕິເປັນປົກກະຕິ ເພາະເປັນໂຮກທີ່ສັງຄົມລັງກຽດ ຫລືບາງທີ່ກົດໝາຍອາຈບັງຄັບເພິ່ນໃຫ້ອອກຈາກຕໍາແໜ່ງນາຍທະຫານແລະແຍກຈາກຄອບຄົວໄປຢູ່ໝູ່ບ້ານໂຮກຜິວໜັງກໍເປັນໄດ້.

“ມີຄັ້ງນຶ່ງ ເມື່ອພວກຊີເຣັງໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກອິສຣາເອນ ເຂົາໄດ້ຈັບເອົາຍິງສາວຄົນນຶ່ງມາເປັນຄົນໃຊ້ຂອງເມັງຂອງທ່ານນາອາມານຄົນໃຊ້ຜູ້ນີ້ເວົ້າຕໍ່ນາຍຍິງຂອງນາງວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຢາກໃຫ້ນາຍຜູ້ຊາຍໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ຊາມາເຣັງຄົນຜູ້ນັ້ນສາມາດປົວພຍາດຂີ້ທູດຂອງເຈົ້ານາຍໃຫ້ດີໄດ້” (ຂໍ້ 3-4). ການທີ່ຍິງສາວຊາວອິສຣາເອນຖືກຈັບມາເປັນຄົນໃຊ້ນັ້ນອາດຈະເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາທັງຫລາຍຄວນເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາຄວນປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າທຸກສະຖານະການ ຕົວຢ່າງຄືຍິງອິສຣາເອນຜູ້ນີ້ໄດ້ແນະນໍາໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງເພິ່ນໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລ້ວກໍຈະຕິພະຍາດ ອີກປະການນຶ່ງພະຍາດໂຮກຜິວໜັງແມ່ນບົ່ງບອກເຖິງຄົນທີ່ເປັນພະຍາດຜິວໜັງເປັນຄົນບາບ (ຣະບຽບພວກເລວີ 13:45). ເພາະວ່າຄວາມຜິດບາບບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປິ່ນປົວໄດ້ນອກຈາກເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອນາອາມານໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍໄປທູນເຈົ້າຊີວິດຕາມທີ່ຄົນໃຊ້ໄດ້ຮາຍງານໃຫ້ຟັງ ເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງຊີເຣັງຈຶ່ງບອກນາອາມານວ່າ, “ຈົ່ງໄປຫາເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນ ແລະຍິນຈິດໝາຍນີ້ໃຫ້ພຣະອົງ” ນາອາມານໄດ້ນໍາເອົາເງິນສາມສິບຜັນຫລວງ ພ້ອມທັງເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ສວຍງາມສິບຊຸດອອກເດີນທາງໄປທ່ານໄດ້ຖວາຍສານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນ ໃນຣາຊສານນັ້ນມີເນື້ອຄວາມດັ່ງນີ້ “ນີ້ຄືນາອາມານ ນາຍທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພຣະອົງປົວພຍາດຂີ້ທູດໃຫ້ເຂົາ” (ຂໍ້ 4-6). ທ່ານນາອາມານໄດ້ໄປຂໍອະນຸຍາດຈາກເຈົ້າຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະເຈົ້າຊີວິດຂອງເພິ່ນຍັງສົ່ງຈິດໝາຍໄປຫາເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນພ້ອມດ້ວຍຂອງຂວັນ ໂດຍຕັ້ງໃຈວ່າຈະໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນສັ່ງໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາປົວພະຍາດໃຫ້ທ່ານນາອາມານນາຍທະຫານຂອງຕົນ.

ຜູ້ຮັບເສັຍໃຈ, ຜູ້ມາໃຈຮ້າຍ (2 ກະສັດ 5:7-13)

ເມື່ອເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນໄດ້ອ່ານພະຣາຊສານແລ້ວກໍເສັຍໃຈຈົນເຖິງຂັ້ນຈິກເສັ້ອຜ້າຂອງເພິ່ນ ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າເຈົ້າຊີວິດປະເທດຊີເຣັງຂໍໃຫ້ເພິ່ນປົວພະຍາດຂີ້ທູດນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງເສັຍໃຈແລະຮ້າຍຂຶ້ນວ່າ “ຂ້ອຍແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ມີອໍານາດທີ່ ບອກໃຫ້ຕາຍ ຫລືໃຫ້ເປັນໄດ້ຊັ້ນບໍ່” (ຂໍ້ 7ຄ). “ລາວຢາກຊອກເຣື່ອງກັບຂ້ອຍຊັ້ນບໍ່” (ຂໍ້ 7ຄ). ເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນຮູ້ແລ້ວວ່າເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມສາມາດຈະປົວພະຍາດຂີ້ທູດຊຶ່ງບົ່ງບອກເຖິງຄວາມຜິດບາບນີ້ໄດ້ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ເພິ່ນຍັງໂກດຮ້າຍຈົນເວົ້າວ່າເຈົ້າຊີວິດຊີເຣັງຊອກເຣື່ອງຜິດກັບເພິ່ນ ແຕ່ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງຊີເຣັງຕັ້ງໃຈວ່າຈະໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນສັ່ງໃຫ້ເອລີຊາປົວນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ. ເຣື່ອງນີ້ສອນເຮົາວ່າຢ່າຜ້າວວິນວາຍໃນສິ່ງໃດໆຈິດພິຈາຣະນາເສັງກ່ອນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາໄດ້ໄປເລົ່າໂລມໃຈເພິ່ນໂດຍກ່າວວ່າ “ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຊົງທຸກພຣະທັຍຫນັກ ຂໍຊົງສົ່ງຊາຍຄົນນັ້ນມາຫາ

ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຈະແນະນຳໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກວ່າ ຢູ່ທີ່ອິສຣາເອນນີ້ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມ” (ຂໍ້ 8). ແລ້ວທ່ານນາອາມານແລະ ພວກ ທະຫານກໍພາກັນໄປຫາເອລີຊາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

ເມື່ອນາອາມານເດີນທາງມາເຖິງແລ້ວເອລີຊາກໍບໍ່ໄດ້ອອກມາຕ້ອນຮັບຢ່າງສົມກຽດ ແຕ່ເອລີຊາໄດ້ສົ່ງຄົນມາບອກ ນາອາມານວ່າ “ຈົ່ງອາບນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຈັດຄັ້ງ ແລະເນື້ອໜັງຂອງທ່ານຈະສະອາດເປັນປົກກະຕິ” (ຂໍ້ 10). ເມື່ອ ນາອາມານໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໃຈຮ້າຍຫລາຍ ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າເພິ່ນເປັນເຖິງຂັ້ນນາຍທະຫານຜູ້ສູງສຸດແຫ່ງປະເທດຊີ ເຮັດ ຄົນທົ່ວປະເທດຍັງນັບໜ້າຖືຕາ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈິ່ງຄິດໃນໃຈວ່າເອລີຊາຄົງຈະໃຫ້ກຽດອອກມາຕ້ອນຮັບເພິ່ນຢ່າງສົມ ກຽດ, ທ່ານນາອາມານໄດ້ຈົ່ງລຳລິງລຳພັນດ້ວຍຄວາມໂມໂຫແລະປະຕິເສດບໍ່ເຮັດຕາມຄົນຂອງເອລີຊາບອກເພິ່ນໃຫ້ ເຮັດ ເພິ່ນຈິ່ງເວົ້າວ່າ “ຕາມຈິງແລ້ວແມ່ນ້ຳອາບນາ ແລະແມ່ນ້ຳຟາຣ໌ປາທີ່ເມືອງດາມັສກັສຍັງດີກວ່າແມ່ນ້ຳໃນອິສຣາ ເອນນີ ເຮົາໄປອາບໃນແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນກໍຄົງຈະຫາຍດີຢູ່ດີ” ແລ້ວທ່ານກໍຫັນຫລັງຄືນໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ” (ຂໍ້ 12). ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງເພື່ອຈະຊ່ອຍຄົນໃນແຖບນັ້ນໃຫ້ຜັນ ແຕ່ຫລາຍຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຈິ່ງ ບໍ່ເຮັດຕາມຄົນຂອງພຣະເຈົ້າບອກເລົ່າ “ແຕ່ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານເຂົ້າມາເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, “ຍາພໍ່ເອີຍ, ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ ປະກາດພຣະທັມສົ່ງໃຫ້ທ່ານເຮັດສິ່ງທີ່ຍາກທ່ານຈະບໍ່ເຮັດຫລີ ແຕ່ດຽວນີ້ ທ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທັມບອກໃຫ້ທ່ານພຽງ ແຕ່ໄປອາບນ້ຳ ແລ້ວທ່ານກໍຈະສະອາດແລະດີພຍາດ ເປັນຫຍັງທ່ານຈິ່ງບໍ່ເຮັດ” (ຂໍ້ 13). ພວກຄົນໃຊ້ຂອງນາອາມານ ໄດ້ເລົ່າ ໂລມໃຈເພິ່ນໃຫ້ເຮັດຕາມຄົນຂອງເອລີຊາບອກ.

ຫາຍດີ ແລ້ວກັບໃຈເຊື່ອ (2 ກະສັດ 5:14-19)

ນາອາມານເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄົນໃຊ້ຂອງເພິ່ນໂດຍລົງໄປອາບນ້ຳຈໍແດນ “ດັ່ງນັ້ນນາອາມານຈິ່ງລົງໄປແຊ່ໃນ ແມ່ນ້ຳຈໍແດນເຈັດຄັ້ງຕາມທີ່ເອລີຊາໄດ້ບອກ ແລ້ວເນື້ອໜັງຂອງທ່ານຈິ່ງສະອາດເປັນປົກກະຕິເຫມືອນເນື້ອໜັງຂອງ ເດັກນ້ອຍ” (ຂໍ້ 14). ເມື່ອນາອາມານລົງແຊ່ນ້ຳຈໍແດນເຈັດຄັ້ງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນເກີນກວ່າປົກກະຕິຈົນກາຍເປັນຄືເນື້ອ ໜັງເດັກນ້ອຍແປວ່າເພິ່ນໝູ່ມກວ່າເກົ່າ ນາອາມານມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເປັນອັນໃຫຍ່ຈິ່ງກັບຄືນໄປຫາເອລີຊາດ້ວຍ ຄວາມຖ່ອມຕົວ ເມື່ອໄປຮອດແລ້ວເພິ່ນຈິ່ງກ່າວວ່າ “ດຽວນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນມອກຈາກພຣະ ເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ ບັດນີ້ຂໍທ່ານຈິ່ງຮັບເອົາຂອງຂວັນຈາກຂ້ານ້ອຍເທີນ” (ຂໍ້ 15). ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຈະກາຍ ເປັນຄົນໃໝ່ຢູ່ສອງປະການຄືທາງໃນຈະຮັບການປ່ຽນແປງ ຈິ່ງເບິ່ງຊີວິດຂອງທ່ານນາອາມານ ເມື່ອກ່ອນມີຈິດໃຈຢື່ງ ຜຍອງ ເມື່ອເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍສາຣະພາບວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນມອກຈາກພຣະເຈົ້າອົງນີ້, ສ່ວນທາງນອກຄື ດ້ານຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນຈາກການເປັນໂຮກຜິວໜັງກັບມີເນື້ອໜັງເໝືອນເດັກນ້ອຍ. ຄຣິສຕຽນເຮົາກໍເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງປ່ຽນແປງທາງໃນ ແລ້ວທາງນອກນັ້ນເຮົາກໍຈະປ່ຽນເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍຈົນເປັນຄຣິສຕຽນແທ້ໆ. ເວລານີ້ທ່ານນາອາມານໄດ້ພົບກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາໜ້າຕໍ່ໜ້າຈິ່ງມອບຂອງຂວັນອັນໃຫຍ່ຫລວງໃຫ້ແກ່ເອລີ ຊາ ແຕ່ເອລີຊາປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຂອງຂວັນໃດໆຈາກທ່ານນາອາມານ “ດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນ ຢູ່ຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂອງຂວັນສິ່ງໃດໜຶ່ງ” ສ່ວນນາອາມານກໍຂັງວເອ້ນໃຫ້ ທ່ານຍອມຮັບເອົາ ແຕ່ທ່ານກໍປະຕິເສດ” (ຂໍ້ 16). ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບລ້າງ ຈົ່ງໃຫ້ລ້າງ” (ມັດທາຍ 10:8). ເມື່ອເອລີຊາບໍ່ຍອມຮັບຂອງຂວັນຈາກນາອາມານແລ້ວທ່ານນາອາມານຈິ່ງຂໍເອົາດິນໃສ່ຖົງກັບໄປ ບ້ານຂອງເພິ່ນ “ຖ້າທ່ານບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂອງຂວັນຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເອົາດິນຈາກທີ່ນີ້ເມື່ອບ້ານ ນຳໃຫ້ພໍດີກັບລໍສອງໂຕບັນທຸກໄດ້ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຫລືການບູຊາໃດແກ່ພຣະອົງອື່ນມອກ ຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 16). ນາອາມານເຫັນຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄັກແນ່ເພິ່ນຈິ່ງຕັດສິນໃຈຖິ້ມພຣະ ຕ່າງໆທີ່ເພິ່ນຂາບໄຫວ້ບູຊາ ແລະສັນຍາກັບເອລີຊາວ່າ ຈະບໍ່ຖວາຍບູຊາແກ່ພຣະອື່ນໃດນອກຈາກພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງ ແທ້ແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ທ່ານໄດ້ຂໍເອົາດິນບ່ອນທີ່ເພິ່ນຫາຍດີພະຍາດໃສ່ຫລັງລົໄປສອງໂຕ ເພື່ອຈະໄປສ້າງແທ່ນບູຊາ

ພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້. ເອລິຊາເຫັນວ່ານາອາມານມີເຫດຜົນອັນເໝາະສົມຈຶ່ງອະນຸນາດໃຫ້ນາອາມານເອົາດິນໄປຕາມ
ຄໍາຂໍຂອງເພິ່ນ ແລະອວຍພອນເພິ່ນວ່າ; “ຂໍທ່ານຈົ່ງໄປເປັນສຸກເທີນ” ແລ້ວນາອາມານກໍ່ຈາກໄປ” (ຂໍ້ 19).

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກແພງໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດຕໍ່ຄົນຕ່າງດ້າວຢ່າງໃດ?
2. ທ່ານເຄີຍຫວັງອັນໃດອັນນຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ປາກົດວ່າບໍ່ເປັນຕາມຄວາມຫວັງ ແລ້ວທ່ານຄິດແນວໃດ?
3. ທ່ານແລະໂບດຂອງທ່ານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ທຸກຄົນຕລອດເຖິງເດັກນ້ອຍບໍ່?
4. ທ່ານແລະໂບດຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມແຜນການພຣະເຈົ້າບໍ່?
5. ເມື່ອທ່ານພົບກັບບັນຫາ ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນຳ ຫລືຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໂກ?
6. ທ່ານໄດ້ຮຽນຫຍັງຈາກຊີວິດຂອງຍິງສາວໃຊ້ຊາວອິສຣາເອນທີ່ຮັບໃຊ້ທີ່ບ້ານຂອງນາອາມານ?
7. ທ່ານໄດ້ຮຽນຫຍັງຈາກເຈົ້າຊີວິດອິສຣາເອນເມື່ອອ່ານຈົດໝາຍແລ້ວໃຈຮ້າຍ?
8. ທ່ານໄດ້ຮຽນຫຍັງຈາກຊີວິດຂອງນາອາມານໃນຂະນະທີ່ນາອາມານເອລິຊາ ແລ້ວບໍ່ເຮັດຕາມຄໍາເອລິຊາ?
9. ເມື່ອນາອາມານປະຕິບັດຕາມຄໍາຂອງເອລິຊາແລ້ວມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?

ດຣ. ຫຼຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 9 ນ້ອມເຂົ້າໄປໃນທາງຈົບຫາຍ

- ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ກະສັດ 14:23-29; 15:8-10, 13-14, 17-30
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຟີ:** 2 ກະສັດ 14:23-29; 15:8-31
- ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຜູ້ນໍາທີ່ບໍ່ມາດຕະຖານ ຫລືບໍ່ສົມຄວນນໍາພາຜູ້ຕິດຕາມໄປເຖິງ ຄວາມຈົບຫາຍ.
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນອັນຕະລາຍໃນເມື່ອມີຜູ້ນໍາບໍ່ມາດຕະຖານ ຫລືສົມຄວນ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອບອກເຖິງບັນຫາທີ່ເປັນເຄື່ອງສັນຍານວ່າພວກອິສະຣາເອນ ໄດ້ນ້ອມເຂົ້າໄປໃນທາງຈົບຫາຍ ແລະເພື່ອຈະເຕືອນພວກເຮົາ ໃຫ້ເອົາບົດຮຽນມາໃຊ້ປະກອບຊີວິດ.

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ບອກເຖິງອໍານາດຂອງພຣະຄົມຟີທີ່ໃຊ້ແນະນໍາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເພື່ອເສີມສ້າງຊີວິດໃຫ້ຈະເຣີນ, ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ
- ຝຶກສອນສະມາຊິກໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ນໍາຮັບໃຊ້

ບົດນໍາ

ຜູ້ນໍາດ້ານຈິດວິນຍານປະກອບດ້ວຍລັກສະນະສອງພາກສ່ວນຄື ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າ ແລະເຕືອນຜູ້ຕິດຕາມໃຫ້ລະວັງອັນຕະລາຍຂອງການບໍ່ເຊື່ອຝັງ.

ທ່ານ ເອເບສເມເຢີ ເປັນນັກວິທະສາສາດຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານມະຫາສມຸດໃນຮັດ ຊີອາໂຕ. ລາວໄດ້ສຶກສາເຖິງລະບົບການເຈື່ອນ ຫລືຍົກຍ້າຍຂອງທະເລພາກຕາເວັນຕົກເພາະມີຄື້ນຂອງນໍ້າແລະກໍາລັງຂອງລົມພັດ. ຫລາຍປີຕໍ່ມາການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໄດ້ກາຍເປັນຈິງ. ມີເຮືອໃຫຍ່ທີ່ເດີນຈາກປະເທດເກົາລົມາຍັງສະຫະຣັດອະເມຣິກາ ແລະເຮືອນັ້ນໄປປະສົບກັບລົມພະຍຸໃຫຍ່. ຟອງນໍ້າໄດ້ພັດເອົາຕູ້ 21 ອັນອອກຈາກເຮືອ, 5 ຕູ້ໄດ້ບັນຈຸເກີບ ໂມກີ 80,000 ຄູ່. ຫລັງຈາກນໍ້າພັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ 4 ຕູ້ກໍໄດ້ແຕກອອກແລະປ່ອຍເກີບ 60,000 ຄູ່ລອຍໄປຕາມທະເລ.

ບໍ່ເຖິງປີເກີບເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຟອງນໍ້າພັດເຂົ້າໄປສູ່ເກາະປະເທດການາດາແລະຫາດຊາຍຂອງຣັຖ ອໍຣິກັນ. ບ່ອນທີ່ເກີບໂຫລເຂົ້າມານັ້ນໄດ້ບອກເຖິງການເຈື່ອນໜ້າດິນຫລືຍົກຍ້າຍຂອງຄື້ນທະເລທີ່ ທ່ານ ເອເບສເມເຢີ ໄດ້ກ່າວວ່າເກີບເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໂຫລໄປທຸກບ່ອນທຸກທີ່ໂດຍບໍ່ເປັນລະບຽບ ແຕ່ມັນໄດ້ໂຫລໄປຕາມຄໍາບອກຂອງນັກວິທະຍາສາດເພາະອີງຕາມການເຈື່ອນ ຫລື ຍົກຍ້າຍຂອງທະເລ.

ທັມມະຊາດກໍຍັງໄດ້ເຈື່ອນຫລືຍົກຍ້າຍໄປ ເໝືອນດັ່ງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ ຫລືທາງດ້ານວິນຍານຈິດອີກດ້ວຍ. ສັດຕະວັດທີ 9 ກ່ອນ ຄສ. ອານາຈັກທາງເໜືອຂອງພວກອິສະຣາເອນໄດ້ນ້ອມເຂົ້າໄປຫາພັຍວິບັດ. ພວກເຂົາໄດ້ນ້ອມໄປຫາສິ່ງນັ້ນເພາະມີເຫດຜົນບາງຢ່າງ. ສິ່ງນີ້ກໍແມ່ນການນໍາພາຂອງເຈົ້າຊີວິດໃນເວລານັ້ນ. ເຈົ້າຊີວິດເຫລົ່ານັ້ນຄວນນໍາພາໃນທາງດີ ຫລືເຕືອນພວກອິສະຣາເອນເຖິງພັຍອັນຕະລາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າ.

ທ່ານຈໍາໄດ້ບໍ່ບົດຮຽນຫາກໍຮຽນໄປແລ້ວນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການຕົກແຕກແບ່ງເປັນສອງພາກຂອງອິສະຣາເອນຄື ອານາຈັກພາກເໜືອແລະພາກໃຕ້ (1 ກະສັດ 12-16) ແລະການປະກາດພຣະທັມຂອງ ເອລີຢາ ແລະເອລີຊາ ຕໍ່ພວກອິສະຣາເອນ (1 ກະສັດ 17-2 ກະສັດ 8). ພວກອິສະຣາເອນຕ້ອງການຟັງຄໍາປະກາດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເພາະພວກເຂົາໄດ້

ກາຍເປັນຄົນບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຢໂຣວາ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບພຣະທັຍກັບອິສຣາເອນ ແລະພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ເອລິຊາໂປສະຖາປານາ ຜູ້ເປັນນາຍທະຫານທີ່ມີຊື່ວ່າ ເຢຣູ ໃຫ້ເປັນກະສັດຄົນໃໝ່ຂອງພວກເຂົາ. (2 ກະສັດ 9:1-10). ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ກະສັດ ເຢຣູ ໃຫ້ຕັດສິນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງເຊື້ອສາຍ ເອແຣບ (ນາງ ເຈຊາແບວ). ເຢຣູໄດ້ປະຫານ ໂຈແຣນ, ຜູ້ເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນໃນເວລານັ້ນ, ແລະກໍໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້າຊີວິດຄົນໃໝ່. ເພິ່ນຍັງໄດ້ປະຫານຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພະເຈົ້າການາອານ ແລະ ອາຫາຊີຣິອາ, ຜູ້ເປັນກະສັດຂອງຢູດາ. 2 ກະສັດ 9-14 ໄດ້ເວົ້າສູບການປົກຄອງຂອງກະສັດອິສຣາເອນ ແລະຢູດາຈາກເວລາເປັນກະສັດຂອງ ເຢຣູ ໃນ ປີ 842 ກ່ອນ ຄສ ຈົນມາເຖິງຕອນຕົ້ນຂອງສັຕະວັດທີ 8.

1. ຄວາມຫວັງອັນໝັ້ນຄົງ (2 ກະສັດ14:23-29)

ເຢໂຣໂບອານ ຜູ້ເປັນຫລານຂອງ ເຢຣູ ໄດ້ກາຍເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນໃນປີ 786 ກ່ອນ ຄສ. ມີນັກຊຽວຊານພຣະຄົມພິໄດ້ໃຫ້ຊື່ເພິ່ນວ່າ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ເພື່ອໃຫ້ແຕກຕ່າງກັບຜູ້ກ່ອນທີ່ມີຊື່ຢ່າງດຽວກັນ ຜູ້ໄດ້ນຳກະບົດຕໍ່ກະສັດ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ກະສັດໂຊໂລໂມນທີ່ມີຊື່ວ່າ ເຢໂຣໂບອານ ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ກາຍເປັນກະສັດຄົນທຳອິດຂອງພວກອິສຣາເອນທາງພາກເໜືອ. (1 ກະສັດ 11-15).

ຂໍ້ແນະນຳເຖິງກະສັດ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ຜູ້ຂຽນໄດ້ຕິດຕາມແບບຂຽນຢ່າງດຽວກັນກັບເບື້ອງຕົ້ນຂອງການແນະນຳກະສັດຕ່າງ ໆ ຂອງພວກອິສຣາເອນທາງພາກເໜືອ (2 ກະສັດ 14:23-24). ເຫັນວ່າເປັນການແນະນຳແຕກຕ່າງກັນກັບການແນະນຳຂອງກະສັດທາງພາກໃຕ້ຄື ຢູດາ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ອິສຣາເອນທາງພາກເໜືອກໍມີຄວາມສຳພັນກັບກະສັດຢູດາທາງພາກໃຕ້ທີ່ເວົ້າເຖິງການປົກຄອງອານາຈັກເປັນລະຍະ, ເວົ້າເຖິງເມືອງເອກທີ່ກະສັດໄດ້ປົກຄອງ, ແລະສຳຮວດການປົກຄອງຂອງກະສັດນັ້ນ.

ກະສັດທຸກຄົນທີ່ໄດ້ປົກຄອງໃນເມື່ອມີການສຳລວດແລ້ວໃນປີ 1 ແລະ 2 ກະສັດ ກໍເປັນວ່າເປັນຜູ້ປົກຄອງທີ່ບໍ່ດີເວັ້ນໄວ້ແຕ່ ກະສັດ ເຢຣີໂບອາ ທີ 2 (14:24). ພວກເຂົາຄິດວ່າອານາຈັກໄດ້ເກີດຂຶ້ນກໍຍ້ອນການກະບົດ (ຕໍ່ສູ້ເຊື້ອວົງຕະກູນຂອງກະສັດ ດາວິດ). ຄວາມຈິງແລ້ວຈະບໍ່ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນໃນເມື່ອການເລີ່ມນັ້ນບໍ່ດີ. ຕົວຢ່າງທີ່ບໍ່ດີກໍແມ່ນ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 1 ໄດ້ຕັ້ງສູນກາງນະມັສການທີ່ ເມືອງ ດານ ແລະເມືອງ ເບັດໂຕ ເພື່ອຈະຊິງກັບບ່ອນນະມັສການໃນເມືອງເຢຣູຊາເລັມ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ປົກຄອງຄົນຕໍ່ມາກໍໄດ້ສືບຕໍ່ຄວາມຜິດພາດຂອງບ່ອນນະມັສການ, "ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫັນໝິຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງກະສັດ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 1 ຜູ້ເປັນລູກຂອງ ນາບັດ" (14:24).

ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ໄດ້ຄອງຮາດຈາກເມືອງເອກຂອງຊານາເຣັວ (14:23). ໂອນຣີ ແລະ ອາແຣບເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕັ້ງໃຫ້ເມືອງຊານາເຣັວກາຍເປັນເມືອງເອກຂອງອິສຣາເອນ. ໃກ້ກັບເມືອງ ຊັກກັນ ໃນກາງພູທີ່ເປັນເມືອງທີ່ມີຄວາມປອດພັຍດີ. ເມືອງນີ້ໃຊ້ເປັນເມືອງເອກຈົນພວກອິສຣາເອນໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະຈາກກຳມີຂອງພວກອາຊາເຣັວ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ກະສັດ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ໄດ້ຖືກປະນາມ, ແຕ່ມີນັກຂຽນຫລາຍໆຄົນໄດ້ຍົກຍ້ອງວ່າເພິ່ນໄດ້ເຮັດສິ່ງດີບາງຢ່າງ. ເພິ່ນຍັງໃຫ້ຄະແນນ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 1 ເຖິງຄວາມສຳເຣັດດ້ານທະຫານ (14:28) ຊຶ່ງເປັນຜົນດີເຖິງການຂຍາຍເຂດແດນ (14:25, 28). ຕອນນີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າກະສັດ ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສຳພັນກັບອານາຈັກທາງເໜືອ ແລະພາກຕາເວັນອອກກັບອາຊານາຈັກຂອງກະສັດດາວິດ ແລະກະສັດໂຊໂລໂມນ (14:28). ໄດ້ອ້າງເຖິງອານາຈັກຢູດາ ທາງພາກໃຕ້ ທີ່ເປັນປະເທດນ້ອຍໃນແຄ້ວນ-ຊີຣີອາ.

ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ໄດ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນ ອິສຣາເອນຢ່າງຍາວນານໂດຍຄວາມສຸກຈາກ (786-746 ກ່ອນ ຄສ). ຜູ້ປະກາດ ອາໂມດໄດ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສມັຍການປົກຄອງຂອງທ່ານ. ຄຳເວົ້າຂອງ ອາໂມດໄດ້ເປີດເຜີຍວ່າ ນັ້ນເປັນເວລາອຸດົມສົມບູນຍິ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຕຳນິຄົນຮັ່ງມີຜູ້ຫາໂອກາດເອົາປຽບຄົນທຸກຍາກ. ການກ່າວປະນາມຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມອາໂມດນີ້ວ່າ ປະເທດນີ້ບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີເພາະຄົນຮັ່ງມັກໃຊ້ຄົນທຸກຈົນເກີນໄປ. ຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີຂອງພວກອິສຣາເອນນີ້ກໍແມ່ນພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົາ. ແທນທີ່ຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາພາກັນມີຊີວິດຢ່າງໜ້າຊື່ໃຈຄິດ ຫລືຢູ່ກັບຄວາມຫວັງຈອມປອມ.

ພວກເຂົາພາກັນປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ວ່າພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ ແລະໄດ້ເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າ.

ພວກອິສະຣາເອນຖືວ່າຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳປະກາດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ (14:25). ກິດລັບມີຢູ່ວ່າ "ໂຢນາ ລູກຂອງ ອາມິດທັຍ" ນັ້ນເປັນພາສາຄ້າຍກັບຢູ່ໃນປີ້ມ ໂຢນາ 1:1, ໃນປີ້ມໂຢນາ ບໍ່ເຫັນໄດ້ເວົ້າເຖິງການຂຍາຍຊາຍແດນຂອງພວກອິສະຣາເອນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີຄວາມເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອັນໃດມາຫາອິສະຣາເອນເລີຍ. ແຕ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮືອງຄວາມເປັນຫວ່າງເຖິງຄົນອັດຊີເຮັວ. ເຫມືອນດັ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ອາໂມດ ວ່າບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄວາມອດົມສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກ (2 ກະສັດ 14:26) ຫວນກັບໄປເຖິງ ປີ້ມອິພິບ 2:23-25, ທີ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເປັນຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການເປັນທາດໃນປະເທດເອຍິບ ຂອງພວກອິສະຣາເອນ.

ເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ໄດ້ມີຄວາມຢູ່ເຍັນເປັນສຸກໃນການປົກຄອງຢ່າງຮັ່ງມີ, ແຕ່ເມື່ອເວລາເຜີນຕາຍ ທຸກສິ່ງຢ່າງໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ. ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງອິສະຣາເອນທີ່ມີຄວາມສຸກ ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບປະສົບການຢ່າງນີ້ອີກເລີຍ. ໃນປີ້ມກະສັດຂອງອິສະຣາເອນ (2 ກະສັດ 14:28) ນັ້ນແມ່ນບັນຊີຂອງເຊື້ອວົງກະສັດທີ່ພວກທັມບັນດິດໄດ້ເກັບຮັກສາໄວ້ໃນວັງ.

2. ການຫລອກລວງພາຍໃນ (2 ກະສັດ 15:8-10, 13-14)

ໃນເມື່ອກະສັດເຢໂຣໂບອານ ທີ 2 ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກສະບາຍແລະຮັ່ງມີໃນການປົກຄອງອາຊບັນລັງ, ກະສັດອາຊາຣິອາ (15:1-17; ທີ່ມີຊື່ອີກວ່າຢູຊິອາ, 15:13) ມີປະສົບການເໝືອນກັນໃນການປົກຄອງຢູດາ (783-742 ກ່ອນຄສ.). ໃນເມື່ອກະສັດເຢໂຣໂບອານທີ 2 ຕາຍ ຊັກຂາຣິຢາຜູ້ເປັນລູກຊາຍໄດ້ຂຶ້ນບັນລັງແທນເປັນກະສັດ ເພິ່ນໄດ້ຄອງຮາດໄດ້ພຽງຫົກເດືອນເທົ່ານັ້ນ (746-745 ກ່ອນ ຄສ.). ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງບໍ່ດີເມື່ອທຽບກັບກະສັດອື່ນໆ. ເພິ່ນໄດ້ຖືກສັງຫານດ້ວຍຄົນພາຍໃນທີ່ນຳພາດ້ວຍຊາລຳ. ຊັກຂາຣິຢາເປັນຍາດພຣະວົງສຸດທ້າຍຂອງກະສັດ ເຢຣູ (15:12; 2 ກະສັດ 10:30).

ການຄອງຕົ້າແຫ່ງດ້ວຍອຳນາດຍ່ອມເປັນວິທີທາງຂອງອານາຈັກອິສະຣາເອນທາງພາກເໜືອ. ຕົວຢ່າງນັ້ນມີ ຫລາຍຄົບອາດຊາ (1 ກະສັດ 15:27-28); ຊິມຣີ (1 ກະສັດ 16:10; ໂອມຣີ (1 ກະສັດ 16:15-20); ແລະເຢຣູ (2 ກະສັດ 9-10). ເປັນໜ້າເສົ້າສລົດໃຈທີ່ພວກອິສະຣາເອນໄດ້ມີການຄຸ້ມເຄີຍກັບການຂ້າຜັນລັ່ນແທງກັນຢ່າງນີ້. ຊາລຳໄດ້ຮ່ວມຫົວສັງຫານກະສັດຂອງອິສະຣາເອນ "ຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ" (15:10).

ການຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ເລີ່ມຈາກການປົກຄອງສັ້ນໆຂອງຊາລຳ ແລະການໂຫດຮ້າຍນັ້ນກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນໃນການປົກຄອງຂອງເພິ່ນພຽງເດືອນດຽວ. ຕໍ່ມາເມນາແຮມກໍໄດ້ວາງແຜນຄາດຕະກັນຊາລຳ. ທີ່ຊາ (15:14), ເປັນເມືອງເອກຂອງອິສະຣາເອນທີ່ຕັ້ງຢູ່ປະມານ 6 ໂມຈາກເມືອງຊັກກັນ ກ່ອນສ້າງເມືອງຊານາເຮັວຂຶ້ນ (1 ກະສັດ 14:17; 16:23-24). ຊາລຳບໍ່ໄດ້ປົກຄອງປະເທດດົນພໍທີ່ຈະສຳຮວດໃຫ້ຄະແນນໄດ້. ການປົກຄອງຂອງເພິ່ນບໍ່ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຍັງເລີຍ. ພວກອັດຊີເຮັວບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ກະສັດອິສະຣາເອນເລີຍ ໂດຍເອີ້ນຊາລຳວ່າ ບໍ່ແມ່ນລູກ ຂອງຜູ້ໃດ. ຫລືເປັນຄົນຂາດພໍ່

ຕົນຫາຢາກມີອຳນາດເປັນພາບທີ່ໜ້າລັງກຽດ ໂດຍສະເພາະແລ້ວມີການຄາດຕະກັນເກີດຂຶ້ນຖ້າມາກາງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນສິ່ງໜ້າເບື້ອເມື່ອໃຊ້ກິນອຸປະກອນໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດວຽກເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ຜົນປະໂຫຍດ.

3. ແຊກແຊງຈາກພາຍນອກ (2 ກະສັດ 15:17-30)

ເມນາແຮມ (747-737 ກ່ອນ ຄສ.) ເປັນກະສັດຜູ້ດຽວທີ່ຕາຍຢ່າງທັມມະຊາດໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສັງຫານໂດຍການນອງເລືອດ. ໃນການປົກຄອງຂອງເພິ່ນ ອານາຈັກອິສະຣາເອນກໍໄດ້ສືບຕໍ່ແບບຢ່າງທີ່ນ້ອມອຽງເຂົ້າໄປເຖິງສະພາບເສື່ອມເສັຽ. ຜູ້ອ່ານແລະຜູ້ຂຽນເຖິງເຮືອງກະສັດອື່ນໆ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າເພິ່ນກໍໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດຫລາຍ ແລະບໍ່ສົມຄວນເປັນຜູ້ນຳຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດແຕ່ການຊົ່ວຮ້າຍ "ໃນຊົ່ວລະຍະການປົກຄອງ" (2 ກະສັດ 15:18).

ໃນລະຍະການປົກຄອງຂອງກະສັດເມນາແຮມ ພວກອິສຣາເອນໄດ້ພົບກັບການແຊກແຊງຈາກອຳນາດຄົນພາຍນອກ (15:19-20). ພວກຊ່ວຍຊານໃນການອະທິບາຍພຣະຄຳຕອນນີ້ມີບັນຫາ ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນພ້ອມກັນເຖິງຄວາມໝາຍອັນແທ້ຈິງ. ກະສັດເມນາແຮມອາດເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະ ຫລືເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບເພາະການກະທຳຂອງຕົນເອງ.

ຕາມຄວາມເຫັນທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ພວກອັດຊີເຮັວໄດ້ລູກລານຍິດເອົາແຜ່ນດິນອິສຣາເອນເປັນແຜ່ນການຂອງເຂົາເອງ. ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາອ່ອນກຳລັງລົງ, ທີຣັດ-ປີລີເຊີ 3 (745-727 ກ່ອນ ຄສ) ເປັນຜູ້ວາງແຜນ ແລະ ກໍ່ຕັ້ງໃຫ້ພວກອັດຊີເຮັວມີກຳລັງຂຶ້ນມາອີກ. "ພູຮູ" (15:19) ແມ່ນຊື່ບັນລັງທີ່ເພິ່ນໝາຍໄວ້ໃນເມື່ອໄດ້ຊ້ຍຊະນະພວກບາບີໂລນ. ທີຣັດ-ປີລີເຊີໄດ້ລູກລານຍິດເອົາແຜ່ນດິນພວກອິສຣາເອນກໍເພາະເພິ່ນຢາກຂຍາຍເຂດແດນ. ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດເມນາແຮມ ຈຶ່ງຕ້ອງຈ່າຍເງິນສິນບິນໃຫ້ເພື່ອຮັກສາຄວາມສງົບ. ການທີ່ຍອມຈ່າຍເງິນໃຫ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກອິສຣາເອນຍອມຮັບວ່າພວກເຂົາມີອຳນາດເໝືອດີນ.

ຈະແມ່ນໃນຮູບພາບໃດກໍຕາມທີ່ພວກອັດຊີເຮັວຢູ່ໃນປະເທດອິສຣາເອນ, ກະສັດ ເມນາແຮມຕ້ອງຈ່າຍເງິນຫລາຍເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາ ເພິ່ນຈ່າຍເປັນຕ້ອງໃຫ້ປະຊາຊົນເສັງສ່ວຍຫລາຍຂຶ້ນ (15:20). ການຈ່າຍເງິນເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມປອດພ້ອມນັ້ນໄດ້ເປັນຜົນເສັງຫາຍທີ່ນຳໄປເຖິງພາວະສຸກເສີນເກີດຂຶ້ນ.

ກະສັດເມນາແຮມໄດ້ຕາຍໄປ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍທີ່ມີຊື່ວ່າເຜກາທິອາໄດ້ຄອງບັນລັງແທນ (15:23-26). ບໍ່ນານເພິ່ນກໍໄດ້ລາອອກ (737-736 ກ່ອນ ຄສ). ປະເທດຊາດກໍຍັງໄດ້ມຸ່ງໜ້າເຂົ້າໄປຫາທາງເສື່ອມສູນຕາມຜູ້ປົກຄອງມາກ່ອນນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ກະທຳສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕາມສາຍພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຜກາ "ຜູ້ນຶ່ງໃນຫົວໜ້າໃຫຍ່ໃນວັງ" ໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການຂ້າເຜກາຮີອາ "ໃນປ່າໄມ້ທີ່ອ້ອມບ້ອງກັນວັງ" (15:25). ການຄາດຕະກຳນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພາະເປັນການຮ່ວມມືຈາກພາຍໃນ ຫລືກຸ່ມໃນວັງນັ້ນເອງ.

ເຜກາ (736-732 ກ່ອນ ຄສ) ເພິ່ນໄດ້ຖືກແນະນຳວ່າເປັນກະສັດທີ່ບໍ່ດີ (15:27-28). ເພິ່ນໄດ້ຄອງບັນລັງເປັນເວລາ "ຊາວປີ" (15:25). ເປັນການລຳບາກໃນການເວົ້າເຖິງລຳດັບຂອງກະສັດເວລາເອົາມາທຽບກັບກະສັດຂອງປະເທດຢູດາ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ແມ່ນອນແມ່ນເວລາໃດ ເຜກາໄດ້ເລີ່ມໂຄ່ນລົ້ມຕໍ່ສູ້ກັບອຳນາດຂອງກະສັດ ເມເນແຮມ ແລະຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດ.

ໃນເວລາ ເຜກາປົກຄອງບັນລັງ ຕີຣາດ-ປີລີເຊີ ຜູ້ນຳອັດຊີເຮັວກໍໄດ້ເຂົ້າມາໃນປະເທດອີກ (15:29). ການເຂົ້າມາແນວນີ້ແມ່ນການລູກລານຍິດເອົາ. ເພິ່ນໄດ້ຊະນະເຂດແດນທາງເໜືອ (ຄາລິເລ) ແລະທາງຕາເວັນອອກ (ກິລິດ) ທີ່ເປັນໃຈກາງຂອງອິສຣາເອນ. ການຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນກໍເປັນອີກປະການນຶ່ງຂອງພວກອັດຊີເຮັວປົກຄອງ (15:29) ພວກອັດຊີເຮັວຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນປະປົນກັນໄປເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຄິດເຖິງແຕ່ຊາດເກົ່າຂອງຕົນເອງ ແລະເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມຈຶ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ອັດຊີເຮັວ.

ສິ່ງທີ່ເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃຫ້ປະຕິບັດ

ເຫັນວ່າກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນທຸກຄົນໃນບົດຮຽນນີ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຕໍ່ປະຊາຊົນ. ດັ່ງນັ້ນ ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມລຳບາກໃນເມື່ອມີຜູ້ນຳບໍ່ດີ. ການເປັນຜູ້ນຳນັ້ນມີພາຣະຮັບຜິດຊອບຫລາຍ. ຜູ້ນຳທີ່ບໍ່ດີຍ່ອມໃຊ້ອຳນາດໃນທາງຜິດ ແລະໃຊ້ຄົນອື່ນເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ປໂຍດ, ແຕ່ຜູ້ນຳທີ່ດີໃຊ້ອຳນາດຂອງຕົນຢ່າງຖືກຕ້ອງແລະຢ່າງສລຽວສລາດ.

ຄຳເວົ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຄຸນນະວຸທິສອງຢ່າງ. ຜູ້ນຳດີໄດ້ແນະນຳ, ນຳພາແລະເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ຄົນກະທຳເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະກຽດ. ຜູ້ນຳທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ມີຄຸນສົມບັດແລະເຂົ້າໃຈເຖິງທິດທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຜູ້ນຳທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຕ້ອງມີກສເມີວ່າອັນໃດເປັນສິ່ງດີທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຕ້ອງການ ແລະຍິນຍອມເສັງສະລະເຮັດເພື່ອຜູ້ທີ່ຕິດຕາມຕົນ.

ທຸກກຸ່ມຕ້ອງການຜູ້ນຳທີ່ມີຄຸນສົມບັດດີ. ຖ້າຂາດຄຸນສົມບັດດີແລ້ວ ກຸ່ມນັ້ນກໍນ້ອມຕົວເຂົ້າໄປໃນທາງຜິດທີ່ນຳໄປເຖິງຄວາມຈິບຫາຍ, ຫ່າງໄກຈາກຈຸດປະສົງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ການຄອງຮາດຂອງກະສັດ ເຢໂຣໂບອາມ ທີ່ 2 ເປັນຕົວຢ່າງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າລົດນ້ອຍຖອຍລົງດ້ວຍວິທີຢ່າງໃດ?
2. ກະສັດເມນາແຮມ ອາດໄດ້ເຊີນເອົາພວກອັດຊີເຮັງເຂົ້ານາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ແຊກແຊງການເມືອງພາຍໃນຂອງພວກອິສຣາເອນ. ມີອັນໃດບໍ່ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຊີນເຂົ້ານາທີ່ເປັນສິ່ງມີຄວາມສາມາດທໍາລາຍຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້?
3. ແມ່ນຫຍັງເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ນໍາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມ? ແມ່ນຫຍັງແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຕິດຕາມເພື່ອຈະຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ນໍາຮັບໃຊ້ໄດ້ດີ?
4. ຜູ້ນໍາຫລາຍຄົນຈະບໍ່ຖືກຂ້າສິ່ງຫນ້າໄດ້ນຳໃນດ້ານຮ່າງກາຍເໝືອນກັບກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນ, ແຕ່ຜູ້ນໍາໃນສັມຍໃໝ່ນີ້ໄດ້ໃຊ້ອໍານາດໄປໃນທາງຜິດດ້ວຍວິທີໃດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 10

ການສູດສິ້ນຂອງປະເທດຊາດ

ຂໍ້ພຣະຄົມຟິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ກະສັດ 17: 1-18, 21-23

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຟິ: 2 ກະສັດ 17

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຫລາຍໆຄົນນຳຄວາມພິນາດມາສູ່ຕົວເອງ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງຫລາຍໆປະເທດຈຶ່ງຜັງທະລາຍ ແລະກາຍເປັນພຽງແປວຜຸ່ນໃນປະວັດສາດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ການຜ່າຍແພ້ຂອງອິສະຣາເອນ ແລະການອົບອຸປະສັບຈາກດິນແດນ ຈົນບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ກັບເປັນປະເທດອີກ ແລະເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ທິດທາງທີ່ຈະຫລີກເວັ້ນສະພາບເຊັ່ນນັ້ນໃນສະໄໝນີ້.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມຟິສຳລັບສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົນບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.

ຄຳນຳ

ຄວາມຈິງຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຖືກກັບສ່ວນບຸກຄົນ ແລະກຸ່ມບຸກຄົນ (ປະເທດ). ຄວາມຜິດບາບຂອງນະນຸດຈະບໍ່ມີຜົນຢ່າງອັນນອກຈາກຄວາມພິນາດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລົງໂທດຄວາມຜິດບາບ.

ພຣະທັມ 2 ກະສັດ 17 ບັນທຶກການສູດສິ້ນຂອງປະເທດອິສະຣາເອນ. ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ໄດ້ບອກເຖິງການສູນເສັຽປະເທດ ພ້ອມດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ພາໃຫ້ມີການສູນເສັຽນັ້ນ. ຂໍ້ 1 ເຖິງ 6 ໄດ້ບອກເຖິງເຫດການໃນຊ່ວງສິບປີສູດທ້າຍຂອງປະເທດອິສະຣາເອນ. ນອກນັ້ນພຣະທັມຕອນນີ້ຍັງໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງເຫດການນີ້ສຳລັບພວກເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມີແຜນການໄວ້ສຳລັບຊົນຊາດອິສະຣາເອນ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານດິນແດນໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ເປັນປະເທດຊາດແບບສົນບູນ. ນອກນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງປະທານລະບຽບໃນການດຳລົງຊີວິດ. ແຕ່ອິສະຣາເອນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຜັງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຈຶ່ງຕັດສິດຂອງພວກເຂົາໃນການທີ່ຈະຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງນັ້ນຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳປະເທດອິສະຣາເອນໄປສູ່ຈຸດອາວະສານ. ການສູດສິ້ນຂອງອິສະຣາເອນ ຄວນຈະເປັນການເຕືອນສຳລັບປະເທດຢູດາບໍ່? ສິ່ງນີ້ສາມາດເປັນຄຳເຕືອນສຳລັບພວກເຮົາ ຜູ້ທີ່ເປັນໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ຖືກການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ກະສັດ 17:1-6)

ກະສັດຄົນສູດທ້າຍຂອງອິສະຣາເອນແມ່ນໂຣເຊຢາ (732-724 ກ່ອນ ຄ.ສ). ເປັນເລື່ອງໜ້າຄິດ ທີ່ກະສັດຜູ້ນີ້ຊື່ທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ພື້ນ" ກາຍເປັນຜູ້ໄດ້ເຫັນການພິພາກສາທຳລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊຶ່ງແຕກແຕ່ງກັບໂຢຊວຍ (ແປວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ພື້ນ") ທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ນຳອິສະຣາເອນເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ໂຮເຊຢາໄດ້ຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດຫລັງຈາກການກໍ່ກະບົດ ແລະການສັງຫານກະສັດເປກາ (2 ກະສັດ 15:30) . ໂຮເຊຢາເປັນກະສັດທີ່ມີຄວາມນິຍົມນ້ອຍ ແຕ່ກໍຍັງດີກວ່າບັນດາກະສັດທັງຫລາຍຂອງອິສຣາເອນ (17:2) . ພຣະທັມບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງການນັບຖືຂອງໂຮເຊຢາ ອາດຈະເປັນເພາະໃນການບົກຄອງຂອງທ່ານ ປະເທດອິສຣາເອນໄດ້ຖືກຈູ່ໂຈມຈາກພວກສັດຕູສູນເມີ ໂດຍສເພາະແມ່ນປະເທດອັດຊີເຮັວ.

ກະສັດຊານມາເນເຊ ທີ່ຫ້າ ແຫ່ງອັດຊີເຮັວ (727-722 ກ່ອນ ຄ. ສ) ເປັນລູກ ແລະເປັນຜູ້ສືບບັນລັງຕໍ່ຈາກກະສັດຕິກະລາດ ປີເລເຊ (15:19-20) ຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີອຳນາດໃນສມັຍນັ້ນ. ປະເທດທັງຫລາຍ ທັງໃກ້ແລະໄກໄດ້ພາກັນຍອມເສັຽສ່ວຍໃຫ້ອັດຊີເຮັວ. ໂຮເຊຢາໄດ້ສືບຕໍ່ການເສັຽສ່ວຍໃຫ້ກັບລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເຊັ່ນດຽວກັນ (17:3).

ຕົກມາເຖິງຕອນນີ້, ກະສັດໂຮເຊຢາຢາກຈະຢຸດການເສັຽສ່ວຍ ແຕ່ທ່ານກໍຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ໂຮເຊຢາຈຶ່ງໄປຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກປະເທດເອຢິບ ເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ກັບອັດຊີເຮັວ (17: 4). ແຕ່ເອຢິບກໍບໍ່ມີກຳລັງພຽງພໍທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບມະຫາອຳນາດຢ່າງອັດຊີເຮັວ. ເມື່ອກະສັດຊານມາເນເຊຮູ້ວ່າ ໂຮເຊຢາຢຸດການເສັຽສ່ວຍ, ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນການກະບົດ, ເຂົາຈຶ່ງຍົກກຳລັງທະຫານມາໂຈມຕີອິສຣາເອນ; ເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາກຸງຊານາເຮັວ ແລະໄດ້ນຳຊາວອິສຣາເອນໄປເປັນຊະເລີຍ (17:5-6). ກຸງຊານາເຮັວຊຶ່ງເປັນເມືອງຫລວງຂອງອິສຣາເອນໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງອັດຊີເຮັວໃນປີ 722 (ກ່ອນ ຄ. ສ). ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ຖືກແຈກຢາຍໃຫ້ໄປຢູ່ຫ້າແຫ່ງໃນປະເທດອັດຊີເຮັວ (17:24-41).

ປະຕິເສດການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ກະສັດ 17:7-13)

ພຣະທັມ 2 ກະສັດ 17: 7-23 ໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງປະເທດອິສຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຖືກທຳລາຍໃຫ້ສູນສິ້ນໄປ. ຄວາມຈິງແລ້ວບໍ່ແມ່ນປະເທດອັດຊີເຮັວເປັນຜູ້ທຳລາຍປະເທດອິສຣາເອນ ແຕ່ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເອງ. ພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດອິສຣາເອນເພາະການບໍ່ຍອມເຊື່ອຝັງການຊົງນຳຂອງພຣະອົງ, " ການທີ່ກຸງຊານາເຮັວແຕກກໍຍ້ອນຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ " (17:7).

ອິສຣາເອນໄດ້ພາກັນຂາບໄຫວ້ບັນດາພະອິ່ນໆ (17:8) ແລະໄດ້ເຮັດຕາມປະເພນີຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງເຫັນພ້ອມ ແລະສິ່ງທີ່ພຣະອົງກວດຊັງ (17:9-11); ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຝັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງມາໃຫ້ເຕືອນພວກເຂົາ (17: 13). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໂຮເຊອາ ຊຶ່ງເປັນນຶ່ງໃນຜູ້ປະກາດທີ່ໄດ້ຕົກເຕືອນຊາວອິສຣາເອນໃຫ້ປະຖິ້ມການປະພຶດຊົ່ວ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຊື່ອຝັງ (ໂຮເຊອາ 6:1-3; 14:1-3).

ທ້າທາຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະພິໂຣດ (2 ກະສັດ 17:14-18)

ການບໍ່ເຊື່ອຝັງຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນສມັຍດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຊາວອິສຣາເອນຫລາຍຊົ່ວຄົນໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ອິສຣາເອນບໍ່ຖືຮັກສາຄຳພັນສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງພວກທີ່ອອກມາຈາກເອຢິບກັບໂມເຊ (17:14-15). ອິສຣາເອນໄດ້ຫລໍ່ຮູບງົວຂຶ້ນມາຂາບໄຫວ້, " ພວກເຂົາຍັງເຮັດຮູບຂອງແມ່ອາເຊຣາ, ຂາບໄຫວ້ດວງດາວ, ແລະຮັບໃຊ້ບາອານ " (17: 16). ການເຜົາລູກເປັນເຄື່ອງບູຊາຕາມປະເພນີຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນ, ການປົກສາໝໍຜີໝໍ ແລະສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆ (17: 17) ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໄດ້ສ້າງພຣະພິໂຣດໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸຣຸດຂອງອິສຣາເອນ.

ອີງຕາມຂໍ້ມູນທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລົງໂທດຊາວອິສຣາເອນ ຈຶ່ງເປັນເລື່ອງສົມຄວນ. ໃນຕອນນີ້ ໂທດກັນຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຊາວຢູດາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຜິດເໝືອນກັນ. ຊາວຢູດາກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາ

ກໍາໄດ້ປະຕິບັດຕາມຕົວຢ່າງນິຄອງປະເພນີຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະທັຍ (17:19-20).

ສົມຄວນຖືກພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າ (2 ກະສັດ 17:21-23)

ພຣະທັມສາມຂໍ້ນີ້ໄດ້ສລຸບຊ່ວງເວລາ 200 ປີທີ່ອິສຣາເອນໄດ້ກາຍເປັນປະເທດ (922-722 ກ່ອນ ຄ. ສ) ຊຶ່ງເກີດພາຍຫລັງການແຍກກັນລະຫວ່າງເໜືອແລະໃຕ້. ອານາຈັກເໜືອໄດ້ກຳເນີດຂຶ້ນມາເພາະການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດບັນລັງສ່ວນນຶ່ງອອກຈາກເຊື້ອສາຍກະສັດດາວິດ ແລະເຮໂຣໂບອາມ ໂດຍແຍກອິສຣາເອນອອກຈາກຢູດາ (17: 21) ແລະໄດ້ໃຫ້ເຮໂຣໂບອາບ ທີ່ນຶ່ງເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ (1 ກະສັດ 11:31).

ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນເປັນປະເທດມາກະສັດເຮໂຣໂບອາມໄດ້ພາຊາວອິສຣາເອນທຳຄວາມບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາໄດ້ເສັຽຊີວິດແລ້ວ, ຄົນຍຸກຕໍ່ໆໄປກໍຍັງພາກັນສືບຕໍ່ເຮັດບາບ (17:22). ສລຸບແລ້ວກໍຄືວ່າອິສຣາເອນໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ນີ້ເກີດຈົນເຖິງມີຕາຍ (17:23). ຊາວອັດຊີເຮັດທີ່ໄດ້ກວາດຊາວອິສຣາເອນໄປເປັນຊະເລີຍ ກໍໄດ້ແຍກຍ້າຍພວກເຂົາໃຫ້ອອກເປັນຫລາຍກຸ່ມ ຂຍາຍໄປທົ່ວປະເທດອັດຊີເຮັດ (17:26) ຈົນເຖິງເທົ່າທຸກວັນນີ້ (ຊຶ່ງໝາຍເຖິງເວລາທີ່ພຣະທັມ 2 ກະສັດໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້).

ສລຸບ

ແນວນອນພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປຽບທຽບອິສຣາເອນໃນສໝັຍນັ້ນ ກັບປະເທດຂອງພວກເຮົາໃນສໝັຍນີ້; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາອິສຣາເອນເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືໃນການໂຖ່ມະນຸດໃຫ້ພື້ນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລືອກປະເທດຂອງພວກເຮົາ. ອິສຣາເອນໄດ້ມີການປົກຄອງໂດຍກະສັດ ແຕ່ປະເທດຂອງພວກເຮົາມີການປົກຄອງແບບປະຊາທິປະໄຕ.

ແຕ່ສິ່ງທີ່ຄວນຈິດຈຳກັດ ມະນຸດທຸກຊາດທຸກພາສາຈະຕ້ອງຖືກພຣະເຈົ້າພິພາກສາ. ພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາຜູ້ທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ. ຄົນອິສຣາເອນ ໃນສໝັຍນັ້ນ ກໍປຽບສະເໝືອນຄົນຄຣິສຕຽນໃນສໝັຍນີ້ ເພາະພວກເຮົາກໍເປັນໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນບົດຮຽນຈາກພຣະທັມໃນຕອນນີ້ ຈຶ່ງມີຄຳເຕືອນສຳຄັນສຳລັບພວກເຮົາທັງຫລາຍໃນປັດຈຸບັນນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ການປະພຶດຂອງກະສັດເຮໂຣໂບອາມ ໄດ້ສອນຫຍັງສຳຄັນເຮື່ອງຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຂອງຄົນແຕ່ລະຍຸກ?
2. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພວກເຮົາເຮັດຢູ່ໃນສໝັຍນີ້ ທີ່ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າ?
3. ທ່ານເຫັນພ້ອມກັບການປຽບທຽບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອິສຣາເອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອະເມຣິກາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໃນບົດຮຽນນີ້ ຫລືບໍ່? ຖ້າບໍ່ເຫັນພ້ອມ, ທ່ານຄິດແນວໃດ?
4. ຖ້າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຄຸ້ມຄອງທຸກຢ່າງໃນໂລກນີ້, ທ່ານຈະອະທິບາຍໄດ້ແນວໃດກ່ຽວກັບກໍລະນີທີ່ມີຜູ້ນຳປະເທດຫລາຍໆຄົນໄດ້ຂົ່ມເຫງປະຊາຊົນຂອງຕົນ? ພຣະເຈົ້າກຳລັງຢູ່ໃສ?
5. ອິສຣາເອນພາດໂອກາດຂອງການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເພາະຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງເຂົາ. ພວກເຮົາຈະພາດໂອກາດແນວໃດແດ່ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?

ບົດຮຽນທີ 11

ເວລາສະພາບການສຸກເສີນ

ຂໍ້ພຣະຄົມຟິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ກະສັດ 18:1-19, 29-31; 19:1-11,14-20
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຟິ:	2 ກະສັດ 18-19
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄົນທີ່ສັດຊື່ແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໃນຊີວິດຈາກພຣະອົງ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ໃນເວລາສະພາບສຸກເສີນ ພວກເຮົາສາມາດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຊ່ວຍໄດ້ບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອນຳພາຫ້ອງຮຽນໃຫ້ສລຸບເຖິງຄວາມໝາຍໃນເລື່ອງພວກອັດຊີເຣັຍ ໄດ້ທຳທາຍຕໍ່ກະສັດເຊເຊຄີອາ ທີ່ເຜີນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດປະຈຳວັນ.

ຫນ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ເນັ້ນຫນັກວ່າພຣະຄົມຟິມີອຳນາດນຳພາໃນຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນທົ່ວໄປ
- ເພື່ອເສີມສ້າງຊີວິດໃຫ້ຈະເຣີນ, ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດ.

ບົດນຳ

ພວກເຮົາມີສອງທາງເລືອກເວລາພົບກັບຄວາມທຸກລຳບາກ. **ນຶ່ງ**, ພວກເຮົາພະຍາຍາມຈະຊ່ວຍຕົວເອງດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງຕົນ. **ສອງ**, ຫລື ພວກເຮົາເຜິ້ງແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາ.

ເດືອນ 5 ປີ 2003 ມີນັ້ນເປັນມື້ອາກາດດີທີ່ສຸດສຳລັບນັກກີລາບິນຂຶ້ນພູ. ຜູ້ຊາຍຄົນນຶ່ງມີຊື່ວ່າ ແຣສເຕີນ ອາຍຸ 27 ປີໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູໃນຣັດ ຢູທາ ແລະລາວຄິດວ່າຖ້າສຳເລັດລາວຈະໄປບ່ອນສູງກວ່ານັ້ນທີ່ຣັດ ອາລາສກາ. ມື້ນັ້ນມີອັນຕະລາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພາະມີກ້ອນຫີນເຈື່ອນ, ແຂນຂວາຂອງລາວໄດ້ຖືກກ້ອນຫີນ 800 ປອນທັບຢູ່. ລາວບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຕົນເອງໄດ້. ໃນມື້ທີ່ສາມເຫັນວ່າອາຫານການກິນກໍໝົດແລ້ວ. ລາວຢູ່ໃນສະພາບສຸກເສີນທີ່ສຸດ. ໃນມື້ທີ່ຫ້າລາວຕ້ອງຕັດສິນໃຈເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງ. ລາວໄດ້ໃຊ້ມິດນ້ອຍຕັດກ້າມເນື້ອແລະເສັ້ນເອັນ ແລະຫັກກະດູກໃນແຂນກ້າຂວາຂອງລາວ. ໃນບໍ່ເທົ່າໃດຊົ່ວໂມງລາວໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະເອົາຊີວິດລອດ. ລາວໄດ້ເອົາຜ້າຜັນແຂນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເລືອດໄຫລອອກຫລາຍ ແລະໄດ້ຄ່ອຍເຄື່ອນທີ່ລົງມາຈາກພູສູງ. ຫລັງຈາກຍ່າງໄດ້ປະມານ 6 ໂມ ມີພວກຂຶ້ນພູໄດ້ພົບເຫັນແລະໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ລາວໄດ້ຂຽນປຶ້ມຫຼືວ່າສິ່ງທີ່ໃສ່ຊື່ວ່າ ລະຫວ່າງກ້ອນຫີນໃຫຍ່ແລະບ່ອນຍາກໄດ້ບອກເຖິງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງລາວ.

ທ່ານ ແຣສເຕີນ ໄດ້ພົບກັບສະພາບທີ່ສຸກເສີນ ແລະລາວຕ້ອງຕັດສິນໃຈເຮັດສິ່ງນັ້ນຢ່າງເດັດຂາດ. ກະສັດ ເຊເຊຄີອາ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງເມືອງຢູດາ ເຜີນກໍໄດ້ພົບກັບພາວະທີ່ສຸກເສີນ. ເຜີນໄດ້ກະທຳຢ່າງເດັດດຽວ. ເຜີນໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢໂຣວາ, ພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນແລະຢູດາ, ແລະພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊ່ວຍເຜີນໃຫ້ຜົນ.

1. ຝຶກຫັດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ (2 ກະສັດ18:1-8)

ກະສັດເຮຊາຄີອາ ໄດ້ມີຊື່ສຽງດີໃນພຣະຄົມຟີ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນເຮືອງເພິ່ນໃນປະຫວັດສາດທີ່ໄດ້ທຳນວາຍແລ້ວ (2 ກະສັດ 18-20), ການທຳນວາຍໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນມາອີກເປັນຄຳຕໍ່ຄຳໃນປຶ້ມ (ເອຊາຢາ 36-39), ແລະປະຫວັດຂອງພວກປະໂລຫິດ (2 ຂ່າວຄາວ 29-32).

ການແນະນຳເຖິງກະສັດຢູດາໃນປຶ້ມ 1 ແລະ 2 ກະສັດ ໄດ້ເວົ້າເຖິງກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນ, ອາຍຸ, ແລະລະຍະການຄອງຮາດ. ຜູ້ຂຽນຫລາຍຄົນໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ເປັນມານດາຂອງມະເຫສີ. ກະສັດທຸກຄົນໄດ້ຮັບການສຳຮວດ ແລະເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຄະແນນບໍ່ຄ່ອຍດີ.

ກະສັດເຮຊາຄີອາ ໄດ້ປົກຄອງຈາກປີ 715- 687/686 ກ່ອນ ຄສ. ໂຣເຊອາໄດ້ປົກຄອງອິສຣາເອນໃນປີ 732-724 ກ່ອນ ຄສ., ຂໍ້ 1 ອາດໄດ້ເວົ້າເຖິງການປົກຄອງນຳກັນລະຫວ່າງ ຜູ້ເປັນບິດາຂອງກະສັດອາແຣດ (735-715 ກ່ອນ ຄສ.)

ກະສັດເຮຊາຄີອາ ເປັນເຈົ້າຊີວິດຄົນນຶ່ງໃນຈຳນວນສອງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຍົກຍ້ອງບໍ່ເໝາະສົມໃນປຶ້ມນີ້ (2 ກະສັດ 18:3). ໂຢເຊອາ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຈະສຶກສານຳກັນໃນບົດຕໍ່ໄປ, ເພິ່ນກໍເປັນອີກຄົນນຶ່ງເໝືອນກະສັດເຮຊາຄີອາ). ຖ້າທຽບກັບກະສັດດາວິດ ກໍເປັນການໃຫ້ກຽດເປັນຢ່າງສູງ. ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ "ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ" (18:5). ຜູ້ຂຽນໄດ້ອ້າງເຖິງຊື່ກະສັດເຮຊາຄີອາຫລາຍໆເທື່ອ. (ເກົ້າເທື່ອໃນ 2 ກະສັດ 18-19).

ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ປະຕິຮູບສາສນາຄືທຳລາຍຮູບ " ງູຫອງຄຳ " (18:4) ໂມເຊໄດ້ສ້າງງູຫອງຄຳຂຶ້ນມາເປັນຜົນດີ (ຈິດບັນຊີ 21:1-9), ແລະໃນສັດຕະວັດຕໍ່ໄປຄົນໄດ້ໃຊ້ງູຫອງຄຳໄປໃນທາງຜິດ. ໃນຂ່າວຄາວ (2 ຂ່າວຄາວ 29-32) ໄດ້ກ່າວເພິ່ນວ່າກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ສ້ອມແຊມຕິກພຣະວິຫານ, ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ແລະນຳໃຫ້ມີການສລອງສິນປັດສະຄາ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ກະສັດເຮຊາຄີອາ ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມສຳເຣັດທີ່ເພິ່ນສັດຊື່ ແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. (2 ກະສັດ 18:7).

ກະສັດເຮຊາຄີອາກໍຍັງໄດ້ປະຕິຮູບການເມືອງອີກໃຫ້ຂຍາຍອອກໄປ. ເພິ່ນໄດ້ມີອຳນາດເພິ່ນໃນພາກໃຕ້ຂອງເຂດແດນການາອານ, ທີ່ເປັນສູນກາງຂອງພວກຟີລິນຕິນ. ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໄດ້ປະທະກັບກຳລັງຂອງພວກອັດຊາເຣັງທີ່ຜູ້ເປັນບິດາຂອງກະສັດອາແຣດໄດ້ຈ່າຍພາສີໃຫ້. ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ກະສັດເຮຊາຄີອາຈຶດການຈ່າຍພາສີຕໍ່ພວກອັດຊາເຣັງ ໃນເວລານີ້. (ໂຣເຊອາໄດ້ເຄີຍເຮັດມາແລ້ວ ບົດຮຽນທີ10, 2 ກະສັດ 17).

2. ການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຖືກຫົດສອບ (2 ກະສັດ18:9-19, 29-31)

ການທີ່ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນກະບົດຕໍ່ອຳນາດຂອງພວກອັດຊາເຣັງເປັນສິ່ງທີ່ລອງເຖິງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຊຊາໂຣວາ. ເພິ່ນຄົງຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປຫລືບໍ່? ຂໍ້ 9-12 ເປັນການສລຸບຂອງກະສັດສອງຄົນ 17:1-23 ທີ່ເວົ້າເຖິງການຕົກໄປຂອງຊານາເຣັງ ແລະເຖິງເຫດຜົນວ່າເປັນແນວໃດມັນຈິ່ງເປັນຢ່າງນັ້ນ.

ກະສັດເຊັນນາເຊຣິບ ເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກອັດຊາເຣັງ (705-681 ກ່ອນ ຄສ) ໄດ້ໂຈມຕີເມືອງຢູດາ ໃນເມື່ອກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ກະບົດຕໍ່ພວກເຂົາ. ການໃຊ້ກຳລັງທະຫານໂຈມຕີໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນ (705 ກ່ອນ ຄສ. ເຮືອງການໂຈມຕີນີ້ໄດ້ບັດທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄົມຟີເດິນ ແລະປຶ້ມບັນທຶກຂອງພວກອັດຊາເຣັງທີ່ໄດ້ປັ້ນເປັນຮູບໄວ້ຕາມກຳແພງພຣະຣາຊວັງຂອງກະສັດເຊັນນາເຊຣິບໃນເມືອງເນນີວາເພື່ອເປັນປະຫວັດສາດ.

ກາສັດຂອງພວກອັດຊາເຣັງໄດ້ອ້າງວ່າຕົນເອງໄດ້ທຳລາຍບ້ານເມືອງຫລາຍກວ່າ 46 ແຫ່ງໃນເຂດແດນເມືອງຢູດາ. ບ້ານເມືອງແຫ່ງນີ້ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງໜ້າແໜ້ນຕາມຕົນພູເພື່ອເປັນທີ່ປ້ອງກັນຮັກສາທາງເຂົ້າໄປສູ່ເມືອງຢູດາ. ກະສັດຂອງພວກອັດຊາເຣັງໄດ້ຕັ້ງສູນກາງທີ່ລາຈິສ (18:14). ເປັນເມືອງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຮູບປັ້ນຢູ່ຕາມຝາຂອງພຣະຣາຊວັງ.

ກະສັດເຮຊາຄີອາມີຄວາມລະອາຍໃນໃຈດ້ວຍການສະແດງເຖິງອຳນາດຂອງພວກອັດຊາເຣັງຢ່າງນັ້ນ. "ເຮັດຜິດ"

(18:14) ນັ້ນເປັນພາສາເຮັບເຮັດທີ່ແປວ່າຜິດເບົ້າໝາຍ ຫລືເຮັດຜິດບາບ. ເພິ່ນພະຍາຍາມຈະຈ້າງກະສັດຂອງພວກອັດຊີເຮັດດ້ວຍການໃຫ້ຂອງຂວັນເປັນທອງຄຳທີ່ມີຄ່າ. ເພິ່ນຈະຮັກສາຄຳສັນຍາ ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ເອົາເຄື່ອງເອ້ທອງທຳໃນພຣະຣາຊວັງ ແລະໃນພຣະວິຫານໃຫ້ພວກອັດຊາເຮັດ (18:15-16).

ໂຄສິກຂອງພວກອັດຊີເຮັດໄດ້ກ່າວວ່າ ກະສັດເຮຊາຄີອາເປັນຄົນໂງ່ທີ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະເຂົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ກະສັດເຮຊາຄີອາ " ຫລອກລວງ " ຄົນອື່ນໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອເໝືອນເພິ່ນ (18:29). ເຂົາຍັງໄດ້ເວົ້າອີກຕໍ່ໄປວ່າ ກະສັດເຮຊາຄີອາບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົວເອງອອກຈາກອຳນາດຂອງພວກອັດຊີເຮັດໄດ້ເລີຍ. ເຂົາຢາກໃຫ້ເພິ່ນໄວ້ວາງໃຈໃນກຳລັງຂອງອັດຊີເຮັດເທົ່ານັ້ນເພື່ອຈະໄດ້ຄວາມປອດພິຍ ແລະຮຸ່ງມີເປັນດີ (18:31). ບໍ່ມີປະເທດໃດຫລືພຣະໃດສາມາດຕໍ່ຕ້ານອຳນາດຂອງອັດຊີເຮັດໄດ້ຢ່າງສຳເຣັດ (18:33-35). ຄຳເວົ້າຂອງໂຄສິກຂອງພວກອັດຊີເຮັດ ນັ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ລາຍງານຕໍ່ພຣະອົງ (18:37).

3. ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຜົນ (2 ກະສັດ19:1-11)

ໃນເມື່ອກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ຍິນຄຳລາຍງານດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈິກເສື້ອທົງແລະເອົາກະສອບເຂົ້າມານຸ່ງ ເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຖ່ອມຕົວແລະນ້ອຍໃຈຮ່ວມກັບພວກຄົນທຸກຍາກ (19:1). ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ສະແດງໃຫ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະພວກມະຫາປະໂລຫິດຮູ້ວ່າ ພຣະອົງມີບັນຫາທາງຈິດວິນຍານບໍ່ແມ່ນເຮື່ອງການເມືອງ (19:2). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີໜ້າທີ່ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນອື່ນ.

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມສາມາດເຂົ້າໄປຫາກະສັດໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖືກເຊີນ, ແຕ່ຕອນນີ້ກະສັດໄດ້ຮ້ອງຂໍຄຳເຫັນຢ່າງສັກສິດຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເພື່ອຄວາມແນ່ໃຈ. 1. ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ບອກເຖິງຄວາມໝົດຫວັງທີ່ຢູ່ດາກຳລັງໄດ້ປະເຊີນຢູ່ (19:3). 2. ກະສັດເຮຊາຄີອາຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກເອຊາຢາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຣວາ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ບອກໃຫ້ເພິ່ນນຳເອົາຄວາມຂັດສົນຕ່າງໆເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໃນການອ້ອນວອນ.

ເອຊາຢາໄດ້ເອົາເຮື່ອງຕ່າງໆເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ແລະຕອບສນອງຄຳຮ້ອງຂໍຂອງກະສັດເຮຊາຄີອາດ້ວຍການໃຊ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ໃຊ້ຫລັກສູດຂອງຜູ້ປະກາດຂ່າວດີ, "ນີ້ແມ່ນສິ່ງພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ" (19:6). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ຕົວແທນໃນໂລກນີ້. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຍັງໄດ້ໃຫ້ຄຳໝູນໃຈຢ່າງເຂັ້ມແຂງວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ແລະບໍ່ໃຫ້ຢ້ານກົວເພາະພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຊ່ອຍຊູ (19:7). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຍັງໄດ້ບອກກະສັດເຮຊາຄີອາວ່າ ກະສັດຂອງພວກອັດຊີເຮັດບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຖອຍໝີເທົ່ານັ້ນ ແລະເຂົາຈະຕາຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.

4. ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດ (2 ກະສັດ19:14-20)

ກະສັດຂອງພວກອັດຊາເຮັດບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເຈາະຈາ ເພິ່ນຍັງໄດ້ສົ່ງເອກກະສານໄປເຕືອນກະສັດເຮຊາຄີອາ (19:14). ເຂົາໄດ້ບອກວ່າມີຫລາຍປະເທດໃນໂລກໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກອັດຊີເຮັດມາແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫລືອມີຊີວິດຢູ່ອີກ (19: 10-13). ເຮື່ອງມີຢູ່ວ່າ ກະສັດເຮຊາຄີອາຈະເປັນຜູ້ເສັ້ນຊັຍຄືຫລາຍໆຄົນໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ. ກະສັດພວກອັດຊີເຮັດ ໄດ້ອວດຕົວວ່າມີທະຫານອ້ອມເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະກະສັດເຮຊາຄີອາເປັນເໝືອນດັ່ງ "ນີກຢູ່ໃນຕຸ້ມ."

ກະສັດເຮຊາຄີອາ ຂາບທູນພາວະສຸກເສີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ (19:16-18). ແນ່ນອນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ບອກອັນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກ. ຄຳຂາບທູນຂອງເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າເພິ່ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງສະພາບການນັ້ນດີ. ການທີ່ເພິ່ນໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍບໍ່ເປັນພຽງຄວາມສົງບັສສຸກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນຊື່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອ. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພວກອັດຊີເຮັດໄດ້ປາບຫລາຍຊາດທີ່ພຣະຕ່າງໆຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດຊ່ອຍໄດ້, ແຕ່ພຣະເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ທຽບກັບພຣະເຢໂຣວາໄດ້ເລີຍເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່.

ກະສັດເຮຊາຄີອາໄດ້ທູນຂໍຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງ (19:19). ເພິ່ນຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເພິ່ນແລະຢູ່ດາກາກການຂົ່ມຂູ່ຂອງກະສັດອັດຊາເຮັດ. ກະສັດເຮຊາຄີອາ ຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ພິນພິຍເພື່ອຊາດອື່ນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະ

ອົງ ຫລືຊາດອື່ນອາດເຂົ້າມາຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາໄດ້ປະກາດວ່າ ກະສັດພວກອັດຊີເຮັງບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໄປຍຶດເອົາກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ຈະໄດ້ຖອຍອອກໄປແລະກັບໄປຍັງເມັເຣເຢ (19:21-34). ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ກະສັດເອຊາຄີອາທີ່ໄດ້ ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ທີ່ສຸດກະສັດຂອງພວກອັດຊີເຮັງກໍໄດ້ຖອຍກັບບ້ານ (19:35-36). ກະສັດຂອງພວກອັດຊີ ເຮັງໄດ້ຕາຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍໃນກຳມີຂອງລູກຊາຍໃນວັງເວລາມີການກະບົດເກີດຂຶ້ນ (19:37).

ກະສັດເອຊາຄີອາເປັນຄົນນຶ່ງໃນສອງຄົນຖືວ່າເປັນກະສັດດິເລີດໃນການປົກຄອງຢູດາ. ໃນເມື່ອເພິ່ນປະສົບກັບ ຄວາມລຳບາກເພິ່ນໄດ້ເພິ່ງໃນພຣະເຢຊູໂຮວາ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈເຕັມສ່ວນ ບາງເທື່ອເພິ່ນໄດ້ ສະແດງທ່າທີ່ເຫັນແກ່ຕົວອອກມາ.

ສິ່ງທີ່ເອົາມາປະກອບໃຊ້

ກະສັດເອຊາຄີອາເປັນຄົນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະຍົກເອົາເພິ່ນເປັນຕົວຢ່າງ. ພວກເຮົາເຊື່ອ ຫລືໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ຫລືພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ການທີ່ເວົ້າວ່າເຮົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່ນັ້ນ ມັນຂຶ້ນກັບ ການມີຊີວິດຢູ່ປະຈຳວັນ. ພວກເຮົາສະແດງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໂດຍການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອ ຄືທ່ານໝໍ ຝຶກຫັດໃຊ້ ຢາຫລືພວກທະນາຍຄວາມຝຶກຫັດໃຊ້ກົດໝາຍ. ໃຫ້ເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ.

ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ກຽດກັບຄວາມເຊື່ອເຮົາໃນພຣະອົງ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ປະເຊີນກັບສະພາບການທີ່ໝົດຫວັງ, ພວກເຮົາ ຄວນເພິ່ງພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງຈະສະຖິດຢູ່ນຳແລະຊ່ວຍໃຫ້ຫລຸດພົ້ນໄປ. ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ ແຂງແຮງຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະອົງໃນເວລາລຳບາກ.

ຄຳຖາມ:

1. ບົດຮຽນໄດ້ກ່າວວ່າກະສັດເອຊາຄີອາ ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນເຫັນວ່າ "ຮ້າຍແຮງເກີນໄປ" ທ່ານຄິດວ່າ ມັນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ? ທ່ານເຫັນດີຫລືບໍ່ເຫັນດີນຳກັບຄຳເວົ້າວ່າຮ້າຍແຮງເກີນໄປ?
2. ໃຫ້ອ່ານ ຢາໂກໂບ 2:14-26. ໃນຂໍ້ດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ເວົ້າເຖິງການທົດລອງ ເໝືອນການປະພຶດຂອງກະສັດເອຊາ ຄີອາ ທີ່ເພິ່ນໄດ້ຝຶກຫັດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? (2 ກະສັດ 18:3-8)
3. ໃຫ້ທ່ານຄິດເຖິງປະສົບການໃໝ່ໆຂອງທ່ານໃນຊີວິດທີ່ເຫັນວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກທົດສອບ. ທ່ານໄດ້ ຮຽນຫລືໄດ້ຫຍັງແຕ່ຈາກປະສົບການນັ້ນ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຄວາມຫວັງດຽວ

- ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ປະຫວັດກະສັດທີສອງ 22:1-23:4
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜີ:** ປະຫວັດກະສັດທີສອງ 22:1-23:30
- ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຄວາມຫວັງຂອງເຮົາແມ່ນເຊື່ອແລະປະຕິບັດຕົນໃນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະໄປເພິ່ງໃຜຫາກບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ.
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຮຽນເອົາແບບຢ່າງເຈົ້າໂຢເຊອາຜູ້ເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍ

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມຜີເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອໍານາດນໍາພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ເສີມຂຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.
- ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.

ບົດນໍາ

ຄົນເຮົາເກີດມາໃນໂລກນີ້ບໍ່ມີຜູ້ໃດອອກຈະເຮັດຖືກໝົດທຸກຢ່າງ ແຕ່ເມື່ອຮູ້ວ່າຜິດພາດແລ້ວຄວນຫລົບລ່າວຕ່າວຄົນ, ຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຜິດພາດນັ້ນ ໂດຍບໍ່ເຮັດຜິດຊ້ໍາອີກ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຫາກຮູ້ຈັກຂໍໂທດແລ້ວໂທດໝັກກໍຈະກາຍເປັນເບົາໄດ.

ປົວແປງພຣະວິຫານ (2 ກະສັດ 22:1-7)

ເຈົ້າໂຢເຊອາຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງຢູດາເມື່ອເພິ່ນມີອາຍຸແປດປີ, ເພິ່ນປົກຄອງເປັນເວລາຍາວນານເຖິງສາມສິບເອັດປີນັ້ນແມ່ນຈາກປີກ່ອນ ຄ.ສ 640-609. ເຈົ້າໂຢເຊອາມີຄວາມຕື່ມອາຍຸສາມປະການຄື: 1. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເພິ່ນເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. 2. ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດຕົນຄ້າຍຄືກະສັດດາວິດ. 3. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງການນໍາຂອງໂມເຊໂດຍບໍ່ລ້ຽວໄປຊ້າຍຫລືໄປຂວາແຕ່ໃດໆ (ຂໍ້ 1-2). ຜູ້ບັນທຶກປະຫວັດກະສັດທີສອງຈຶ່ງແນະນໍາວ່າໂຢເຊອາເປັນກະສັດຕົວຢ່າງ (ພຣະບັນຍັດສອງ 17:14-20).

ໃນປີທີ 18 ທີ່ເຈົ້າໂຢເຊອາຂຶ້ນເປັນກະສັດນັ້ນເພິ່ນໄດ້ບູຣະນະປົວແປງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ຖືກປະປ່ອຍລະເລີຍໃຫ້ເສົ້າໝອງມາເປັນເວລາຊ້ານານຈາກສມັຍກະສັດ ມານາເຊ ຜູ້ເປັນປູ່ຂອງໂຢເຊອາເອງ. ຜູ້ບັນທຶກປະຫວັດກະສັດຂຶ້ນມາມາວ່າ ກະສັດນາມາເຊຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ, ກະສັດຊົ່ວຮ້າຍຜູ້ນີ້ໄດ້ປົກຄອງຈາກປີກ່ອນ 687 ເຖິງ 642 ນັບວ່າເປັນເວລາ 45 ປີ ທີ່ຂາດຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກປ່ອຍປະລະເລີຍໃຫ້ເສົ້າໝອງ ແລະປະເທດຊາດກໍຂາດຄວາມສົງບັສຸກ, ແຕ່ເມື່ອກະສັດໂຢເຊອາຂຶ້ນປົກຄອງໄດ້ 18 ປີ ແລ້ວຈຶ່ງສິ່ງທ່ານຊາຟານໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດຮິນກີອາຜູ້ມີຕໍາແໜ່ງປະໂຫິດປະຈໍາພຣະວິຫານ ເພື່ອບອກໃຫ້ປະໂຫິດລາຍງານເງິນຈາກການຖວາຍໃຫ້ເຮັດດັ່ງນີ້: *“ເອົາເງິນໃຫ້ພວກທົວຫນ້າຄົນງານປະຈໍາພຣະວິຫານ ເພື່ອໃຫ້ພວກຄົນງານສ້ອມແຊມພຣະວິຫານ ເຊັ່ນພວກຊ່າງໄມ້ ຊ່າງກໍ່ ແລະຊ່າງປູນ ໄປຊື້ໄມ້ແລະກ້ອນຫີນສໍາລັບສ້ອມແຊມ*

ພຣະວິຫານໃຫມ່ບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດບັນຊີລາຍຈ່າຍເງິນນີ້ ເພາະພວກເຂົາທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນຄົນສັດຊື່” (ຂໍ້ 5-7). ຫລາຍເທື່ອເຮົາໄດ້ຫລາຍໂບດໃນເວລານີ້ ກໍເກັບເງິນໄວ້ໂບດຄືກັນ, ລາງໂບດອາຈານປະຈຳໂບດເປັນຄົນບັງຄັບຫລື ເບິ່ງການໃຊ້ຈ່າຍ, ລາງໂບດກໍແມ່ນພວກເຖົ້າແກ່ເປັນຜູ້ກຳກັບລາຍໄດ້ແລະລາຍຈ່າຍ, ລາງໂບດກໍແມ່ນຄະນະກັນການງຄັງເປັນຜູ້ກຳກັບລາຍໄດ້ຫລືລາຍຈ່າຍ, ລາງໂບດແມ່ນຄົນໝົດທັງໂບດຕົກລົງເປັນເອກະສັນກັນໃນການໃຊ້ຈ່າຍລາງໂບດຈ່າຍຫລາຍໂພດຈົນບໍ່ມີຮອດເງິນຢູ່ໃນຄັງ ເຮືອງນີ້ກໍສຸດແລ້ວແຕ່ລະໂບດຕົກລົງກັນວາງຣະບຽບໃນການໃຊ້ຈ່າຍ. ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນບໍ່ມີໂບດໃດຜິດຈັກໂບດດອກ ແຕ່ໂບດທີ່ເຮັດບໍ່ຖືກນັ້ນແມ່ນໂບດທີ່ບໍ່ຍອມຈ່າຍຫຍັງເລີຍ. ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງປະໂລຫິດ ຣິກິອາ ເປັນຄົນສັດຊື່ໃນເຮືອງເງິນຄຳ ເກັບກຳເງິນຢ່າງຫລວງຫລາຍໄວ້ໃນພຣະວິຫານ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຄິດເອົາເງິນນັ້ນມາສ້ອມແຊມປົວແປງບ່ອນໃດໃຫ້ສວຍງາມ ຈົນເຈົ້າຊີວິດສັ່ງຈົ່ງເອົາເງິນນັ້ນອອກມາ ເຜີນຍັງສັ່ງອີກວ່າ ບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດບັນຊີລາຍຈ່າຍເງິນນີ້ ເພາະພວກເຂົາທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນຄົນສັດຊື່.

ພຣະທັມທີ່ຊຸກເຊື່ອງຖືກເປີດເຜີຍ (2 ກະສັດ 22:8-13)

“ຊາຟານໄດ້ນຳເອົາຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າຊີວິດໄປບອກປະໂຫິດຣິນກິຢາ ແລ້ວຣິນກິຢາເລີຍບອກຊາຟານວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບພຣະທັມຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ແລ້ວຣິນກິຢາກໍໄດ້ເອົາປຶ້ມຫົວນັ້ນໃຫ້ຊາຟານອ່ານ (ຂໍ້ 8-9). ເມື່ອປະໂຫິດຣິນກິອາຮັບຄຳສັ່ງແລ້ວກໍຟ້າວມ້ຽນມັດຈັດທີ່ເພື່ອຈະສ້ອມແປງພຣະວິຫານ ບັງເອີນວ່າເຜີນໄປພໍ້ມພຣະທັມເຫລັ້ມນຶ່ງໃນຂະນະທີ່ຈັດມ້ຽນພຣະວິຫານ ດັ່ງນັ້ນປະໂຫິດຣິນກິອາຈຶ່ງຝາກປຶ້ມພຣະທັມນັ້ນນຳທ່ານຊາຟານຜູ້ເປັນເລຂາຂອງກະສັດໂຢເຊອາໄປໃຫ້ກະສັດໂຢເຊອາ.

ເມື່ອທ່ານຊາຟານເສັດສິ້ນໜ້າທີ່ແລ້ວຈຶ່ງກັບຄືນໄປຍັງພຣະຣາຊວັງ ເພື່ອລາຍງານວຽກທີ່ເຈົ້າຊີວິດໂຢເຊອາມອບໝາຍໃຫ້ເຜີນ. “ຊາຟານໄດ້ກັບຄືນເມືອລາຍງານຕໍ່ເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ເອົາເງິນທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ແກ່ຫົວຫນ້າຄົນງານທີ່ປະຈຳການຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ” ແລ້ວຊາຟານຂາບທູນຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ປະໂຫິດຣິນກິຢາໄດ້ເອົາປຶ້ມນີ້ໃຫ້ຂ້າອ່ານ” ແລ້ວທ່ານກໍອ່ານໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດຟັງ” (ຂໍ້ 9-10). ກ່ອນອິນເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າປຶ້ມໃນສມັຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນຮູບຮ່າງຄືປຶ້ມໃນສມັຍນີ້, ພວກນັກສາສນາສາດພາກັນສັນນິຖານວ່າເປັນ Scroll ຫລືເປັນກໍ້ທີ່ມ້ວນ, ປຶ້ມທີ່ກ່າວບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຖືກເຊື່ອງໄວ້ແຕ່ສມັຍໃດ ແຕ່ຄາດກັນວ່າຄົງຈະຖືກເຊື່ອງໃນສມັຍຂອງກະສັດນາມາເຊຊູຊີວິດຮ້າຍພັນ. ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນພຣະທັມລິກລັບທີ່ທ່ານຊາຟານແລ້ວກໍເກີດໃຈຮ້າຍຈົນຈິກເສື້ອຜ້າຕີນເອງ “ເມື່ອເຈົ້າຊີວິດໄດ້ຍິນເນື້ອຄວາມໃນພຣະທັມ ພຣະອົງກໍຊົງຈິກເຄື່ອງສລອງຂອງພຣະອົງຍ້ອນເສັງພຣະທັຍ” (ຂໍ້ 11).

ໃນຕອນນີ້ພຣະຄົມພິບໍໄດ້ບອກວ່າທ່ານຊາຟານໄດ້ອ່ານພຣະທັມບ່ອນໃດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຜີນໃຈຮ້າຍປານນັ້ນ ແລະກະຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າເຜີນໃຈຮ້າຍໃນເຮືອງອັນໃດ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າການຈິກເສື້ອຜ້າແມ່ນໃຈຮ້າຍ ຫລືສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງສຸດຂີດ, ນອກນີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ເຜີນສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຖານະທີ່ເປັນເຈົ້າຊີວິດ ເຜີນຈຶ່ງຂໍໃຫ້ບັນດາປະໂລຫິດທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອເຜີນແລະປະຊາຊົນຢູ່ດາ. ເຮືອງສຳຄັນສຸດນັ້ນເຜີນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດຍ້ອນບາບພວກປູ່ຢ່າຕາຍາຍທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ໄປນີ້ເຜີນຈະນຳພາປະຊາຊົນປະຕິບັດຕາມຖ້ອຍຄຳພຣະເຈົ້າ.

ກັບຄືນຟັງພຣະເຈົ້າ (2 ກະສັດ 22:14-20)

ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຊີວິດໂຢເຊອາຈຶ່ງມອບງານສຳຄັນໃຫ້ປະໂຫິດສາມຄົນ ແລະເລຂາຂອງເຜີນໄປຊອກຄົນຫາຜູ້ແປຄຳທຳນວາຍທີ່ໄດ້ໃນປຶ້ມ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງສີຄົນໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຍິງຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ຣຸນດາ ເພື່ອຈະໄດ້ທຳນວາຍແລະຊອກຊ່ອງທາງຫາວິທີແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດນັ້ນ “ປະໂຫິດຣິນກິຢາ ອາຣິກາມ ອັກໂບຣ໌ ຊາຟານ ແລະອາຊັຍຢາກໍພາກັນໄປຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຍິງທີ່ຊື່ວ່າ ຣຸນດາພໍຣຍາຂອງຊັ້ນລູມບຸດ ຂອງຕົກວາ ບຸດຣາຣ໌ສ ເປັນ ຜູ້ຮັກສາ ເຄື່ອງ

ນຸ່ງຖືປະຈຳພຣະວິຫານ ເວລານັ້ນນາງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມເຂດເມືອງໃໝ່ ແລະເຂົ້າທັງຫລາຍໄດ້ສົນທະນາກັບນາງ” (ຂໍ້ 14). ການປຶກສາຫາລືອະຫວ່າງບັນດາປະໂລຫິດແລະນາງຮຸນດາຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ໃຈຄວາມສອງປະເດັດດັ່ງນີ້ຄື;

1. “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ “ເຮົາຈະລົງໂທດກຸງເຢຣູຊາເລັມຕລອດທັງປະຊາຊົນທຸກຄົນຕາມເນື້ອຄວາມ ຢູ່ໃນປີ້ນທີ່ເຈົ້າຊີວິດຢູ່ດາໄດ້ອ່ານນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນທ່າງເຮົາໄປຖວາຍບູຊາພຣະອື່ນ ຊຶ່ງເປັນການຍົວະເຍົ້າໃຫ້ເຮົາ ຄວາມຄຽດຮ້າຍເຂົາ ຄວາມຄຽດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ຕົກໃສ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມໂດຍຈະບໍ່ເຊົາງ່າຍ” (ຂໍ້ 16-17). ການລົງໂທດ ຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການປຶກສາຂອງເຈົ້າຊີວິດໂຢຊີອາ ແຕ່ແມ່ນຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຝັງໃນສັນຍາເຈົ້າຊີວິດ ມານາເຊ ຜູ້ ເປັນປູ່ຂອງກະສັດໂຢຊີອາເອງ. ພຣະທັມຕອນນີ້ສອນເຮົາວ່າ ເຮົາບໍ່ຄວນຈະເຮັດຕາມແບບຢ່າງທີ່ຜິດພາດຂອງພວກ ປູ່ຍ່າຕາຍາຍພວກເຮົາ, ພວກເພິ່ນພາກັນລະຖິ້ມພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ກັບໄປຂາບໂຫວ້ພຣະທຽມທີ່ນຳຄວາມເຊື່ອມສູນ ມາເຖິງລູກຫລານ ແຕ່ເມື່ອພວກລູກຫລານຫາກກັບໃຈຄົນຫາພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຈະຜ່ອນໂຫດໝັກໃຫ້ເປັນເບົາດັ່ງນີ້;

2. “ສ່ວນເຈົ້າຊີວິດ ເຮົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງອິສຣາເອນຂໍກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄຳທຸກຂໍ້ທີ່ຂຽນໄວ້ ໃນປີ້ນນີ້ແລ້ວເຈົ້າມີຄວາມແຫນງໃຈ ແລະຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ຫນ້າເຮົາ ທັງໄດ້ຈົກເສື້ອຜ້າແລະຮ້ອງໃຫ້ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າ ເຮົາຈະລົງໂທດກຸງເຢຣູຊາເລັມຕລອດທັງປະຊາຊົນ ເຮົາຈະທຳໃຫ້ສະຖານທີ່ນີ້ເປັນຫນ້າລັງກຽດແລະຖືກສາບແຊ່ງ ຍ້ອນວ່າ ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງເຈົ້າແລ້ວ ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ມີການລົງໂທດແບບນີ້ຕລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະ ຕາຍໄປຢ່າງສງົບສູກ” (ຂໍ້ 18-20). ໝາຍເຖິງເຈົ້າຊີວິດໂຢຊີອາເອງໄດ້ສະແດງຄວາມກິນແຫນງໃຈ ແລະຖ່ອມຕົວຕໍ່ ໜ້າພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຈະນຳພາປະຊາຊົນກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມອີກເຕັມໃຈນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຜ່ອນຄາຍໂດຍບໍ່ລົງ ໂຫດອິສຣາເອນຈົນຊົ່ວຊີວິດຂອງເຈົ້າຊີວິດໂຢຊີອາ ແລະຍັງຈະໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດຕາຍຢ່າງສງົບສູກອີກ.

ເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນພຣະເຈົ້າ (2 ກະສັດ 23:1-4)

ຫລັງຈາກເຈົ້າຊີວິດໂຢຊີອາໄດ້ຮັບຄຳທຳນວາຍຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະຜູ້ທຳນວາຍແລ້ວເພິ່ນກໍປ່າວປະກາດໃຫ້ ປະຊາຊົນ, ພວກເຖົ້າແກ່, ພວກປະໂລຫິດ ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມມາເຕົ້າໂຮມກັນແລ້ວ ເຈົ້າຊີວິດກໍອ່ານຄຳທຳນວາຍ ນັ້ນໃຫ້ທຸກຄົນຟັງ ແລະເພິ່ນກໍນຳພາປະຊາຊົນສັນຍາວ່າຈະຖືຮັກສາພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ ເພື່ອເປັນການ ຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າຜ່ອນໂຫດຄັ້ງນີ້. “ເຈົ້າຊີວິດຊົງປ່າວປະກາດເອີ້ນເອົາພວກເຖົ້າແກ່ຊາວຢູດາແລະຊາວເຢຣູຊາ ເລັມມາແລ້ວພຣະອົງຜ້ອມທັງພວກເຖົ້າແກ່ ພວກປະໂລຫິດຜ້ອມພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະປະຊາຊົນທຸກຄົນທັງຜູ້ ທຸກຍາກແລະຮັ່ງມີ ກໍຂຶ້ນໄປຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງອ່ານຖ້ອຍຄຳທຸກຂໍ້ທີ່ກ່າວໄວ້ໃນປີ້ນ ຄຳ ຫນັ້ນສັນຍາທີ່ຄົນຟັງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສູ່ທຸກຄົນຟັງ ເຈົ້າຊີວິດຊົງຢືນຢູ່ອ້າງເສົາແລະໄດ້ໃຫ້ຄຳຫມັ້ນ ສັນຍາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຈະຖືຮັກສາຄຳສັ່ງແລະພຣະທັມຂອງພຣະອົງດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈ ເພື່ອເຮັດຕາມຂໍ້ຄວາມໃນ ຄຳຫມັ້ນສັນຍາທີ່ຂຽນໄວ້ໃນປີ້ນຫົວນັ້ນ ປະຊາຊົນທຸກຄົນກໍພາກັນໃຫ້ຄຳປະຕິຍານວ່າ ຈະຖືຮັກສາຄຳຫມັ້ນສັນຍານັ້ນ” (ຂໍ້ 1-3).

ເຈົ້າຊີວິດຢືນຢູ່ຂ້າງເສົາອຳນາດປະກາດສັງໃຫ້ທຸກຄົນສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າໃນວັນນີ້ວ່າ ຈະປະຕິບັດພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍສຸດອິກສຸດໃຈ ແລະຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່, ຊາວອິສຣາເອນຮູ້ແລ້ວວ່າບໍ່ມີພະອິນໂດຄິພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງ ແທ້, ອິສຣາເອນຈະຕ້ອງມີຄວາມຫວັງດຽວ ຄືຫວັງໃນພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ດູແລເຂົາຕລອດໄປ. ການນຳຂອງເຈົ້າຊີ ວິດ ໂຢຊີອານັບວ່າເປັນການກະທຳຕາມແບບຂອງໂມເຊ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ບັນທຶກພຣະທັມປະຫວັດກະສັດໄດ້ອ້າງວ່າເປັນ ຜູ້ນຳຕົວຢ່າງອີກຜູ້ນຶ່ງ. ລາງຄົນໃນພວກເຮົາອາດຈະເປັນຜູ້ນຳຄອບຄົວ, ລາງຄົນອາດຈະເປັນຜູ້ນຳໂບດຫາກເຮົາ ຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງກະສັດໂຢຊີອາ ບ້ານເຮືອນເຮົາ, ໂບດຂອງເຮົາຈະຈະເຮັນຫລາຍປານໃດ?

ຄໍາຖາມ:

1. ຄວາມດີສາມຢ່າງຂອງເຈົ້າຊີວິດໂຢຊີອາມິຫຍັງແດ່?
2. ຄວາມດີຫຼັງສາມຢ່າງນີ້ທ່ານສາມາດນໍາມາໃຊ້ໃນຊີວິດຢ່າງໃດ?
3. ການສ້ອມແປງພຣະວິຫານຂອງເຈົ້າໂຢຊີອາ ສອນຫຍັງທ່ານແດ່?
4. ເຈົ້າໂຢຊີອາເຮັດຫຍັງແດ່ເມື່ອເພິ່ນຮັບປຶ້ມທໍາມະຢາກ ຮິນກິອາ? ເປັນຫຍັງ?
5. ເຈົ້າຊີວິດໂຢຊີອາ ໄດ້ນໍາພາປະຊາຊົນຂໍໂທດຂໍອະພິຍນໍາພຣະເຈົ້າ ແລະສັນຍາວ່າຈະປະຕິບັດຕາມພຣະພິພິພິພຣະເຈົ້າ ທ່ານມີຄວາມຄິດຄວາມເຫັນແນວໃດກັບເຮືອງນີ້?

ດຣ. ຫຼມພັນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13 ຈົບລົງແບບຂົນຂີ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄົມຜິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ກະສັດ 23: 31-32, 36-37; 24:8-9; 18-20; 25:8-21

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຜິ: 2 ກະສັດ 23: 31-25:21

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງພິພາກສາຄົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຢ່າງວ່ອງໄວ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາສາມາດໄວ້ໃຈໄດ້ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທັມ ແລະເອີ້ນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍເຫດການຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ປະເທດຢູດາຖືກທຳລາຍ ແລະເພື່ອຈະນຳເອົາຫລັກທີ່ຂ້ອຍສາມາດນຳໄປໃຊ້ໃນສມັຍນີ້.

ເລື່ອງທີ່ຄວນເນັ້ນໃນການຮຽນຄັ້ງນີ້:

- ພຣະຄົມຜິຄືຫລັກສຳຄັນສຳລັບຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້.
- ສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ສົມບູນແລະເຂັ້ມແຂງ.
- ຈັດຕຽມສະມາຊິກໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳແບບຜູ້ຮັບໃຊ້

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າຊົງພິພາກສາຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໂດຍການທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ນັບວ່າເປັນເຫດການທີ່ຂົນຂີ້ນສຳລັບປະເທດຢູດາ.

ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງກະສັດທີ່ດີຢ່າງໂຢຊີຢາ ເປັນສັນຍາລັກສຳຄັນວ່າຈຸດອາວະສານໄດ້ໄກ້ເຂົ້າມາສຳລັບຢູດາ (ບົດຮຽນທີ 12, 2 ກະສັດ 22-23). ຫລັງຈາກນັ້ນການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຢູດາກໍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນເຖິງວ່າຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນທັນໃດກໍຕາມ. ຫລັງຈາກໂຢຊີຢາ ກໍມີກະສັດສິບຕໍ່ກັນໄປຫລາຍໆອົງກ່ອນຈຸດຈົບຈະມາເຖິງ.

ມີກະສັດທັງໝົດສີ່ອົງທີ່ໄດ້ສືບຕໍ່ບັນລັງຈາກກະສັດໂຢຊີຢາ ແຕ່ລະອົງຕ່າງກໍຄອງບັນລັງເປັນເວລາສັ້ນໆ. ລາຍຊື່ມີດັ່ງນີ້: ໂຢອາຮາດ (609), ເຢໂຣຍອາກິນ (609-598), ເຢໂຣຍອາກິນ (598/7), ແລະເສເດກີຢາ (597-598). ຢູດາບໍ່ໄດ້ມີເສສິພາບພາຍໃຕ້ການນຳຂອງກະສັດເຫລົ່ານີ້ ເພາະປະເທດເອຢິບ ແລະບາບີໂລນໄດ້ເປັນຜູ້ສັ່ງການເລື່ອງການປົກຄອງປະເທດຢູດາໃນສມັຍດັ່ງກ່າວ.

ໂກອອກໄປ (2 ກະສັດ 23:31-32, 36-37)

ໂຄງການຜື່ນຝູສາສນາຂອງກະສັດໂຢຊີຢາ ຍືນຍົງເກືອບເຖິງສິບສອງປີ ແຕ່ໂຢຊີຢາໄດ້ເສັຽຊີວິດໃນສນາມຮີບ (23: 29). ຊາວຢູດາໄດ້ເລືອກໂຢອາຮາດລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເປັນກະສັດປົກຄອງແທນ (23:30). ກະສັດໂຢອາຮາດໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຄອງຮາຊບໍ່ພຽງເທົ່າໃດເດືອນ ກໍຖືກເຈົ້າເນໂກ ກະສັດແຫ່ງເອຢິບປົດອອກຈາກບັນລັງແລະໄດ້ຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ; ໂຢອາຮາດໄດ້ເສັຽຊີວິດທີ່ອີຢິບ (23: 33-34).

ຫລັງຈາກນັ້ນກະສັດເນໂກກໍໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຢໂຣຍອາກິນຊຶ່ງເປັນລູກຂອງໂຢຊີຢາອີກຄົນນຶ່ງ ຂຶ້ນແທນບັນລັງ ແລະໄດ້ໃຫ້

ຊາວອິສະຣາເອນເສັຽຄຳບັນນາການ (23: 34-35). ກະສັດເຢໂຣຍອາກິນໄດ້ປົກຄອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາ 11 ປີແລະ ທ່ານໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ (23:37). ພຣະທັມເຢເຣມີຢາໄດ້ບັນທຶກຫລາຍໆຢ່າງກ່ຽວກັບກະສັດເຢໂຣຍອາກິນ (ເຢເຣມີຢາ 19:3-5; 27:13-19; 36:9-26). ເຢໂຣຍອາກິນບໍ່ເຄີຍຟັງຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະ ທັມ ແລະໃນຕອນນຶ່ງທ່ານພຍາຍາມຈະສັງຫານເຢເຣມີຢາ (ເຢເຣມີຢາ 26). ເຢໂຣຍອາກິນເປັນຜູ້ຄຸມຂັງຜູ້ປະກາດ ພຣະທັມເຢເຣມີຢາ ແລະໄດ້ເຜົາໜັງສີມ້ວນນຶ່ງທີ່ບາລຸກເລຂາຂອງເຢເຣມີຢາໄດ້ບັນທຶກໄວ້ (ເຢເຣມີຢາ 36).

ເຖິງອິຢິບເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນກະສັດ, ເຢໂຣຍອາກິນກໍບໍ່ໄດ້ສັດຊື່ຕໍ່ພວກເພິ່ນ; ໃນເວລາທີ່ບາບິໂລນຍຶດຄອງປະ ເທດເອຢິບ, ເຢໂຣຍອາກິນໄດ້ພຍາຍາມເປັນພັນທະນິດກັບບາບິໂລນ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າເນບູກາເນັດຊາກະສັດແຫ່ງບາບິ ໂລນກໍໄດ້ຍົກທັບມາບຸກລູກຢູດາ (24: 1-7). ຢູດາ ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງບາບິໂລນສາມປີເມື່ອເຢໂຣຍອາກິນກໍ່ການ ກະບົດ; ໃນຂະນະທີ່ບາບິໂລນໄດ້ສົ່ງກອງທັບມາທຳລາຍຢູດາ, ແລະກະສັດເຢໂຣຍອາກິນກໍໄດ້ຕາຍໄປ.

ໂກອອກໄປ (2 ກະສັດ 24:8-9, 18-20)

ຢາໂຣຍອາກິນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາໂຣຍອາກິນໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດແທນ. ລະຍະສິ້ນໆທີ່ຢາໂຣຍອາກິນໄດ້ເປັນກະສັດ ນັ້ນ, ທ່ານກໍໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າຕາມແບບຢ່າງຜ່ອງເພິ່ນ (24: 9). ທະຫານຂອງບາບິໂລເນັດໄດ້ບຸກໂຈມ ຕີແລະປິດລ້ອມ ເຢຣູຊາເລັມ; ຢູດາບໍ່ມີກຳລັງພໍທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກອງທັບຂອງເນບູກາເນັດຊາ ແລະໃນທີ່ສຸດເຢໂຣຍອາກິນກໍ ຍອມຈຳນົນຕົວ. ກະສັດເຢໂຣຍອາກິນໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ; ທະຫານບາບິໂລນໄດ້ກວາດລາງເອົາຊັບສິນບັດ ທັງໝົດໃນວິຫານແລະໃນຮາຊວັງໄປຍັງກຸງບາບິໂລນ (24:13). ຂ້າຮາຊການ, ບຸກຄົນຊັ້ນຜູ້ນຳຈຳນວນ 10,000 ຄົນ, ຄົນງານທີ່ມີຜິດ, ແລະຊ່າງເຫລັກໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍ; ສ່ວນຄົນຍາກຈົນໄດ້ຖືກປະໄວ້ທີ່ຢູດາ (24:14).

ເຢໂຣຍອາກິນເປັນກະສັດຄົນສູດທ້າຍໃນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດທີ່ສືບເຊື້ອເປັນຜູ້ປົກຄອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ກະສັດ ເນບູກາເນັດຊາ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລູງຂອງເພິ່ນຊື່ມັດຕານີ ເປັນກະສັດປົກຄອງຢູດາ ແລະໄດ້ປ່ຽນຊື່ເພິ່ນໃໝ່ວ່າ ເສເດກິຢາ (24: 17). ກະສັດເສເດກິຢາປົກຄອງຢູ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາ 11 ປີ ແລະທ່ານ "ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າຕາມ ທີ່ກະສັດເຢໂຣຍອາກິນໄດ້ເຮັດ" (24:19).

ປະເທດຢູດາກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຈຸດອາວະສານ. ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະພິໂຣດກັບຊາວຢູດາຢ່າງໜັກ; "ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຂັບ ໄລ່ພວກເຂົາໃຫ້ຜັນໝົາຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ" (24:20). ຄຳເວົ້າຕອນນີ້ບໍ່ຜິດຫຍັງກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບອິສະຣາເອນ ອານາຈັກເໜືອ (17:1819).

ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຢູດາໂດຍເຮັດໃຫ້ເສເດກິຢາກໍ່ກະບົດຕໍ່ບາບິໂລນ (25:1). ກະສັດເນບູກາເນັດຊາ ແຫ່ງບາບິໂລນ ເປັນຜູ້ຕັ້ງເສເດກິຢາເປັນກະສັດ ແຕ່ມາເຖິງຕອນນີ້ເສເດກິຢາຕັ້ງຕົວເປັນກະບົດ; ດັ່ງນັ້ນເນບູກາເນັດຊາຈຶ່ງຍົກກອງກຳ ລັງມາຈັດການກັບຢູດາ. ຫລາຍຄົນວິຈັຍວ່າ ກະສັດເສເດກິຢາຫວັງເພິ່ງປະເທດອິຢິບໃຫ້ປ້ອງກັນຢູດາໄວ້ ແລະທ່ານກໍ ໄດ້ປະຕິເສດຄຳຫ້າມຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣມີຢາໃນເຮືອງນີ້ (ເຢເຣມີຢາ 28). ກະສັດເສເດກິຢາເຄີຍຂໍຄຳປຶກ ສາຈາກເຢເຣມີຢາເປັນປະຈຳ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍເຮັດຕາມ (ເຢເຣມີຢາ 21:1-2, 34:1-22).

ຫາຍໄປເລີຍ (2 ກະສັດ 25:8-21)

ກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະປະເທດຢູດາໄດ້ຮັບເຄາະກັມຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງເພາະການກໍ່ກະບົດຂອງກະສັດເສເດກິຢາ. ເນບູກາ ເນັດຊາໄດ້ນຳກຳລັງທະຫານມາປິດອ້ອມເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາເຖິງສິບແປດເດືອນ. ເມື່ອໝົດອາຫານການກິນແລ້ວ ແລະເມື່ອເຫັນວ່າທະຫານບາບິໂລນກຳລັງຈະບຸກກຳແພງ, ກະສັດເສເດກິຢາແລະພວກຜູ້ໄກ້ສິດກຳພາກັນລັກໝົອອກ

ຈາກເຢຣູຊາເລັມ; ແຕ່ກອງທະຫານບາບີໂລນໄດ້ໄລ່ຕາມຈັບພວກເຜິ້ນທັນທີ່ເມືອງເຢຣີໂກ (25:3-6).

ເດືອນນຶ່ງຫລັງຈາກທະຫານບາບີໂລນໄດ້ຍຶດເຢຣູຊາເລັມ, ເນບູກາເນັດຊາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກທະຫານຂອງເຂົາໃຫ້ທຳລາຍສະຖານສຳຄັນເຊັ່ນພະຣະວິຫານ, ຣາຊວັງ, ເຮືອນຊານຂອງຜູ້ສຳຄັນ, ແລະກຳແພງເມືອງ (25: 9-10) ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປ້ອງກັນເຢຣູຊາເລັມລຳບາກຂຶ້ນໃນຄາວໜ້າ. ນອກນັ້ນບາບີໂລນຍັງໄດ້ກວາດເອົາພວກນາຍຊ່າງທີ່ມີພິນິດ ແລະປະຊາຊົນບາງສ່ວນໄປເປັນຊະເລີຍ (25:12). ທະຫານບາບີໂລນຍັງໄດ້ກວາດເອົາຊັບສິນບັດທັງໝົດທີ່ກະສັດ ໂຊໂລໂມນໄດ້ເກັບໄວ້ໃນພະຣະວິຫານ (25:13-17).

ເນບູສາລາດານຜູ້ບັນຊາການທະຫານບາບີໂລນໄດ້ຈັບເອົາບຸກຄົນສຳຄັນທັງໝົດໃນຢູດາໄປເປັນຊະເລີຍ; ໃນນັ້ນກໍມີພວກຜູ້ປະກາດພະຣະທັມ, ຂ້າຣາຊການ, ແລະນາຍທະຫານ. "ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນຢູດາຈຶ່ງໄດ້ຖືກກວາດລ້າງອອກຈາກດິນແດນຂອງພວກຕົນໄປເປັນຊະເລີຍໃນຕ່າງຖິ່ນ" (25:21). ເຢຣູຊາເລັມຖືກທຳລາຍ, ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໝົດອຳນາດ, ພະຣະວິຫານຊຶ່ງເປັນບ່ອນສະຖິດຂອງພະຣະເຈົ້າ ແລະເປັນຂອງມິ່ງເມືອງມາເຖິງ 400 ປີບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ພະຣະທັມ "ເຜິ້ງຄຳຄວນ" ພິລມາເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກ ຂອງປະຊາຊົນເຖິງເຫດການເຫລົ່ານີ້.

ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງກະສັດດາວິດ ແລະກະສັດໂຊໂລໂມນມາເຖິງຈຸດອາວະສານ. ຢູດາຕັດສິດຕົນເອງໃນການຢູ່ດິນແດນທີ່ພະຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້. ພະຣະເຈົ້າບົດປ່ອຍຊົນຊາດຢ່ວຈາກການເປັນທາດຂອງອິຢິບ; ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພະຣະເຈົ້າໄດ້ພິພາກສາພວກເຂົາ ແລະໄດ້ນຳພວກເຂົາໄປເປັນທາດທີ່ບາບີໂລນ. ນັບວ່າເປັນຈຸດຈົບທີ່ຂຶ້ນຂຶ້ນທີ່ສຸດ.

ສລຸບ:

ບາງຄັ້ງພວກເຮົາອາດຈະຖາມຕົວເອງວ່າ ພະຣະເຈົ້າຈະອິດທິນດິນນານຫລາຍປານໃດກັບບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ ກ່ອນທີ່ພະຣະອົງຈະລົງໂທດພວກເຂົາ. ຜູ້ປະກາດພະຣະທັມຮາບາກຸກ ເຄີຍຖາມເຊັ່ນນີ້ເໝືອນກັນ. ທ່ານໄດ້ເຄີຍຖາມວ່າ ພະຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອິດທິນດິນປານໃດກັບຄວາມຜິດບາບຂອງຢູດາ. ຄຳຖາມນີ້ ແມ່ນພະຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວທີ່ຈະສາມາດຕອບໄດ້. ແຕ່ ສິ່ງທີ່ແນ່ນອນກໍຄື ພະຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕ້ອງພິພາກສາ ຫລືຈະລົງໂທດຄວາມບາບ.

ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍຄວາມຍຸດຕິທັມຂອງພະຣະເຈົ້າດອກ ເພາະພະຣະອົງຈະຕ້ອງລົງໂທດຜູ້ທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພະຣະອົງ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພະຣະຄຳ ແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພະຣະເຈົ້າ ເພາະທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບສິນກັບສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດ ບໍ່ວ່າຈະດີຫລືຮ້າຍ. ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ພະຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ພິພາກສາ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງລູກບາງຄົນຂອງຜູ້ນຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊັ່ນດາວິດ, ເຣຊາກີອາ, ຫລື ໂຢຊີຢາບໍ່ພາກັນຕິດຕາມພໍ່ຂອງພວກຕົນເຮື່ອງຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພະຣະເຈົ້າ? ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນປະສົບການອັນໂສກເສົ້າຂອງຢູດາ?
2. ເປັນຫຍັງຊ່ວງເວລາຂອງການຟື້ນຟູຝ່າຍຈິດວິນຍານຈຶ່ງມີລະຍະສັ້ນແທ້? ຖ້າພະຣະເຈົ້າສົ່ງການຟື້ນຟູມາໃຫ້ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອໃຫ້ລະຍະຂອງການການຟື້ນຟູຍາວອອກໄປ?
3. ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມມີສິ່ງກ່ຽວຂ້ອງແນວໃດ ກັບຄຳເວົ້າໃນພະຣະສັນຍາໃໝ່ທີ່ວ່າ, "ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ການຊົງພິພາກສາຈະຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຄົວເຮືອນຂອງພະຣະເຈົ້າ" (1 ເປໂຕ 4:17)?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ຢ່າສູ້ຢ້ານ ບົດຮຽນເຣື່ອງອິສເຕີ

- ຂໍ້ພຣະຄົມສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ມັດທາຍ 28:1-10
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມຟີ:** ມັດທາຍ 28
- ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການຝັນພຣະຊົນເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະກ້າຫານ
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ອັນໃດເຮັດໃຫ້ທ່ານຂາດຄວາມຍິນດີທີ່ໄດ້ເຊື່ອພຣະເຢຊູ
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອນໍາພາໃຫ້ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

ຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ພຣະຄົມຟີເທົ່ານັ້ນເປັນຮິດອໍານາດນໍາພາທາງແຫ່ງຊີວິດໃນການເຮັດພາຣະຫນ້າທີ່ການຮັບໃຊ້.
- ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນ.
- ເສີມຂຍາຍຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນໆ.
- ການຕັດສິນໃຈຮ່ວມກັນ ແລະເບິ່ງແຍງຊ່ອຍເຫລືອກັນ.
- ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າທຸກຄົນຖືກສ້າງໃຫ້ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືພຣະເຈົ້າ.

ບົດນໍາ

ການຢ້ານໃນເຣື່ອງຕ່າງໆເຊັ່ນ; ຢ້ານເສັຽໜ້າ, ຢ້ານບໍ່ພໍຢູ່ບໍ່ພໍກິນ, ຢ້ານເຜິ້ນເວົ້າຂວັນຫລິດູກູກ, ຢ້ານຜູ້ມີອໍານາດແລະຢ້ານອື່ນໆ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນກາຍເປັນຄົນເບັ້ງລ່ອຍບໍ່ກ້າຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ທົ່ວໄປ, ລາງເທື່ອຄຣິສຕຽນເຮົາຢ້ານແນວອື່ນຫລາຍໂພດ ຈົນລິມຢ້ານຮອດພຣະເຈົ້າກໍມີ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ຢ່າຊູ້ຢ້ານຜູ້ທີ່ຂ້າໄດ້ແຕ່ຮ່າງກາຍ ແຕ່ຈະຂ້າຈິດວິນຍານບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຈົ່ງຢ້ານພຣະອົງຜູ້ຊົງຮິດທິອາດໃຫ້ທັງຈິດວິນຍານແລະຮ່າງກາຍຈົບຫາຍໃນຫມັ້ນະຣົກ”. (ມັດທາຍ 10:28). ເຮົາຈະຕ້ອງເອົາຊະນະຄວາມຢ້ານເພື່ອຈະມີຊີວິດເສລີພາບໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ການປາກົດຂອງເທວະດາ (ທັດທາຍ 28:1-4)

ໂຢເຊບ ໂທບ້ານອາຣິນາທາຍ ແລະນີໂກເດມຜູ້ທີ່ມາຫາພຣະເຢຊູໃນກາງຄືນ ໄດ້ພາກັນເອົາສິບພຣະເຢຊູໄປໄວ້ໃນອຸບໂມງຂອງໂຢເຊບໂທບ້ານອາຣິນາທາຍໃນແລງວັນສຸກ, ໂຢເຊບ ແລະນີໂກເດມເປັນເຈົ້ານາຍມີໜ້າທີ່ໃນສານສູງສຸດແຊນຣິດຣິນ ແຕ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຢ່າງລັບໆ ໃນພຣະທັມໂຢຮັນບອກວ່າ “ຟາຍນີໂກເດມຜູ້ໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູເວລາກາງຄືນແຕ່ຫົວທີ່ນັ້ນ ກໍມາເຫມືອນກັນ ທ່ານໄດ້ເອົາເຄື່ອງຫອມປະສົມນໍາມາ ຄືຢາງໄມ້ກັບອາໂລເອຫນັກປະມານຮ້ອຍລິຕຣາ ເມື່ອອັນເຊິນພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູລົງມາ ເຂົາເອົາຜ້າປານກັບເຄື່ອງຫອມພັນພຣະສິບນັ້ນຕາມທີ່ມຽນມັຽນສິບຂອງຊາດຢິວ” (ໂຢຮັນ 19:3-40). ພວກຜູ້ນໍາຊາວຢິວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທະຫານຍາມປ້ອງກັນປາກຖ້າຢ່າງເຄັ່ງຄັດບໍ່ອານຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າອອກຢ່າງເດັດຂາດ ພວກທະຫານເຜົ້າຍາມຈົນພົດຄືນຈາກຄືນວັນສຸກ, ຄືນວັນເສົາ (ວັນເສົາແມ່ນວັນສະບາໂຕ) ກ່ອນໜ້າຮຸ່ງເຮົາຂອງວັນອາທິດມີພວກຜູ້ຍິງກຸ່ມນຶ່ງຕັ້ງໃຈວ່າຈະໄປຫົດສົງພຣະສິບພຣະເຢຊູ “ພາຍຫລັງວັນສະບາໂຕນັ້ນເວລາໃກ້ຮຸ່ງເຮົາຕົ້ນສັບດາ ມາຣິອາໂທນັກດາລາ ກໍບໍ່ມາຣິອາອີກຄືນນຶ່ງນັ້ນໄດ້ພາກັນໄປເບິ່ງອຸບໂມງ. ເບິ່ງແມ, ເກີດແຜ່ນດິນຫວັ້ນໂຫວຢ່າງຫນັກ ເພາະເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາຈາກ

ສວັນ ໄດ້ກິ່ງກ້ອນຫິນອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວກໍນັ່ງເທິງຫິນນັ້ນ.” (ມັດທາຍ 28:1-2). ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກທະຫານຍາມ ແລະພວກນາງນາຣີອາຍ້ານຕົກໃຈຢ່າງໃຫຍ່ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເທວະດາຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປາກົດໂດຍ ມີແສງສີຈົນເຫລື້ອມຕານັ່ງເທິງກ້ອນຫິນທີ່ເຂົາໃຊ້ອັດປາກຖ້ານັ້ນ.

ພຣະຄົມຜີຍັງບອກເຖິງລັກສະນະຂອງເທວະດາວ່າຮຸ່ງເຫລື້ອມເໝືອນແສງຟ້າແມບ “ລັກສະນະຂອງເທວະດາຕົນນັ້ນ ເໝືອນແສງຟ້າແມບ ເຄື່ອງນຸ່ງກໍຂາວເໝືອນຫິນະ ພວກຄົນຍາມທີ່ເຝົ້າຢູ່ກໍຢ້ານເທວະດານັ້ນ ແລະກາຍເປັນເໝືອນ ຄົນຕາຍ.” (ຂໍ້ 4-5). ພວກທະຫານຍາມພາກັນຍ້ານແລະຕົກໃຈຫລາຍຈົນແຂງກະດ້າງຢູ່ເໝືອນຄົນຕາຍແປວ່າບໍ່ເໝັ່ງ ຕົງ, ສ່ວນພວກຜູ້ຍິງກະຍ້ານຄືກັນແຕ່ບໍ່ເປັນເໝືອນຄົນຕາຍ. ຕໍ່ມາພວກທະຫານກໍນຳເອົາເຮືອງນີ້ໄປລາຍງານຕໍ່ພວກ ປະໂລຫິດຟັງ ເມື່ອພວກປະໂລຫິດໄດ້ຟັງລາຍງານແລ້ວກໍເອົາເງິນຈ້າງປົດປາກພວກທະຫານບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຮືອງນີ້ໃຫ້ໃຜ ຟັງອີກຕໍ່ໄປ ແລະຍັງສິ່ງເຂົາໃຫ້ປັນຄວາມຈິງວ່າພວກສາວິກມາລັກເອົາສິບພຣະເຢຊູໄປ (ອ່ານ 28:11-15).

ເທວະດາສິ່ງຂ່າວ (ມັດທາຍ 28:5-7)

ກ່ອນອິນເຮົາຕ້ອງເຂົາໃຈວ່າການທີ່ເທວະດາກິ່ງຫິນທີ່ປົດປາກອຸບໂມງອອກນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ກຸ່ມນາງນາຣີອາ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍໄປຫົດສົງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູໃນອຸບໂມງຝັງສິບ ແຕ່ເທວະດາໄດ້ກິ່ງຫິນອອກເພື່ອໃຫ້ກຸ່ມນາງນາຣີ ອາ ແລະຜູ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຕາຍແລ້ວຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ທີ່ຊະນະຄວາມຕາຍທີ່ບໍ່ມີພຣະອົງອື່ນໃດໃນໂລກຈັກກະວານເປັນຄົນມາຄືພຣະອົງ. ອົງຕາມພຣະທັມມາຣະໂກບັນທຶກ ວ່າ “ເມື່ອວັນສະບາໂຕລ່ວງໄປແລ້ວມາຣິອາໄຫມັກດາລາ ມາຣິອາແມ່ຂອງຢາໂກໂບ ແລະນາງຊາໂລເມ ໄດ້ຊື້ເຄື່ອງ ຫອມເພື່ອຈະເອົາໄປຫົດສົງພຣະສິບຂອງພຣະອົງ”. (ມາຣະໂກ 16:1). ກ່ອນໜ້າຊື້ເຄື່ອງຫອມນັ້ນບາງທີ່ພວກນາງອາດ ຈະຍັງບໍ່ທັນຄິດວ່າຈະມີບັນຫາເຮືອງກ້ອນຫິນທີ່ປົດປາກອຸບໂມງ ເພາະພວກນາງຍັງຄິດແຕ່ວ່າຈະໄປຫົດສົງບໍ່ໃຫ້ສິບ ເນົ່າເໝັນ ແຕ່ພໍເມື່ອໃກ້ເວລາຈະໄປຍັງອຸບໂມງຈິ່ງພາກັນຄິດວ່າໃຜຈະຊ່ອຍພວກເຮົາກິ່ງຫິນອອກຈາກປາກອຸບໂມງ. ຕອນນີ້ ພວກນາງຢ້ານວ່າບໍ່ມີຄົນກິ່ງຫິນອອກຊ່ອຍ ຊຶ່ງຄ້າຍຄືຄຣິສຕຽນລາງຄົນໃນເວລານີ້ຢ້ານໃນການປະກາດຂ່າວ ປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໂດຍສເພາະແມ່ນເຂດຫວງຫ້າມ ເຮົາທັງຫລາຍລົມຄິດໄປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີ ແຜນການ ຊ່ອຍເຮົາຄືໄດ້ຊ່ອຍພວກຜູ້ຍິງນີ້ແລ້ວ ຂໍແຕ່ເຮົາຕັດສິນໃຈໄປຄືພວກຜູ້ຍິງເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະຈັດຕຽມເທວະດາຂອງ ພຣະອົງໄວ້ສຳລັບງານນັ້ນ.

ສັງເກດເມື່ອພວກຜູ້ຍິງໄປເຖິງເຖິງກໍມີການອັສຈັນແຜ່ນດິນໄຫວເກີນຂຶ້ນຄື: ຫິນທີ່ປົດປາກອຸບໂມງກໍຖືກກິ່ງອອກໂດຍ ເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເທວະດາຍັງນັ່ງເທິງຫິນນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນການບົ່ງບອກວ່າຫິນກ້ອນນີ້ບໍ່ເປັນອຸປະສັກ ໂດຍກັບເທວະດາເລີຍ. “ຝາຍເທວະດາຕົນນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ຍິງວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາຊູ່ຢ້ານ ເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າພວກ ເຈົ້າມາຊອກຫາພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງບໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ເພາະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວ ຈິ່ງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນທຶມຢູ່ນັ້ນ”. (ມັດທາຍ 28:5-6) ເທວະດາເຫັນພວກ ນາງຕົກໃຈຢ້ານຫລາຍຈິ່ງບອກພວກນາງບໍ່ໃຫ້ຢ້ານ ເພາະເທວະດາຮູ້ແລ້ວວ່າພວກນາງມາເພື່ອຫົດສົງພຣະສິບພຣະ ເຢຊູ, ເທວະດາຍັງບອກອີກວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ຢູ່ໃນອຸບໂມງນີ້ແລ້ວ ເພາະພຣະອົງຊົງຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ເທວະດາຍັງ ບອກພວກນາງໃຫ້ໄປເບິ່ງບ່ອນທີ່ເຂົາເອົາພຣະສິບຂອງພຣະອົງມາວາງຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອພິສູດໃຫ້ພວກນາງຮູ້ວ່າພຣະອົງບໍ່ ຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພວກນາງບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າ ພາກັນແລ່ນໄປບອກຂ່າວດີນີ້ແກ່ພວກສາວິກ ເພາະພວກນາງເຊື່ອ ຄຳເວົ້າຂອງເທວະດາ (ຂໍ້ 7).

ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ເປັນພວກທຳອິດທີ່ປະກາດເຮືອງການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູ, ການກະທຳຂອງພວກຜູ້ຍິງ

ເຫລົ່ານີ້ນັບວ່າສອດຄ່ອງກັບຂ່າວປະເສີດທັງສີ່ ເພາະວ່າຫົວໃຈຂອງຂ່າວປະເສີດແມ່ນທຸກຄົນປະກາດຂ່າວປະເສີດ ເຣື່ອງການເກີດ, ການຕາຍ ແລະການຄົ້ນພະຊົນເໝືອນພວກຜູ້ຍິງໄດ້ໄປບອກຜູ້ອື່ນໃນສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນ, ສິ່ງທີ່ເຂົາ ໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງເຣື່ອງການຝັນພະຊົນຂອງພະຣະເຢຊູຄຣິດ. ພະຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກຂອງພະຣະອົງທັງຍິງທັງຊາຍວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງໄປ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພະຣະນາມແຫ່ງພະບິດາ ພະຣະບຸດ ແລະພະຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາອະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນໝົດກັບ.” (ມັດທາຍ 28:19-20). ຄຳສັ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສັ່ງແຕ່ພວກສາວິກສິບສອງ ຄົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ແມ່ນຄຳສັ່ງໃຫ້ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນປະຕິບັດຄືກັນ.

ເທວະດາຍິງບອກພວກຜູ້ຍິງອີກວ່າ “ພະຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະເບິ່ງແມ, ພະຣະອົງສະ ເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລິເລກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພະຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ” ນີ້ແຫລະ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າ ແລ້ວ.” (ມັດທາຍ 28:7). ໃນແດງຂອງວັນອາທິດພະຣະອົງກໍຊົງປາກົດກັບພວກສາວິກຂອງພະຣະອົງໂດຍຢືນຢູ່ຖ້າມ ກາງເຂົາ ແລະພວກສາວິກກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແຕ່ສາວິກຜູ້ນຶ່ງຊື່ໂທມາບໍ່ເຊື່ອວ່າແມ່ນພະຣະອົງຈົນພະຣະອົງໃຫ້ລາວ ພິສູດໂດຍຈັບຄຳເບິ່ງຮອຍບາດແຜລາວຈົ່ງເຊື່ອ (ອ່ານໂຍຮັນ 20:20-29).

ຊົງປາກົດກັບພວກແມ່ຍິງ (ມັດທາຍ 28:8-10)

ໃນຂະນະທີ່ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງແລ່ນຈາກອຸບໂມງໄປເພື່ອຈະໄປບອກຂ່າວແກ່ພວກສາວິກ ພະຣະເຢຊູກໍຊົງປາ ກົດແກ່ພວກເຂົາ “ແລະເບິ່ງແມ, ພະຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາຟົບເຂົາແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຈະເຮັນເໝີນ” ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍ ເຂົ້າມາຈັບພະຣະບາດນະມັສການພະຣະອົງ ພະຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຈົ່ງໄປບອກພວກຜູ້ນ້ອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປ ຍັງແຂວງຄາລິເລ ເຂົາຈະໄດ້ເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ.” (ຂໍ້ 9-10). ເມື່ອພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນພະຣະເຢຊູແລ້ວກໍພາກັນ ຢ້ານພ້ອມທັງດີໃຈ ໃນກໍຣະນີແນວນີ້ຫາກແມ່ນພວກເຮົາໄດ້ໄປກັບພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ເຮົາຄິງຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງ ດຽວກັບພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພະຣະເຢຊູຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກຜູ້ຍິງວ່າ “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ” ແລະພວກນາງຈຶ່ງກື່ນລົງຂາບພະຣະບາດ ພະຣະ ອົງ. ເຮົາຄວນຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ ເພາະວ່າພວກນາງຢ້ານແຕ່ຍັງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຄື ຂາບໄຫວ້ນະມັສການ ແລະຟ້າວແລ່ນໄປບອກພວກສາວິກອີກ ຫລາຍເທື່ອຄຣິສຕຽນເຮົາຢ້ານຈົນບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີງນັ້ນ ບໍ່ເປັນການຖືກຕ້ອງ.

ພະຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບເຮົາສເມີ ແລະເຮົາສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງໄດ້ໃນພະຣະນາມແຫ່ງພະຣະເຢຊູຄຣິດ (ພິລິປອຍ 4:13). ເຖິງ ແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ມີເພື່ອນຄຣິສຕຽນຢູ່ໃກ້ຄຽງໃນບ່ອນທີ່ເຮົາໄປ ແຕ່ພະຣະວິນຍານຂອງພະຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບເຮົາສເມີ ແຕ່ຖ້າ ຫາກເຮົາຢ້ານໃນການທີ່ຈະປະກາດເຣື່ອງຂອງພະຣະເຢຊູເຮົາຄວນຊອກຫາໝູ່ເພື່ອນຄຣິສຕຽນ ຄືພວກຜູ້ຍິງທີ່ພາກັນ ໄປອຸບໂມງຝັງສິບພະຣະເຢຊູນັ້ນ, ພວກນາງຮັບຄຳສັ່ງໃນເວລາພະຣະເຢຊູຊົງປາກົດວ່າ “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຈົ່ງໄປບອກພວກຜູ້ ນ້ອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ ເຂົາຈະໄດ້ເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ.” ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບໍ່ຄວນຢ້ານໃນການປະກາດຂ່າວ ປະເສີດເຣື່ອງພະຣະເຢຊູຄຣິດ, ໃນການເປັນພະຍານແກ່ຜູ້ຫລົງຫາຍ, ໃນການເດີນທາງເພື່ອຮັບໃຊ້ພະຣະເຈົ້າໃນບ່ອນທີ່ ພະຣະອົງຊົງໃຊ້ໄປ, ໃນການທີ່ຈະຊ່ອຍຄົນຍາກຈົນ, ໃນການທີ່ຈະຊ່ອຍຄົນເຈັບປ່ວຍ ຈົ່ງກ້າຫານແລະເຂັ້ມແຂງເໝືອນ ທະຫານຜ່ານເສິກ ເມື່ອທ່ານນຳຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອໃນພະຣະເຈົ້າແລ້ວ ທ່ານຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ເຫັນຄົນຜູ້ນຶ່ງກັບໃຈ ເຊື່ອພະຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງພວກຜູ້ຍິງໃນຂະນະທີ່ພະຣະເຢຊູຊົງປາກົດແກ່ພວກນາງ, ພວກນາງກື່ນລົງດິນຂາບລົງ ທີ່ພະຣະບາດພະຣະເຢຊູໂດຍບໍ່ຮູ້ເມື່ອ ເພາະພວກນາງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະເປັນດັ່ງນັ້ນເມື່ອນຳ ຄົນມາເຊື່ອແລ້ວກໍຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີແລະຈະບໍ່ຢ້ານອີກຕໍ່ໄປ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ໃນການປະກາດເຄື່ອງແຜ່ນດິນສວັນທີ່ຄາລິເລ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງຟື້ນຄືນມາຈາກຕາຍ ພຣະອົງກັບໄປຄາລິເລ ທີ່ຄາລິເລນີ້ເອງພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກໃຫ້ອອກໄປປະກາດທົ່ວໂລກ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານ ຈົ່ງໄປ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງ ພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະ ວິນຍານບໍຣິສດ ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງ ຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນໝົດກັບ.” (ມັດທາຍ 28:19-20).

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຢ້ານອັນໃດແດ່? ການຢ້ານຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ທ່ານຂາດການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
2. ຄຣິສຕຽນບໍ່ກ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເພາະອັນໃດ? ເຮັດແນວໃດຄວາມຢ້ານນີ້ຈະໝົດໄປ?
3. ພຣະເຈົ້າໂຜດປະທານຄວາມສາມາດອັນໃດໃຫ້ທ່ານ? ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງທ່ານຮັບໃຊ້ພຣະອົງບໍ່?
4. ພະເຢຊູຊົງປາກົດຄັ້ງແຮກກັບພວກຜູ້ຍິງແນວໃດ? ສິນມຸດວ່າພຣະເຢຊູຊົງປາກົດກັບທ່ານເໝືອນພວກຜູ້ຍິງ ທ່ານ ຍິ່ງຈະຢ້ານຢູ່ບໍ່? ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງປາກົດກັບທ່ານແລ້ວຜ່ານທາງພຣະຄັນຟິແລະອື່ນໆທຸກໆວັນ.

ດຣ. ຫຼມຜັນ ວົງສຸວິດທ໌